Charisbd

ANAÏS NIN

Paukšteliai

EROTIKA

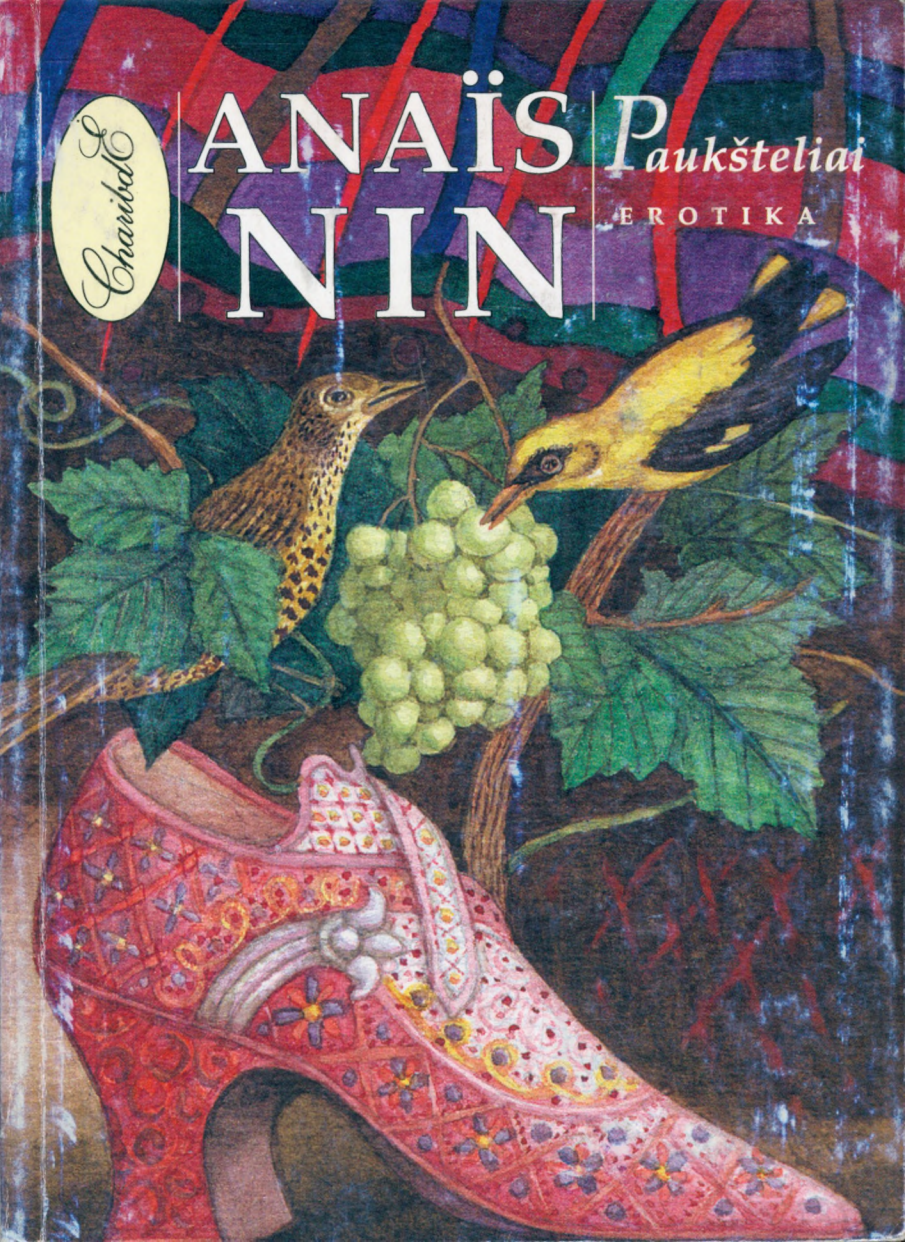

Mano
gyvenimas –
mano
menas

ANAÏS NIN

Paukšteliai

EROTIKA

Iš anglų kalbos
vertė
URTĖ
KATINAITĖ

Charibdė
VILNIUS
1996

UDK 820(73)-3
Ni - 141

Little Birds
Erotica by Anaïs Nin

A Star Book published by
the Paperback Division of
W. H. Allen & Co. Ltd,
London, 1980

Nuotraukoje: Anaïs Nin, 1960
Copyright by The Anaïs Nin Trust

©The Anaïs Nin Trust
by arrangement with
Gunther Stuhlmann,
Author's Representative,
1977
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Urtė Katinaitė, 1996
© Charibdė, 1996

ISBN 9986-745-03-9

Įdomu, kad nedaugelis rašytojų savo noru tėra rašę erotinius pasakojimus ar išpažintis. Net Prancūzijoje, kur, kaip manoma, erotiškumui gyvenime tenka toks svarbus vaidmuo, rašytojai apie tai rašydavo tik prispausti būtinybės užsidirbti.

Viena, kai erotiškumas įtraukiamas į romaną ar apsakymą, ir kita, kai į tai kreipiamas pagrindinis dėmesys. Pirmuoju atveju tai kaip ir pats gyvenimas. Sakyčiau, tai natūralu ir nuoširdu, kai juslinę patirtį aprašo Zola ar Lawrence'as savo puslapiuose. Tačiau susitelkti vien į seksualinius išgyvenimus — nenatūralu. Tai tarsi prostitutės gyvenimas, kai nenormalus užsiėmimas atima iš jos tikrą seksualinę patirtį. Tikriausiai rašytojai tai žino. Štai kodėl jie parašo vieną išpažintį ar kelias tokias istorijas, idant garbingai parodytų gyvenimo pilnatvę, kaip padarė Markas Twainas.

Bet kas gi nutinka grupei menininkų, kuriems taip stinga pinigų, kad jie visiškai atsiduoda erotinei literatūrai? Kaip tai paveikia jų gyvenimą, jausmus, jų kūrybą? Kaip paveikia jų seksualinį gyvenimą?

Noriu paaiškinti, kad buvau tokios grupės motina nuodėmklausė. Niujorke gyvenimas vis sunkesnis, žiauresnis. Man teko rūpintis daugeliu žmonių, ir daugybė rūpesčių buvo užgulę, o kadangi mano būdas panašus į George Sand, kuri rašydavo naktimis, kad

aprūpintų savo vaikus, meilužius, draugus, teko susirasti darbo. Tapau, kaip pavadinčiau, labai neįprastos literatūrinės prostitucijos namų ponia. Tenka pripažinti, kad tai buvo labai meniškas „maison" — vieno kambario studija su stoglangiu, išdažiau jį, kad atrodytų lyg pagoniškos šventyklos langas.

Prieš imdamasi šios profesijos buvau žinoma kaip poetė, nepriklausoma moteris, kuri rašė savo malonumui. Mane aplankydavo daug jaunų rašytojų, poetų. Mes dažnai bendradarbiaudavome, tardavomės, skaitydavome įpusėtus darbus. Kad ir kokių skirtingų charakterių, polinkių, įpročių ir vdų turėjome, visus siejo viena — buvome neturtingi. Beviltiškai neturtingi. Kartais mano „maison" virsdavo kafeterija, kur jie užbėgdavo alkani, nieko nesakydavo, ir mes valgydavome avižinius dribsnius, mat jie buvo pigiausi ir, manoma, kad maistingi.

Didžioji erotikos dalis parašyta tuščiu skrandžiu. Alkis puikiai stimuliuoja fantaziją: jis neteikia seksualinės jėgos, o iš seksualinės jėgos nestranda ypatingų nuotykių. Kuo žmogus alkanesnis, tuo aštresni geiduliai, kaip kalinių — sulaukėjusių, tykančių. Taigi mes gyvenome pasaulyje, kuriame puikiai vešėjo erotizmo gėlė. Žinoma, jei alkis kankina per daug ir per ilgai, jūs virstate valkata. Sakoma, kad tie, kurie miega prie Rytų upės, tarpduriuose, Baueryje, jau nebeturi seksualinio gyvenimo. Mano rašytojai — kai kurie jų gyveno Baueryje — dar nepasiekė tokio lygio.

Kai ėmiausi ieškoti erotinių siužetų, man teko atidėti savo tikrąją kūrybą. O čia mano nuotykiai tame prostitucijos pasaulyje. Iš pradžių buvo sunku iškelti visa tai į dienos šviesą. Visiems mums — poetams, rašytojams, dailininkams — seksualinis gyvenimas paprastai apgaubtas daugybe sluoksnių. Kaip moteris su vualiu — tarp sapno ir gyvenimo.

TURINYS

PAUKŠTELIAI (9)

MOTERIS KOPOSE (15)

LINA (26)

DVI SESERYS (32)

SIROKAS (48)

MACHA (55)

POZUOTOJA (61)

KARALIENĖ (97)

HILDA IR RANGO (104)

ČANČIKITO (113)

KROKAI (120)

MANDRA (127)

PABĖGĖLĖ (138)

Manuelis su žmona buvo neturtingi, ir kai pirmąsyk ieškojosi buto Paryžiuje, terado du tamsius kambarėlius žemiau gatvės lygio, išeinančius į ankštą slogų vidinį kiemą. Manuelis nuliūdo. Jis buvo dailininkas, o ten nebuvo šviesos, kad jis galėtų dirbti. Žmona nemaž nesisielojo. Ji kasdien išeidavo mokytis cirko akrobatikos.

Tarsi kas įkalinęs būtų Manuelį tame požeminiame būste. Savininkai senut senutėliai, o ir visi nuomininkai, regis, susitarė paversti tą vietą senelių prieglauda.

Taigi Manuelis bastėsi gatvėmis, kol išvydo užrašą: IŠNUOMOJAMA. Jam parodė du varganus palėpės kambarius — tikrą lūšną, bet vienas jų vedė į terasą, ir vos ten koją įkėlusį Manuelį pasitiko mokinukių klykavimai per pertrauką. Anapus kelio buvo mokykla, ir mergaitės žaidė kieme po terasa.

Kelias sekundes Manuelis žvelgė į jas, ir jo veidą nušvietė šypsena. Jį ėmė truputį krėsti, lyg žmogų, nujaučiantį artėjant didelius malonumus. Jis troško tuoj

pat persikelti į tą kampelį, bet vakare, kai įkalbėjo Teresę jį apžiūrėti, toji teišvydo porą negyvenamų, apšepusių, apleistų kambarėlių. Manuelis kartojo: „Bet čia yra šviesos, šviesos tapybai, ir dar terasa“. Teresė gūžtelėjo pečiais ir pasakė:

— Nė už ką čia negyvensiu.

Tada Manuelis griebėsi meistrauti. Pirko dažų, cemento ir medžio. Išsinuomojo tuos porą kambarių ir ėmė juos remontuoti. Jam niekad nepatiko dirbti, bet dabar pasišovė atlikti kruopščiausius staliaus darbus, dažė kuo gražiau, kad tik Teresei patiktų. Kai jis taip dažė, lopė, cementavo ir kalė, vis girdėjo kieme žaidžiančių mergaičių klegesį. Tačiau jis susitvardydavo, laukdamas patogios progos. Mintyse audė svajas, koks jo laukia gyvenimas šiame bute priešais mergaičių mokyklą.

Per porą savaičių butas visai pasikeitė. Sienos tapo baltos, durys puikiausiai užsidarinėjo, į spinteles galėjai ką tinkamas dėti, o grindyse nebeliko skylių. Tada jis atsivedė Teresę apžiūrėti. Jai taip patiko, jog išsyk sutiko persikraustyti. Daiktus susivežė karučiu per dieną. Šioje naujoje vietoje, sakė Manuelis, jis galės tapyti, nes čia šviesu. Linksmas, visas persimainęs, jis tripinėjo aplink.

Teresė džiaugėsi, matydama jį laimingą. Kitą rytą, kai daiktai buvo dar tik pusiau išpakuoti,— naktį jie miegojo be paklodžių,— Teresė vėl išėjo treniruotis ant

trapecijos, o Manuelis liko vienas ruoštis. Tačiau jis paliko viską kaip yra ir iškeliavo į paukščių turgų. Beveik už visus pinigus, kuriuos Teresė paliko bakalėjai, nusipirko narvelį ir du tropikų paukštelius. Namuose narvelį pasikabino lauke, terasoje. Akimirksnį metė žvilgsnį žemyn į žaidžiančias mergaites, žvelgė į jų kojytes po plastančiais sijonėliais. Kaip jos virto viena ant kitos žaisdamos, kaip pleveno jų plaukai, kai jos lakstė. Jau buvo matyti ryškėjantys besikalančių mažyčių jų krūtų apvalumai. Manuelio veidą nuplieskė raudonis, bet jis nesudvejojo. Planas pernelyg tobulas, kad dabar pasiduotų. Per trejetą dienų už maistui skirtus pinigus jis prisipirko įvairiausių paukščių. Terasa dabar skambėjo nuo jų balsų.

Kasryt dešimtą valandą Teresė jau būdavo išėjusi į darbą, o terasą užliedavo saulės šviesa ir mergaičių klegesys ir juokas.

Ketvirtą dieną Manuelis įžengė į terasą. Dešimtą buvo poilsio valanda. Visas mokyklos kiemas knibždėjo mokinukių. Manueliui tai buvo kojyčių ir trumpų sijonėlių, iš po kurių žaidžiant kyštelėdavo baltos kelnaitės, orgija. Taip jam stovint tarp savo paukščių, jaudulys vis augo, bet pagaliau jo planas pavyko — kelios iš jų žvilgtelėjo aukštyn.

— Nagi ateikite pasižiūrėti, čia yra paukščių iš viso pasaulio, — pašaukė jas Manuelis. — O vienas paukštelis iš Brazilijos — su beždžionės galva.

Mergaitės juokėsi, bet kelios, smalsumo paviliotos, po pamokų užtrepsėjo į jo butelį. Manuelis baiminosi, kad nepareitų Teresė. Jis leido joms apžiūrinėti paukščius ir jų spalvotus snapus, džiaugtis jų kraipymaisis ir keistais čirpavimais. Leido joms plepėti, visur kaišioti nosį, priprasti prie naujos vietos.

Kol pusę dviejų grįžo Teresė, jis jau buvo ištraukęs iš mergaičių pažadą, jog ir kitą dieną tuoj po pamokų jos ateis jo aplankyti.

Sutartą valandą jos atvyko žiūrėti paukščių — keturios įvairaus ūgio mergaitės — viena ilgais šviesiais plaukais, kita garbanė, trečioji storuliukė ir lėta, o ketvirta liekna ir drovi, didelių akių.

Kai jos taip stovėjo, žiūrėdamos į paukščius, Manuelis vis labiau ir labiau nerimo. Tuomet tarė:

— Atsiprašau, man reikia padaryti siusiuko.

Tualeto duris paliko praviras, kad mergaitės galėtų jį matyti. Tik viena iš jų, drovioji, atsisuko ir įsmeigė akis į Manuelį. Šis stovėjo atsukęs nugarą į mergaites, bet per petį stebėjo, ar jos į jį žiūri. Kai tik žvilgtelėjo į droviąją su didžiulėmis akimis, toji greitai nusisuko. Manueliui teko užsisagstyti. Jis norėjo malonumą pasiekti atsargiai. Šiai dienai pakaks.

Pamatęs į save įsmeigtas didelis akis, jis įsisvajojo visai dienai, demonstravo savo spurdantį penį veidrodyje, liūliuodamas jį it didžiulį saldainį, vaisių ar dovaną.

Manuelis puikiai suvokė, kad gamtos buvo dosniai apdovanotas dydžiu. Tiesa, kad jo penis vinkstelėdavo vos jam prisiartinus prie moters, vos jam atsigulus šalia moters, tiesa, kad jis nuvildavo jį tuomet, kai norėdavo duoti Teresei, ko ši geisdavo, tačiau taip pat tiesą ir tai, kad, vos moteriai į jį pasižiūrėjus, jis nepaprastai išaugdavo ir elgdavosi be galo klastingai. Tai būdavo didingiausios jo akimirkos.

Kol vykdavo pamokos, ir mergaitės būdavo uždarytos mokykloje, jis lankydavo Paryžiaus pisuarus — jų ten buvo tiek daug, tų mažų apvalių kioskelių, labirintų be durų, iš kurių vis iššengdavo vyrai, drąsiai besisagstantys, ir įsmeigdavo akis tiesiai moteriai į veidą, — labai elegantiškai, išsikvėpinusiai, prašmatniai moteriai, ji neišsyk tesusizgribdavo, kad vyras išeina iš pisuaro, ir tik tada nudurdavo akis. Tai būdavo vienas didžiausių Manuelio malonumų.

Be to, jis stovėdavo prie kriauklės ir žvelgdavo į namus virš galvos, o ten dažnai rymodavo per langą persisvėrusių ar balkone pasirėmusių moterų, — iš viršaus jos matydavo, kaip jis stovi ir laiko savo varpą. Jam jokio malonumo neteikdavo tai, kad į jį spokso vyrai, — kitaip ta vieta jam būtų buvusi tiesog rojus, mat visi vyrai žinojo aną triuką, kai tyliai sau siusiojama, tuo pat metu žvelgiant į kaimyną, atliekantį tą patį reikalą. Jauni berniūkščiai ne ko kito čia ir įeidavo, tik pažiūrėti ir galbūt padėti vienas kitam.

Tą dieną, kai drovioji mergaitė pažvelgė į jį, Manuelis buvo labai laimingas. Dabar, pamanė, jis galėtų pilniau pasitenkinti, jei tik pajėgtų susivaldyti. O bijojo jis to neįveikiamo troškimo pasirodyti bet kuria kaina — tuomet tai jau viskas sugadinta.

Atėjo kito apsilankymo metas, ir mažosios mergaitės jau lipo aukštyn laiptais. Manuelis užsimetė kimono, kuris visai netyčia galėjo prasiskleisti.

Paukščiai nuostabiai plazdėjo narvelyje kapnodami ir bučiuodamiesi, ir ginčydamiesi. Manuelis stovėjo už mergaičių. Staiga kimono prasiskleidė, ir kai jis pajuto, kad liečia ilgus šviesius plaukus, pametė galvą. Užuot susikleidęs drabužį, jis dar plačiau jį atlapojo, ir atsisukusios mergaitės išvydo jį pagautą ekstazės, o jo didelė išsistiebusi varpa tiesėsi į jas. Kaip paukšteliai jos visos išsigando, purptelėjo ir pabėgo.

Luisui nesimiegojo. Apsivertė kniūpsčias ir, įmurkdęs veidą į pagalvę, trynėsi į įkaitusias antklodes, tarytum gulėtų ant moters. Tačiau, kai nuo frikcijos kūnas dar labiau įsiaudrino, jis liovėsi.

Atsikėlęs pažvelgė į laikrodį. Buvo antra valanda. Kaip jam nusiraminti? Jis išėjo iš studijos. Švietė mėnulis, ir keliai buvo aiškiai matyti. Ši vieta, kurortinis miestelis Normandijoje, buvo nusėta mažyčiais nameliais, tokį galėjai išsinuomoti nakčiai ar savaitei. Luisas ėjo sau be jokio tikslo.

Paskui pastebėjo, kad viename tokių namelių dega šviesa. Jis stovėjo miške, atokiau nuo kitų. Įdomu, kad taip vėlai kažkas dar nemiega. Luisas patyliukais prisėlino, jo žingsnių garsą sugėrė smėlis. Žaliuzės buvo nuleistos, bet nevisiškai užskleistos, ir jis pažvelgė tiesiai į kambarį. Ir akys išvydo nuostabiausią vaizdą: platutėlę lovą, ant jos daugybę pagalvių ir sujauktas antklodes, tarsi čia ką tik butų praūžęs didžiulis mūšis, vyrą, lyg po daugybės atakų užspaustą kampe tarp pa-

galvių, besėdintį atsilošusį kaip pašą hareme, labai ramų ir patenkintą, nuogą, išskėtusį kojas; ir moterį, taip pat nuogą — ją Luisas matė tik iš nugaros, — susirietusią prieš tą pašą, banguojančią ir taip patenkintą tuo, ką darė jam tarp kojų, kad jos užpkalis suvirpėdavo, o kojos taip įsitempdavo, tarsi ji tuoj tuoj liuoktelės.

Vyras vis uždėdavo ranką jai ant galvos, tarsi norėtų nuraminti jos įkarštį. Jis mėgino pasitraukti. Tada ji vikriai pašoko, ir užsėdo jį, priklaupusi jam virš veido. Jis jau nebejudėjo. Vyro veidas atsirado po jos lytimi, kurią, išrietusi pilvą, ji atkišo tiesiai prieš jį.

Šitaip jį prismeigusi pasistūmė, kad šis galėtų pasiekti ją burna, vis dar prie jos neprisilietusia. Luisas pamatė, kaip vyro lytis pakilo ir pailgėjo ir, apkabinęs moterį, pamėgino prisitraukti ją. Bet ši nepajudėjo žiūrėdama, mėgaudamasi savo pačios gražiu pilvu, plaukais ir lytimi taip arti jo lūpų.

Paskui lėtai lėtai ji pasislinko arčiau ir palenkusi galvą žiūrėjo, kaip jo burna ištirpsta jos tarpukojyje.

Jie ilgokai išliko tokia poza. Luisas taip užvirė, kad nuėjo šalin. Jei būtų dar pasilikęs, jam būtų tekę kristi ant žemės ar kaip kitaip patenkinti savo deginantį troškimą, o to daryti jis nenorėjo.

Jis pajuto, kad kiekviename namelyje vyksta kažkas, kur jis norėtų dalyvauti. Paspartino žingsnį, bet akyse liko to vyro ir moters vaizdas, ir apvalus tvirtas moters pilvas, kai ji išsirietė viršum vyro...

Tuomet jis atsidūrė kopose visiškai vienas. Giedrą naktį kopos švytėjo it sniegynai. Už jų plytėjo vandenynas, jis girdėjo ritmingą mūšą. Ėjo sau baltoje mėnesienoje. Ir tada pastebėjo figūrą, žengiančią priešais, ji ėjo greitai ir lengvai. Tai buvo moteris. Ėjo susisupusi į kažkokį apsiaustą, kurį vėjas išpūsdavo it burę, ir atrodė, kad ją nešte neša. Jis niekada jos nepavys.

Moteris ėjo vandenyno link. Jis sekė įkandin. Jie ilgai brido sniegynus primenačiomis kopomis. Pasiekusi krantą, mergina nusimetė drabužius ir nuoga stovėjo vasaros naktyje. Paskui šoko į bangas. Luisas lyg pamėgdžiodamas taip pat nusimetė drabužius ir puolė į vandenį. Tik tada ji pamatė Luisą. Iš pradžių sustingo. Bet kai mėnesienoje aiškiai išvydo jo jauną kūną, gražią galvą, šypseną, jau nebebijojo. Jis plaukė jos link. Jiedu nusišypsojo vienas kitam. Net naktį jo šypsena akinte akino, jos taip pat. Tamsoje jie vos galėjo įžiūrėti ką nors daugiau — tik spindinčias šypsenas ir tobulų kūnų kontūrus.

Jis priplaukė artyn. Ji nesišalino. Staiga jis tiksliai ir grakščiai nėrė viršum jos kūno, palietė jį ir nesustodamas nuplaukė.

Ji plaukė tolyn, ir jis dar sykį perplaukė ją. Tada ji atsistojo, ir jis nėrė žemyn ir pranėrė jai tarp kojų. Jiedu juokėsi. Abu lengvai ir grakščiai judėjo vandenyje.

Jis labai susijaudino. Plaukė su sustvirtėjusia lytim. Tuomet jie puolė vienas kitą susirietę, lyg nusiteikę su-

siimti. Jis prispaudė jos kūną prie savęs, ir ji pajuto jo varpos stangrumą.

Įterpė varpą jai tarp kojų, ir ji palietė ją. Jo rankos tyrė moters kūną, visą jį glamonėdamos. Tada ji išsprūdo, vėl nuplaukė šalin, ir jam teko plaukti iš paskos jos pagauti. Ir vėl varpa švelniai niro jai tarp kojų, ir jis tvirčiau ją prispaudė, siekdamas įsiskverbti vidun. Ji atsiplėšė ir išbėgo iš vandens į kopas. Visas varvėdamas, blizgantis, juokdamasis jis nusivijo merginą. Įkaitęs nuo bėgimo, jis vėl užsidegė aistra. Ji krito ant smėlio, o jis ant jos.

Ir tą akimirką, kai jis labiausiai jos geidė, jį apleido galia. Ji gulėjo laukdama, šypsodamasi ir sudrėkusi, o jo varpa suglebo. Luisas buvo priblokštas. Ištisas dienas jį kankino geidulys. Norėjo paimti tą moterį ir negalėjo. Jautėsi giliai pažemintas.

Keista, bet ji prakalbo švelniu balsu:

— Juk turime marias laiko, — tarė ji. — Niekur neik. Tai taip miela.

Merginos šiluma persidavė ir jam. Aistra nesugrįžo, bet buvo miela justi ją šalia. Jųdviejų kūnai gulėjo greta, jų lyties plaukai lietėsi, jos krūtų speneliai įsirėmė jam į krūtinę, o lūpos įsisiurbė į jo lūpas.

Tada jis lėtai nuslydo pasižiūrėti į ją — jos ilgas, laibas, glotnias kojas, tankius lyties plaukus, žavią, išblyškusią, šviečiančią odą, labai aukštas pilnas krūtis, ilgus plaukus ir plačią šypseną.

Jis sėdėjo it Buda. Mergina pasilenkė ir apžiojo jo mažą, suglebusią varpą. Švelniai, minkštai ją laižė, ilgiau stabtelėdama ties pačiu galiuku. Ji krustelėjo.

Jis pasilenkė pažiūrėti į tą nuostabų vaizdą, kaip raudonos jos lūpos apglėbė jo varpą. Viena ranka ji lietė jo kapšelius, kita judino varpos galvutę, suėmusi ir švelniai timpčiodama.

Paskui ji atsisėdo priešais, suėmė jo varpą ir nukreipė sau į tarpukojį. Ji švelniai braukė jo varpą į savo varputę, vėl ir vėl. Luisas žvelgė į jos ranką, galvodamas, kaip gražiai ji atrodo, šitaip laikydama jo varpą it gėlę. Varpa atgijo, bet nesustangrėjo tiek, kad galėtų į ją įeiti.

Jis matė jos atsivėrusioje lytyje randantis aistros drėgmę, kuri blizgėjo mėnulio šviesoje. Ji toliau braukė jo varpa. Du kūnai, lygiai gražūs, buvo palinkę viršum šio trynimo judesio, o jo maža varpa jautė jos odos prisilietimą, jos šiltą kūną ir mėgavosi frikcija.

— Duokš man liežuvį, — tarė ji ir pasilenkė prie jo. Nesiliaudama braukyti varpa, ji įsiurbė burna jo liežuvį ir palietė patį jo galiuką savo liežuviu. Kiekvieną kartą, kai jo varpa paliesdavo jos varputę, jos liežuvis paliesdavo jo liežuvio galiuką. Ir Luisas pajuto tarp savo liežuvio ir varpos tekant šilumą, srovenant pirmyn ir atgal.

— Iškišk liežuvį, iškišk lauk,— tarė ji kimiu balsu.

Jis pakluso.

— Nagi kišk, kišk, — sušuko ji vėl, tarsi apsėsta, ir kai jis tai padarė, pajuto kad jo visas kūnas suvirpėjo, tarsi tai jo varpa būtų išsitiesusi jos link, mėgindama įsiskverbti į ją.

Ji sėdėjo išsižiojusi, dviem laibais pirštais suėmusi varpą, prasiskėtusi, laukdama.

Luisas visas užvirė, kraujas plūstelėjo kūnu žemyn į varpą. Ji sustangrėjo.

Moteris laukė. Išsyk neėmė jo varpos. Leido jam retsykiais paliesti savo liežuvį. Leido jam blėsuoti it šuniui karštyje, atsiverti, tiestis jos link. Jis pažvelgė į jos raudonas atsivėrusias lyties lūpas, ir staiga jį supurtė įnirtinga aistra, o varpa visiškai sustangrėjo. Jis puolė ant jos, neištraukdamas liežuvio iš jos burnos, spausdamas varpą vidun.

Bet ir vėl negalėjo pasiekti viršūnės. Jie ilgokai ridinėjosi drauge. Pagaliau pakilo ir nuėjo nešdamiesi drabužius. Ji gėrėjosi išsitiesusia sustangrėjusia Luiso varpa. Kartais jiedu vėl krisdavo ant smėlio, ir jis paimdavo ją, suplakdavo ir palikdavo, visą drėgną, įkaitusią. Ir kai jie vėl ėjo — ji priekyje, apkabino ir pargriovė ant žemės, ir jie susikibo keturiomis lyg besiporuojantys šunys. Jis plakėsi jos viduje, stūmė ir vibravo, ir bučiavo ją, ir laikė jos krūtis rankose.

— Ar tau patinka? Ar patinka? — klausinėjo jis.

— Taip, labai patinka, bet stenkis kuo ilgiau, dar neskubėk, man patinka taip — vėl ir vėl, ir vėl iš nau-

jo.

Ji buvo tokia drėgna ir susijaudinusi. Ji ėjo ir laukė, kada jis vėl pargriaus ją į smėlį ir ims ją, kol ji suvirpės, ir vėl paliks, taip jai ir nespėjus pasiekti viršūnės. Kiekvieną kartą tarsi iš naujo pajusdavo smėlio šilumą, jo rankas ant savo kūno, glamonėjančias lūpas, glamonėjantį vėją.

Eidama suėmė jo stypsančią varpą saujon. O sykį sustabdė jį, atsiklaupė priešais ir paėmė ją lūpomis. Jis stovėjo aukštai viršum jos, jo pilvas truputį bangavo priekin. Kitąsyk ji įspraudė jo varpą tarp krūtų, padarydama jai pagalvėlę, taip laikydama ir leisdama jai slidinėti tokiame švelniame glėbyje. Apsvaigę, pulsuodami, virpėdami nuo glamonių, jie klampojo kopomis tarsi apgirtę.

Pakui pamatė namelį ir sustojo. Jis meldė ją pasislėpti krūmuose. Jis norėjo orgazmo, jis nepaliks jos, kol nepabaigs. Ji buvo taip susijaudinusi, ir vis tiek norėjo susilaikyti ir palaukti jo.

Šįsyk jau viduje jis ėmė virpėti, ir galų gale su įniršiu apsipylė. Ji pusiau užlipo ant jo, kad pasiektų savo viršūnę. Jie šūktelėjo drauge.

Paskui, gulėdami ir ilsėdamiesi, rūkydami, glamonėjami pirmųjų aušros spindulių, kurie nušvietė jų veidus, jie pasijuto sužvarbę ir prisidengė kūnus drabužiais. Nežiūrėdama į Luisą, moteris papasakojo jam vieną istoriją.

Ji gyveno Paryžiuje, kai buvo pakartas rusų radikalas, nužudęs diplomatą. Ji tuomet gyveno Monparnase, lankydavo kavines ir kaip ir visi jos draugai su užsidegimu sekė bylą, nes tas vyras buvo fanatikas, apklausiamas pateikė dostojevskiškus atsakymus ir teisme, įkvėptas religijos, laikėsi drąsiai.

Tuo metu už sunkius nusikaltimus vis dar buvo skiriama mirties bausmė. Paprastai tai buvo daroma paryčiui, kai aplink dar nebūdavo žmonių, mažame skverelyje netoli Santė kalėjimo, kur Revoliucijos laikais stovėjo giljotina. Arčiau prieiti neleisdavo policijos užtvara. Mažai kas ir eidavo žiūrėti tų egzekucijų. Bet kai dėl ano ruso buvo užvirę tiek aistrų, visi studentai ir Monparnaso menininkai, jauni agitatoriai ir revoliucionieriai nusprendė dalyvauti egzekucijoje. Jie laukė visą naktį ir gėrė.

Ji irgi laukė drauge ir gėrė — iš baimės buvo labai susijaudinusi. Pirmą kartą ji pamatys ką nors nužudant. Pirmą kartą ji matys vaizdą, kuris daugybę kartų pasikartojo Revoliucijos metu.

Auštant minia siūbtelėjo aikštės link, ratu apspito aikštę taip arti, kiek leido policijos ištempta virvė. Ją nešte nunešė besispaudžiančių ir besistumdančių žmonių jūra, ir ji atsidūrė maždaug per dešimtį metrų nuo ešafoto.

Taip ji stovėjo, prispausta prie virvės, žvelgė, apimta siaubo ir susižavėjimo. Paskui minia subangavo ir

nubloškė ją iš ten. Tačiau pasistiebusi ji vis dar matė ešafotą. Žmonės maigė ją iš visų pusių. Atvedė kalinį raiščiu užrištomis akimis. Šalia laukė korikas. Pora policininkų laikė rusą ir lėtai vedė jį laipteliais ant ešafoto.

Tą akimirką ji pajuto, kad kažkas spaudžiasi prie jos daug energingiau, nei reikia. Ji visa virpėjo iš susijaudinimo, ir tas spaudimasis nebuvo nemalonus. Be to, ji vis tiek beveik negalėjo pajudėti, taip primygusi toje vietoje ją laikė smalsi minia.

Ji vilkėjo baltą palaidinę ir sijoną, susagstytą per šoną pagal tų laikų madą — trumpą sijonėlį, ir palaidinę, per kurią matėsi jos rausvi apatiniai ir ryškėjo krūtų forma.

Dvi rankos apkabino ją per liemenį, ir ji aiškiai pajuto vyro kūną, jo geidulį besispaudžiantį prie jos užpakalio. Ji sulaikė kvėpavimą. Jos akys buvo įsmeigtos į vyrą, kuris tuoj bus pakartas, visą kūną jai net skaudėjo iš įtampos, ir tuo pat metu kažkieno rankos apkabino ir suspaudė jos krūtis.

Ji apsvaigo nuo prieštaringų pojūčių. Ji nejudėjo, net neatsisuko. Ranka dabar ieškojo plyšelio sijone ir atrado sagas. Su kiekviena atsegama saga ji gaudė orą su baime ir palengvėjimu. Prieš pereidama prie kitos sagos, ranka stabtelėdavo patikrinti, ar ji protestuos. Ji nejudėjo.

Paskui taip mikliai ir greitai, kad ji net nustebo, abi

rankos apsuko sijoną taip, kad prakirpimas atsirado nugaros pusėje. Aikčiojančioje minioje dabar ji tejuto, kaip varpa slysta į jos sijono prakirpimą.

Jos akys liko įsmigusios į vyrą, kuris lipo ant ešafoto, o su kiekvienu širdies bilstelėjimu varpa brovėsi priekin. Ji jau prasimušė pro sijoną ir praskyrė plyšelį kelnaitėse. Kokia šilta, tvirta ir stangri ji prisilietė prie jos kūno. Pasmerktasis dabar stovėjo ant ešafoto, jam ant kaklo nėrė kilpą. Taip skaudu buvo tai matyti, kad šis kūno prisilietimas buvo tikra palaima, žmogiška ir raminanti. Jai atrodė, kad varpa, virpanti tarp jos sėdmenų, buvo tokia nuostabi, kad jos galima nusitverti vardan gyvenimo, gyvenimo, kurio gali laikytis, kai pro šalį žengia mirtis...

Neištaręs nė žodžio, rusas panarino galvą kilpoje. Jos kūnas virpėjo. Varpa skverbėsi tarp minkštų jos sėdmenų klosčių, neišvengiamai nirdama į kūną.

Ji visa tiesiog tvinkčiote tvinkčiojo iš baimės, bet tai buvo panašu ir į virpėjimą nuo geidulio. Kai pasmerktąjį atidavė nebūčiai ir mirčiai, varpa smarkiai šoktelėjo joje išmesdama savo šiltą gyvybę.

Minia prispaudė tą vyrą prie jos. Jai beveik visiškai užėmė kvapą, tada jos baimė virto malonumu, laukiniu malonumu jausti gyvenimą, kitam žmogui mirštant — ir ji apalpo.

Jai baigus pasakoti, Luisas užsnūdo. Kai pabudo, apsunkęs nuo erotiškų sapnų, virpėdamas nuo įsivaiz-

duojamų glamonių, moteris jau buvo dingusi. Jis gana toli sekė jos pėdsakus smėlyje, bet jie išnyko miškelyje prie namelių, taigi jos neberado.

L i n a

Lina yra veidmainė, kuri nepakenčia savo tikrojo atvaizdo veidrodyje. Jos veide išrašytas jos juslingumas: žaibuojančios akys, gosli burna, provokuojantis žvilgsnis. Bet užuot pasidavusi savo erotiškumui, jo gėdinasi. Jį slopina. Tuomet visa jos aistra, geidulys išsikreipia ir sumuša pavydo nuodus. Lina šlykštisi, kai tik kur nors juslumas klesti. Visiems pavydi meilės. Ji pavydi, kai mato poreles, besibučiuojančias Paryžiaus gatvėse, kavinėse, parkuose. Žvelgia į juos keistai piktu žvilgsniu. Ji norėtų, kad niekas nesimylėtų, nes pati negali to daryti.

Dabar nusipirko juodus nėriniuotus naktinius marškinius, tokius kaip mano. Ji atvyko pas mane truputį pabūti. Sakė pirkusi tuos naktinius dėl meilužio, bet pastebėjau dar nenuplėštą kainos etiketę. Ji buvo pasiutusiai patraukli — storuliukė, pro prasiskyrusią baltą palaidinukę buvo matyti jos krūtys. Mačiau praviras jos aistringas lūpas, aistringą garbanotų plaukų aureolę aplink galvą. Kiekvienas gestas skleidė netvarką ir

gaivalus, nelyginant liūtė būtų įžengusi į mano kambarį.

Pirmiausia ji ėmė įrodinėti, kad neapkenčia mano meilužių, Hanso ir Mišelio.

— Kodėl? — paklausiau aš. — Kodėl?

Beaiškindama susipainiojo, o jos motyvai tebuvo niekų verti. Aš nuliūdau. Tai reiškė, kad turėsiu su jais susitikinėti slapta. Kaip man pralinksminti Liną, kol ji su manimi Paryžiuje? Ko ji norėtų?

— Tiesiog būti su tavimi.

Taigi mums teko apsiriboti tik mudviejų kompanija. Sėdinėjome kavinėse, ėjom apsipirkti, vaikštinėjome.

Man patiko, kai ji vakarais pasipuošdavo barbarų stiliaus papuošalais ir jos veidas būdavo toks raiškus. Ji sutverta ne švelniam Paryžiui, ne jo kavinėms. Ji skirta Afrikos džiunglėms, orgijoms, šokiams. Bet Lina nebuvo laisva moteris, natūraliai besisūpuojanti ant malonumų ir potroškių bangos. Jos burna, kūnas, balsas buvo sutverti juslingumui, kurio natūralus tekėjimas buvo paraližuotas. Tarp jos kojų buvo įbruktas griežto puritonizmo mietas. Šiaip jau visas jos kūnas buvo laisvas, provokuojantis. Ji visad atrodė tarsi tik ką pakilusi iš lovos su meilužiu arba tuoj ten atsigulsianti. Paakiai pajuodę, ir toks nerimas, tokia energija, godulys ir nekantrumas kilo iš viso jos kūno.

Kiek įmanydama stengėsi mane suvilioti. Jai patik-

davo, kai mes bučiuodavomės. Ji laikydavo mano lūpas, kol susijaudindavo, tada atsitraukdavo. Mes kartu pusryčiavome. Ji gulėjo lovoje ir pakėlė koją taip, kad aš, sėdėdama lovos gale, matyčiau jos lytį. Besirengdama numetė savo palaidinukę, apsimesdama, kad negirdėjo, kaip aš įėjau, akimirką stovėjo nuoga, paskui prisidengė.

Kiekvieną vakarą, kai Hansas ateidavo manęs aplankyti, Lina iškeldavo sceną. Jai tuomet tekdavo miegoti kambarėlyje viršum manęs. Kitą rytą ji pabusdavo susirgusi iš pavydo. Ji priversdavo mane bučiuotis vėl ir vėl, kol mes susijaudindavome, ir tada ji liaudavosi. Jai patinka tokie bučiniai be kulminacijos.

Mes drauge išėjome į miestą, ir aš labai žavėjausi mažutėje kavinėje dainavusia moterimi. Lina pasigėrė ir įtūžo. Ji pasakė:

— Jei būčiau vyras, užmuščiau tave.

Aš supykau. Tada ji puolė verkti, prašydama:

— Nepalik manęs. Jei tu mane paliksi, aš žuvusi.

Tuo pat metu ji keikė lesbianizmą, sakydama, kad tai šlykštu, ir neleido nieko kito, tik bučinius. Jos scenos mane sekino.

Ją pamatęs, Hansas tarė:

— Visa Linos bėda yra tai, kad ji vyras.

Tariau sau, kad viską išsiaiškinsiu, vienaip ar kitaip palaušiu jos pasipriešinimą. Bet man nesisekė pirštis tiems, kas priešinasi. Norėjau, kad jie geistų to, kad

pasiduotų.

Kai Hansas ir aš būdavome mano kambaryje naktį, bijodavome net krepštelėti, kad ji neišgirstų. Nenorėjau jos įskaudinti, bet nekenčiau jos frustracijos būsenos ir jos neigiamo pavydo.

— Ko gi tu nori Lina, ko tu nori?

— Noriu, kad tu neturėtum meilužių. Nepakenčiu, kai matau tave su vyrais.

— Kodėl tu taip neapkenti vyrų?

— Nes jie turi kai ką, ko aš neturiu. Aš noriu turėti penį, kad galėčiau mylėtis su tavimi.

— Moterys gali kitaip mylėtis.

— Bet aš taip nenoriu, nesutinku.

Vieną dieną tariau jai:

— Ar nenorėtum drauge nueiti pas Mišelį? Noriu, kad pamatytum jo tyrinėtojo urvą.

O Mišelis buvo pasakęs:

— Atsivesk ją. Aš ją užhipnotizuosiu. Pamatysi.

Ji sutiko. Nuėjome pas Mišelį. Jis buvo prisismilkęs, bet aš nežinojau, kokių smilkalų.

Lina susinervino, kai pamatė jo butą. Erotiška atmosfera ją trikdė. Ji atsisėdo ant kailiu aptrauktos kušetės. Atrodė kaip gražus žvėris, toks, kurį verta sugauti. Supratau, kad Mišelis nori ją užvaldyti. Mes šiek tiek apsvaigome nuo smilkalų. Lina norėjo praverti langą. Bet Mišelis pašoko pirmas, įsispraudė tarp mūsų ir ėmė kalbinti ją.

Jo balsas buvo švelnus, globiantis. Jis pasakojo savo kelionių istorijas. Pastebėjau, jog Lina jo klausosi, ji liovėsi trūkčioti, karštligiškai rūkyti, patogiai išsitiesė, užsisvajojusi apie jo nesibaigiančias istorijas. Paskui ji užmigo.

— Ką gi tu pridirbai, Mišeli? — aš ir pati jaučiausi gerokai apsvaigusi.

Jis nusišypsojo:

— Pasmilkiau japoniškų smilkalų, nuo kurių apima mieguistumas. Tai afrodiziakas. Nepavojingas, — šypsojo jis išdykėliškai. Aš nusijuokiau.

Lina nebuvo visai įmigusi. Ji tysojo sukryžiavusi kojas. Mišelis užlipo ant jos ir bandė švelniai praskirti jas rankomis, bet šios liko tvirtai surakintos. Tada jis įbruko kelį jai tarp šlaunų ir praskyrė jas. Aš susijaudinau, pamačiusi Liną tokią atvirą ir pasiduodančią. Ėmiau ją nurenginėti, glamonėti. Ji suprato, ką darau, bet jai tai patiko. Ji buvo įsisiurbusi man į lūpas, užmerkusi akis, ir leido man su Mišeliu visiškai ją nurengti.

Mišelio veidas paskendo tarp pilnų jos krūtų. Jis kandžiojo jai spenelius. Ji leido Mišeliui bučiuoti jai tarp kojų ir įterpti penį, leido man bučiuoti ir glamonėti savo krūtis. Jos tvirti apvalūs sėdmenys buvo tiesiog nuostabūs. Mišelis vis skyrė jos kojas ir kandžiojo jos minkštą kūną, kol ji ėmė dejuoti. Jos nepatenkins niekas, tik penis. Taigi Mišelis paėmė ją, o kadangi jai tai patiko, jis norėjo paimti ir mane. Ji atsisėdo ir kurį

laiką stebėdamasi žiūrėjo į mudu, paskui ištraukė man Mišelio penį, ir daugiau nebeleido jo įterpti. Ji puolė mane apimta seksualinio įniršio, glamonėdama lūpomis ir rankomis. Mišelis vėl ją paėmė kniūpsčią.

Kai mudvi atsidūrėme gatvėje ir ėjome susikabinusios per liemenį, Lina apsimetė, kad neprisimena nieko, kas įvyko. Aš ir nepriminiau. Kitą dieną ji išvažiavo iš Paryžiaus.

Gyveno dvi jaunos seserys. Viena kresna, tamsiaplaukė, gyvo būdo. Kita grakšti ir trapi. Dorotė tryško jėga. Edna kalbėjo nuostabiu balsu, kuris pakerėdavo žmones, ji norėjo tapti aktore. Seserys buvo iš turtingos Merilende gyvenusios šeimos. Sykį savo namo rūsyje jų tėvas surengė D.H. Lawrence'o knygų deginimo ceremoniją — ir tai daug pasako apie tai, kaip smarkiai atsilikusi buvo ši šeima juslinio gyvenimo srityje. Tačiau nors ir būdamas tokių pažiūrų, jų tėvas mėgo spindinčiomis sudrėkusiomis akimis pasisodinti savo dukrytes ant kelių, pakišti ranką po suknytėmis ir glamonėti jas.

Jos turėjo porą brolių, Džeiką ir Deividą. Dar tuomet, kai berniukų varpos nesukietėdavo, jie žaisdavo, kad mylisi su seserimis. Deividas ir Dorotė visad vienoje poroje, o Edna su Džeiku. Subtiliam Deividui patiko jo kresna sesuo, o gan vyriškam Džeikui tiko į gėlę panašios Ednos trapumas. Broliukai įkišdavo savo jaunas minštas varputes mergaitėms tarp kojų, bet tai

ir viskas. Visa buvo daroma visiškai slaptai, gulint ant takelio valgomajame ir visai neabejojant, kad vykdomas didžiausias seksualinis nusikaltimas.

Paskui žaidimai staiga liovėsi. Broliukams lyčių pasaulį atvėrė kitas berniukas. Abi seserys ėmė drovėtis ir augo. Puritonizmas vis giliau šaknijosi toje šeimoje. Tėvas grūmojo ir kovėsi prieš kiekvieną įsiveržimą iš išorinio pasaulio. Jis bambėjo ant jaunų vaikinų, kurie apsilankydavo. Niurnėjo dėl šokių, vakarėlių ir kitų dalykų. Fanatiškai lyg inkvizitorius degino knygas, kurias skaitant aptikdavo savo vaikus. Liovėsi glamonėjęs savo dukteris. Jis nežinojo, kad kelnaitėse jos pasidarė plyšelius, kad jas galėtų pabučiuoti tarp kojų, kai eina į pasimatymus, ir sėdėdavo automobiliuose su vaikinais, čiulpdamos jų penius, kad ant šeimos automobilio sėdynės — spermos dėmės. Jis vis tiek kovojo su vaikinais, kurie užeidavo per daug dažnai. Darė ką įstengdamas, kad tik sutrukdytų dukterims ištekėti.

Dorotė studijavo skulptūrą, Edna vis dar svajojo apie sceną. Bet netrukus ji įsimylėjo daug vyresnį vyrą, pirmąjį tikrą vyrą, kurį ji pažino. Kiti jai buvo tik berniukai, keliantys vien motiniškus jausmus, troškimą juos apsaugoti. Bet Haris buvo keturiasdešimties, dirbo kompanijoje, kuri organizuodavo turtingiesiems kruizus. Jis dirbo kruizo bendravimo kapitonu, ir jo užduotis buvo rūpintis, kad svečiai nenuobodžiautų, susieitų draugėn, kad jiems nestigtų nei malonumų,

nei intrigų. Jis padėdavo vyrams pasprukti nuo žmonų priežiūros, o žmonoms — nuo savo vyrų. Edną jaudino tos istorijos apie globojamus turtuolius.

Jie susituokė. Kartu iškeliavo aplink pasaulį. Kelionėje Edna sužinojo, kad bendravimo kapitonui pačiam dažnai tekdavo įsivelti į seksualines intrigas.

Po kelionės Edna visai atšalo savo vyrui. Jis nepažadino jos aistros. Nė nežinojo, kodėl. Kartais ji manydavo, gal todėl, kad sužinojo, jog jis priklausė tokiai daugybei moterų. Nuo pat pirmosios nakties jai atrodė, kad jis paėmė ne ją, o vieną iš kokio šimto kitų moterų. Jis neparodė jokių jausmų. Kai jis ją nurengė, tepasakė:

— O, tavo tokios stamantrios šlaunys. Tu atrodei tokia liekna, niekad nemaniau, kad galėtum turėti tokias šlaunis.

Ji pasijuto pažeminta, jautė, kad nėra geidžiama. Tai paraližavo jos pasitikėjimą, užkirto jos pačios meilės ir aistros atsivėrimą. Iš dalies tarsi keršydama, pati nužvelgė jį taip pat šaltai, kaip ir jis ją apžiūrinėdavo, — išvydo keturiasdešimtmetį vyrą, kurio plaukai jau retėjo, kuris jau greitai bus labai storas ir, regis, jau pasirengęs nugrimzti į įprastą vangų gyvenimą. Tai jau nebebuvo vyras, matęs visą pasaulį.

Paskui pasirodė Robertas, trisdešimtmetis, tamsiaplaukis, degančių rudų žvėries akių, žvelgiančių sykiu godžiai ir švelniai. Jam labai patiko Ednos balsas,

sužavėjo jo minkštumas. Jos balsas tiesiog jį pakerėjo.

Jis ką tik buvo laimėjęs teatro kompanijos stipendiją. Juodu su Edna siejo meilė scenai. Robertas atgaivino jos pasitikėjimą savimi, savo patrauklumu. Pats aiškiai nė nesuvokė, kad tai meilė. Laikė ją tarsi vyresne seserimi, kol vieną dieną užkulisiuose, kai visi buvo jau išėję ir Edna repetavo jo pjesę, klausėsi jo, dalijosi įspūdžiais, jie suvaidino bučinį, kuris taip ir nesibaigė. Jis paėmė ją ant scenografijai pastatytos sofos, nepatogiai, paskubomis, bet su tokia jėga, kad ji pajuto jį, kaip niekada nebuvo jutusi savo vyro. Ją pakurstė jo liaupsės, dievinimas, susižavėjimo šūksniai, ir ji pražydo jo rankose. Jie nusirito ant žemės. Dulkės lindo jiems į burnas, bet jie toliau bučiavosi ir glamonėjosi, ir Robertui buvo dar viena erekcija.

Edna ir Robertas visą laiką leido drauge. Hariui buvo pakištas alibi, kad ji mokosi vaidybos. Tai buvo apsvaigimo, apakimo metas, kai gyvenama tik rankomis, lūpomis ir kūnu. Edna išleido Harį vieną į jo kruizą. Dabar jos laukė šešetas mėnesių laisvės. Su Robertu jie slapta gyveno Niujorke. Jo rankose, glamonėse slypėjo toks magnetizmas, kad tereikėdavo jam prisiliesti, ir per visą jos kūną nusirisdavo šilumos banga. Tą patį jausmą jam teikė jos balsas. Jis skambindavo jai ir skambindavo, vien tam, kad jį išgirstų. Tai buvo tarsi daina, viliojanti jį iš savęs ir savo gyvenimo. Jos balsas atšaukė visas kitas moteris iš jo gyvenimo.

Jis įžengė į jos meilę, visiškai ją užvaldydamas ir jautėsi tikrai saugus. Pasislėpti ir miegoti joje, paimti ją, džiaugtis ja — visa buvo viena. Jų ryšio netemdė nė šešėlis įtampos, nė akimirka dviprasmybių, pykčio. Meilės žaidimai niekad nevirto laukiniais ir žiauriais, gyvulių susirėmimu, kai stengiamasi išprievartauti kitą, įsiveržti į kitą ir aistros ar įniršio įkarštyje įskaudinti. Ne, tai buvo tirpimas drauge, kai kartu nugrimztama į minkštas, tamsias šilumos įsčias.

Grįžo Haris. Tuo pat metu iš Vakarų parvyko ir Dorotė, kur ji kūrė skulptūrą. Ji ir pati dabar buvo tarsi iš tobulai nugludinto medžio: veido bruožai tvirtai iškirsti, veidas šiurkštus, tvirtos kojos, ir visa jos būtis tvirta ir stipri, kaip ir jos darbai.

Ji suprato, kas nutiko Ednai, bet nežinojo, kad ji atšalo Hariui. Manė, jog viskuo kaltas Robertas, ir ėmė jo nekęsti. Ji manė, kad tai trumpalaikis meilužis, kuris išskiria Edną ir Harį tik savo malonumui. Ji netikėjo, kad tai meilė. Ėmė kovoti prieš Robertą. Vis kandžiojosi, gėlė. Pati buvo kaip neprieinama mergelė, bet ne puritonė ar kokia opuolė. Atvira kaip vyras, ji nevengė gašlių žodžių, pasakojo nešvankias istorijas, juokėsi iš sekso. Ir vis tiek buvo niekam neprieinama.

Ji pajuto Roberto antagonizmą ir juo mėgavosi. Jai patiko įniršis ir pykčio demonai, kandžios, grubios replikos. Dorotė pakęsti negalėjo, kad su ja susitikę visi vyrai suglebdavo, susitraukdavo ir praskysdavo. Prie

jos artinosi tik drovieji, tarsi ieškodami jos jėgos. Ji norėdavo juos nusipurtyti, matydama šliaužiančius prie jos išlakaus it medis kūno. O mintis, kad leistų jiems kišti savo penį jai tarp kojų, prilygo įsivaizdavimui, jog leidžia kokiam vabalui laisvai per save ropinėti. Tad ji triumfavo, kovodama prieš Robertą, stengdamasi išstumti jį iš Ednos gyvenimo, pažeminti, sutrinti į dulkes. Taip jie sėdėdavo trise, Edna slėpdavo savo atšalusius jausmus Hariui, o Robertas nesisiūlydavo jos išsivežti, — kaip tikras svajotojas jis gyveno tik romantiškoje dabartyje. Dorotė puolė jį už tai. Edna gynė; kai jie taip sėdėdavo, ji nuolat prisimindavo, kaip įnirtingai ją paėmė pirmą kartą ant siauros kušetės, kur jiedu gulėjo, prisimindavo dulkiną kilimėlį, ant kurio jiedu ritinėjosi, galvojo apie jo rankas, ir kaip jos įsiskverbdavo į ją.

— Tu nieko nesupranti. Niekada nebuvai taip įsimylėjusi, — kalbėjo Edna seseriai.

Ir Dorotė nutildavo.

Abi seserys miegojo gretimuose kambariuose. Tarp miegamųjų buvo didelis vonios kambarys. Haris vėl buvo išvykęs šešiems mėnesiams. Edna leido Robertui ateidinėti į jos kambarį naktimis.

Vieną rytą Dorotė pro langą pamatė, kad Edna išeina. Ji nežinojo, jog Robertas tebemiega jos kambaryje. Ji nuėjo į vonios kambarį išsimaudyti. Edna paliko savo kambario duris atviras, bet Dorotė, manyda-

ma, kad yra viena, jų nė neuždarė. Ant pravirųjų durų kabojo veidrodis. Dorotė įėjo į vonios kambarį ir nusimetė kimono. Ji prisisegė plaukus ir ėmė dažytis. Jos kūnas buvo nuostabus. Kiekvienas merginos judesys prieš veidrodį išryškino provokuojamus pilnų, stangrių krūtų ir sėdmenų išlinkimus. Šviesa žaidė šukuojamuose plaukuose. Jos krūtys judėjo nuo kiekvieno krustelėjimo. Ji pasistiebė ant pirštų galiukų pasidažyti blakstienų.

O Robertas, pabudęs ir dar gulėdamas lovoje, išvydo jos atspindį savo veidrodyje. Staiga per visą kūną siūbtelėjo šiluma. Jis nusimetė apklotą. Dorotė vis dar atsispindėjo veidrodyje. Dabar ji lenkėsi pasiimti plaukų šepetėlio. Robertas nebegalėjo daugiau kęsti. Jis nuėjo į vonios kambarį ir atsistojo. Dorotė nė nešūktelėjo. Jis buvo nuogas, o jo varpa atsikišusi tiesiai į ją, rudos jo akys ją deginte degino.

Kai jis žengė žingsnį jos link, Dorotę supurtė keistas drebulys. Ji pajuto, kad veržiasi jo link. Jie puolė vienas ant kito. Jis pusiau nuvilko, pusiau nunešė ją į lovą. Tai buvo tarytum jų kovos tąsa, nes ji priešinosi jam, ir kiekvienas jos judesys tik vertė jį stipriau ją spausti keliais, rankomis, burna. Robertas pašėlo iš troškimo įskaudinti, palenkti jos valią, jos pasipriešinimą, nuo kurio tik kaito jo raumenys, jo pyktis. Kai, prasiveržęs pro mergystės plėvę, Robertas ją paėmė, jis jai įkando, kad dar labiau skaudėtų. Tačiau ji tai

pamiršo, taip ją paveikė jo kūnas. Visas jos kūnas, kur tik jis lietė, liepsnojo; po pirmojo skausmo bangos jai atrodė, jog ir jos įsčios užsiliepsnojo. Kai viskas baigėsi, ji vėl jo troško. Ji pati paėmė jo penį į rankas ir vėl jį įstūmė, ir ta palaima, kurią jis teikė judėdamas joje, buvo stipresnė nei skausmas.

Robertas atrado stipresnius pojūčius — stipresnius kvapus — Dorotės plaukų, jos kūno kvapą, tą jėgą, su kuria ji apkabindavo jį. Per valandą ji ištrynė visus jo jausmus Ednai.

Paskui Dorotė buvo tarsi apsėsta, kai prisiminė Robertą gulintį ant jos kūno, judantį taip, kad jo varpa trynėsi tarp jos krūtų, slinko link jos burnos, ir ji juto svaigulį, kurį patiria žmogus, artėjantis prie prarajos, — kritimo, išnykimo jausmą.

Ji nežinojo, kaip žiūrėti Ednai į akis. Dorotę draskė pavydas. Bijojo, kad Robertas mėgins išlaikyti jas abi. Bet su Edna Robertas jautėsi taip, lyg būtų vaikas, — kai gulėjo šalia, padėjęs galvą jai ant krūtinės, viską jai prisipažino, nes jam reikėjo išsipasakoti kaip motinai, ir nė nesusimąstė, kaip ją tai įskaudins. Tačiau suvokė, kad negali pasilikti su ja. Tuomet jis sumanė kelionę. Maldavo Dorotę vykti su juo. Dorotė pasakė atvažiuosianti vėliau. Jis išvažiavo į Londoną.

Edna išvyko Robertui įkandin. Dorotė — į Paryžių. Dabar iš meilės Ednai ji mėgino pabėgti nuo Roberto. Ji užmezgė romaną su jaunu amerikiečiu Donaldu, nes

pastarasis jai priminė Robertą.

Robertas rašė, kad daugiau nebegali mylėtis su Edna ir jam tenka visą laiką apsimetinėti. Jis išsiaiškino, kad Edna yra gimusi tą pačią dieną kaip ir jo motina ir vis labiau ir labiau ją primena, ir tai Robertą paraližavo. Jis nebesakė jai tiesos.

Netrukus jis atvyko į Paryžių ieškoti Dorotės. Ši toliau susitikinėjo su Donaldu. Paskui jie su Robertu išvyko į kelionę. Tą drauge praleistą savaitę jiedu manė, kad kraustosi iš proto. Roberto glamonės taip įkaitindavo Dorotę, kad ji maldaudavo: „Paimk mane". Jis apsimesdavo, kad nenori vien dėl to, kad pamatytų, kaip ji raitosi žaviose kančiose, per plauką nuo orgazmo, ir jam tereikia paliesti ją savo varpos galiuku. Paskui ji irgi išmoko jį erzinti, palikti jį, kai jis jau būdavo bepasiekiąs viršūnę. Ji apsimesdavo, kad užmigo. Ir jis gulėdavo šalia, kankinamas troškimo, kad jį vėl paliestų, ir bijodamas ją pažadinti. Prisislinkdavo arčiau, prispausdavo penį prie jos užpakalio, mėgindamas jį judinti ir baigti vien liesdamas ją, bet negalėdavo, ir tuomet ji pabusdavo ir vėl imdavo jį glamonėti ir čiulpti. Jie taip darydavo taip dažnai, kad tai virto tikra kančia. Jos veidas buvo ištinęs nuo jo bučinių, o ant kūno buvo matyti jo dantų žymės, ir jiems tereikėdavo gatvėje vienam prie kito prisiliesti, kad ir einant, kad šoktelėtų aistros pagauti.

Jie nusprendė susituokti. Robertas parašė Ednai.

Vestuvių dieną Edna atvyko į Paryžių. Ko? Tarsi būtų norėjusi viską pamatyti savo akimis, išgerti kartėlį ligi paskutinio lašo. Ji paseno per kelias dienas. Prieš mėnesį visa spinduliavo, kerėjo, jos balsas skambėjo it daina, skleidėsi aplink ją lyg aureolė, žengė lengvai, o šypsena liejosi per kraštus. Dabar jos veidą dengė negyva kaukė. Ant šios kaukės ji užsibarstė pudros. Po ta kauke nebespindėjo gyvenimas. Plaukai buvo negyvi. Akys blizgėjo kaip stiklinės, lyg mirštančio žmogaus.

Ją išvydus, Dorotei pasidarė silpna. Ji šūktelėjo, Edna neatsiliepė. Tik spoksojo negyvu žvilgsniu.

Vestuvės buvo vaiduokliškos. Kaip išprotėjęs jungtuvių viduryje įsiveržė Donaldas, užsipuolė už apgaudinėjimus, grasino nusižudyti. Kai viskas baigėsi, Dorotė apalpo. Edna kaip pati mirtis stovėjo su gėlėmis.

Robertas ir Dorotė išvyko į kelionę. Norėjo vėl aplankyti tas vietas, kur buvo keliavę prieš kelias savaites, vėl pajusti tuos malonumus. Bet kai Robertas mėgino paimti Dorotę, pajuto, kad ji neatliepia. Jos kūnas tapo visai kitoks. Jame nebeliko gyvybės. Tai įtampa, manė jis sau, dėl susitikimo su Edna, vestuvių, Donaldo scenų. Tad jis buvo švelnus. Jis laukė. Dorotė raudojo visą naktį. Kitą naktį viskas buvo taip pat. Ir dar kitą. Robertas mėgino ją glamonėti, bet jos kūnas nesuvirpėjo po jo pirštais. Net jos lūpos neatliepė jo lūpoms. Tarsi ji būtų mirusi. Po kurio laiko ji ėmė slėpti tai nuo jo. Apsimesdavo, kad jai gera. Bet kai Ro-

bertas nežiūrėdavo į ją, ji atrodydavo visai kaip Edna vestuvių dieną.

Ji saugojo savo paslaptį. Robertas nieko neįtarė, kol vieną sykį, neradę vietos geresniame viešbutyje, neapsistojo pigiame. Čia sienos buvo ploniausios, nė durys gerai neužsidarė. Jie atsigulė. Vos užgesinę šviesą, gretimame kambaryje išgirdo ritmingai girgždant lovos spyruokles ir du sunkius kūnus plumpsint vienas į kitą. Paskui moteris ėmė dejuoti. Dorotė atsisėdo lovoje ir apsipylė ašaromis dėl viso to, kas buvo prarasta.

Nujautė, kad visa, kas atsitiko, yra bausmė. Žinojo, kad tai todėl, kad atėmė Robertą iš Ednos. Dorotė tikėjosi, kad su kitais vyrais galėtų susigrąžinti bent gebėjimą fiziškai atliepti, galbūt išsilaisvintų ir grįžtų pas Robertą. Tad nuvykusi į Niujorką ėmė ieškoti meilės nuotykių. Jos galvoje be paliovos aidėjo anos porelės viešbučio kambarėlyje šūkčiojimai ir dejonės. Ji nenusiramins, kol vėl to nepatirs. Edna negali to iš jos atimti, negali užgesinti gyvybės joje. Tokia bausmė per didelė, nes ne jos vienos tai kaltė.

Dorotė mėgino vėl susitikti su Donaldu. Tačiau šis jau buvo pasikeitęs. Jis sutvirtėjo, išsikristalizavo. Kadaise buvęs emocingas impulsyvus jaunuolis dabar buvo objektyvus, subrendęs, ieškąs malonumų vyras.

— Aišku, kad žinai, kas kaltas. Nieko nebūčiau sakęs, jei supratusi, kad manęs nebemyli, būtum persikrausčiusi pas Robertą. Žinojau, kad jis tave traukia,

tik nesupratau, kaip stipriai. Bet negalėjau atleisti, kad Paryžiuje susitikinėjai su abiem vienu metu. Dažnai paimdavau tave vos kelios minutės po jo. Norėdavai, kad tave prievartaučiau. Tu norėjai prievartos. Nežinojau, kad prašai manęs pralenkti Robertą, išdeginti jį nuo tavo kūno. Manydavau, kad tave tiesiog pagavo aistros karštinė. Taigi aš atliepdavau. Tu žinai, kaip mes mylėdavomės: aš laužiau tau kaulus, varčiau, riečiau tave. Kartą sužeidžiau tave iki kraujo. Paskui tu imdavai taksi ir važiuodavai pas jį. Ir sakydavai, kad nesiprausi po mylėjimosi, nes tau patinka kvapas, kuris skverbiasi pro tavo drabužius, kuris paskui lydi tave visą dieną. Vos neišprotėjau, kai visa tai sužinojau. Maniau, kad užmušiu tave.

— Aš buvau pakankamai nubausta, — atsakė įtūžusi Dorotė.

Donaldas pažvelgė į ją:

— Ką turi galvoje?

— Visą laiką po to, kai susituokėme, likau frigidiška.

Donaldas kilstelėjo antakius. Paskui jo veidas įgavo ironišką išraišką.

— Kam gi tu man visa tai sakai? Gal tikiesi, kad vėl priversiu tave kraujuoti? Kad galėtum grįžti pas Robertą visa drėgna tarpukojyje ir pagaliau mėgautis su juo? Dievas mato, aš tave tebemyliu. Bet mano gyvenimas pasikeitė. Daugiau aš nebesiveliu į meiles.

— Tai kaip tu gyveni?

— Turiu savo mažų malonumų. Pasikviečiu tam tikrų draugų, duodu jiems išgerti — jie sėdi mano kambaryje, čia, kur tu dabar. Tada einu į virtuvę sumaišyti dar gėrimų, ir palieku juos vienus. Jie jau žino mano skonį, mano mažus pomėgius.

Kai grįžtu, na... ji jau sėdi šitame krėsle pakeltu sijonu, o jis gal jau klūpo žiūrėdamas į ją arba bučiuodamas ją, o gal jis sėdi kėdėje, ir ji...

Labiausiai man patinka netikėtumai ir matyti, kaip jie tai daro. Jie manęs nepastebi. Panašiai būtų buvę, jei tai būtumėte tu su Robertu, ir būčiau stebėjęs visas tas mažas jūsų sceneles. Savotiški prisiminimai. O dabar, jei nori, gali palaukti kelias minutes. Ateina vienas draugas. Jis ypač patrauklus.

Dorotė norėjo išeiti. Tuomet ji pastebėjo vieną dalyką, kuris ją sustabdė. Donaldo vonios kambario durys buvo praviros. Ant jų kabojo veidrodis. Ji atsisuko į Donaldą ir tarė:

— Klausyk, aš pasiliksiu, bet ar galiu ir aš pareikšti užgaidą? Tai niekaip nepaveiks tavo pasitenkinimo.

— Ir kas gi tai būtų?

— Užuot ėjęs į virtuvę, kai mus paliksi, ar negalėtum trumpam įeiti į vonios kambarį ir žiūrėti į veidrodį?

Donaldas sutiko. Atvyko jo draugas Džonas. Tai buvo įspūdingai sudėtas vyriškis, tačiau jo veide keistai

atsispindėjo nuosmukis, akyse ir lūpose buvo įrašytas palaidumas, kažkas beveik perversyvaus, o tai žavėjo Dorotę. Atrodė, kad jo nepatenkins jokie įprastiniai meilės malonumai. Jo veide buvo matyti ypatingas nepatenkinamas godulys, smalsumas — tai atrodė beveik gyvuliška. Jis išsišiepė. Atrodė, kad jį labai išjudino Dorotės išvaizda.

— Man patinka grynaveislės moterys, — tarė jis išsyk ir dėkingai pažvelgė į Donaldą už dovaną — netikėtą jos pasirodymą.

Dorotė buvo visa apsirengusi kailiais — skrybėlė, mova, pirštinės, net ant batų buvo kailio. Kambarys jau buvo sklidinas jos kvepalų aromato.

Džonas stūksojo virš jos, šypsodamasis. Jo gestai darėsi vis guvesni. Staiga jis pasilenkė ir tarė:

— Noriu kai ko tavęs paprašyti. Tu tokia graži. Aš nepakenčiu drabužių, kurie slepia moterį. Bet man nepatinka jas nurenginėti. Ar nepadarytum man kai ko, na, ypač nuostabaus? Prašau, nusirenk kitame kambaryje ir įeik čia tik su savo kailiais. Gerai? Pasakysiu tau, kodėl šito prašau. Tik grynaveislės moterys gražiai atrodo su kailiais, o tu ir esi grynaveislė.

Dorotė nuėjo į kitą kambarį, išsinėrė iš drabužių ir grįžo su savo kailiais, pasilikusi tik kojines ir kailiukais apvedžiotus batelius.

Džono akys blizgėjo iš malonumo. Jis tik sėdėjo ir žiūrėjo į ją. Jo susijaudinimas buvo toks stiprus ir už-

krečiamas, kad ji pajuto savo krūtų spenelius. Pajuto, kad ji nori parodyti jas, atskleisti kailius ir stebėti, kaip tuo mėgaujasi Džonas. Paprastai šiluma ir virpesys krūtų speneliuose atsirasdavo, kai ta šiluma ir virpesiai užliedavo lyties lūpas. Šiandien ji jautė tik krūtis, būtinybę parodyti jas, suimti jas rankomis, siūlyti jas. Džonas palinko pasiekti lūpomis jos krūtų.

Donaldas išėjo. Jis laukė vonios kambaryje ir žiūrėjo į veidrodį ant durų. Jis pamatė Dorotę stovint priešais Džoną, laikančią rankose savo krūtis. Kailis prasiskleidė ir pasimatė visas jos kūnas, šviečiantis, spinduliuojantis, prabangus, įsuptas į kailius, tarsi koks briliantais pasipuošęs žvėris. Donaldas įsiaudrino. Džonas nelietė jos kūno, tik čiulpė krūtis, kartais stabtelėdamas, kad lūpomis prisiliestų prie kailio, tarsi bučiuotų nuostabų žvėrį. Jos lyties kvapas — kartus jūros ir kriauklių kvapas, tarsi ji nelyginant Venera būtų išnirusi iš jūros, — sumišo su kailio kvapu, ir Džonas čiulpė dar įnirtingiau. Matydamas Dorotę veidrodyje, matydamas jos lyties plaukus tarp kailių, Donaldas pajuto, kad jei Džonas paliestų ją tarp kojų, jis kirstų jam. Jis išėjo iš vonios nuogas, su tvirtai pasistojusia varpa ir žengė prie Dorotės. Tai buvo taip panašu į jos pirmą aistros su Robertu sceną, kad ji puolė prie Donaldo šaukdama:

— Imk mane, imk!

Užsimerkusi ji įsivaizdavo Robertą ropščiantis ant

jos nelyginant tigrą, plėšiantį šalin kailius ir glamonėjantį ją daugybe rankų, burnų ir liežuvių, liečiančių kiekvieną jos kūno vietą, praskiriančių jos kojas, bučiuojančių ją, kandžiojančių, laižančių. Ji sujaudino abu vyrus iki karštligės. Tebuvo girdėti alsavimas, čiulpimas ir varpos pliaukšėjimas jos drėgmėje.

Palikusi juos apsvaigusius, ji apsirengė ir išspruko taip greitai, kad tie beveik nespėjo susivokti. Donaldas keikė ją:

— Negalėjo palaukti. Turėjo lėkti pas jį kaip seniau. Visa šlapia ir įmirkusi nuo kitų vyrų meilės.

Tiesa, kad Dorotė nesiprausė. Kai Robertas grįžo namo po kelių minučių, ji buvo persisunkusi stipriais kvapais, dar atvira, dar virpanti. Jos akys, jos judesiai, jos laisva poza ant kušetės viliojo jį. Jis greitai jai atsakė. Buvo toks laimingas, kad ji vėl bus kaip buvusi. Vėl bus drėgna tarp kojų, vėl jam atlieps. Jis paniro į ją.

Robertas niekada tikrai nežinodavo, kada ji pasiekia savo viršūnę. Penis retai pajunta šiuos spazmus, tuos mažus moters virpesius. Šį sykį jis norėjo pajusti jos spazmą, tą mažą laukinį sugriebimą. Jis sulaikė savo orgazmą. Jai prasidėjo konvulsijos. Atrodo, kad ta akimirka atėjo. Nublokštas savo malonumo bangos, jis pamiršo ją stebėti. Ir Dorotė įvykdė visas savo apgavystes, nors ir nebegalėjo pasiekti orgazmo, kurį tik prieš valandą išgyveno, kai užmerkusi akis įsivaizdavo, kad tai Robertas ją ima.

Deijos paplūdimyje pamačiau dvi jaunas moteris, vieną nedidukę berniūkštišką, trumpais plaukais, apvaliu linksmu veidu, kita buvo lyg vikingas — karališko stoto ir išdidžiai iškelta galva.

Ištisą dieną jos bendravo tik tarpusavyje. Atvykę į Deiją, nepažįstami žmonės visad pasišneka, nes čia tėra viena maisto krautuvėlė, be to, visi susitinka pašte. Tačiau tiedvi moterys niekad su niekuo nekalbėjo. Aukštoji buvo graži, sunkių antakių, vešlia tamsių plaukų kupeta, tankių blakstienų įrėmintomis šviesiai mėlynomis akimis. Kiekvienąsyk žvelgdavau į ją su nuostaba.

Jų paslaptingumas mane neramino. Jos neatrodė linksmos ar laimingos. Gyveno tarsi užhipnotizuotos. Tyliai sau plaukiojo, skaitė išsitiesusios ant smėlio.

Tada iš Afrikos ėmė pūsti siroko vėjas. Toks vėjas paprastai pučia keletą dienų. Jis ne tik karštas ir sausas, bet keliauja sūkuriais, karštligiškai sukdamas, įsukdamas, daužydamas žmones, trankydamas duris,

laužydamas langines, siūbteli smulkutėlaičių dulkių į akis ir burną, viską džiovindamas ir dirgindamas nervus. Kai pučia sirokas, nesimiega, negali nei vaikščioti, nei ramiai sėdėti, negali skaityti. Galvoje viskas sukasi sykiu su vėju.

Vėjas atsineša Afrikos kvapus, sunkų, juslingą gyvulių tvaiką. Nuo jo apima keistas nerimas, ima krėsti nervinis drebulys.

Vieną popietę sirokas mane užklupo per pusvalandį kelio nuo namų. Aniedvi moterys ėjo priešais, nusitvėrusios sijonų, kuriuos vėjas vis taikėsi užplėšti viršum galvų. Kai ėjau pro jų namelį, pamačiusios, kaip kovoju su dulkėmis ir akinamu karščiu, moterys tarė:

— Užeikite ir palauksite, kol praeis.

Įėjome vidun drauge. Jos gyveno maurų bokštelyje, kurį buvo nusipirkusios labai pigiai. Senos durys gerai neužsidarė, ir vėjas jas vis atplėšdavo. Sėdėjau su jomis dideliame akmeniniame kambaryje, apstatytame valstietiškais baldais.

Jaunoji moteris išėjo paruošti arbatos. Likau su vikingų princese, kurios veidas buvo nuraudęs nuo siroko gūsių.

— Tas vėjas išvarys mane iš proto, jei nesiliaus, — tarė ji.

Ji kelissyk pakilo uždaryti durų. Atrodė, lyg koks įsiveržėlis brautųsi vidun, bet kiekvieną kartą būdavo atstumiamas, ir jam tepavykdavo vėl atlapoti duris. Re-

gis, lyg moteris taip ir jautėsi, nes užstumdavo besiveržiantį su pasibjaurėjimu ir vis didesne baime.

Tačiau vikingė suprato, kad nė negali visiškai apsiginti nuo to, ką vėjas stumte stūmė bokštelio vidun, todėl ir prabilo.

Kalbėjo tarytum klausykloje, tamsioje katalikų klausykloje, nuleistomis akimis, stengdamasi nematyti kunigo veido, viską prisiminti ir teisingai papasakoti.

— Tikėjausi rasti čia ramybę, bet ėmė siautėti šitas vėjas ir tarsi vėl prikėlė visa tai, ką stengiausi pamiršti.

Gimiau viename iš nykių vakarų Amerikos miestų. Leidau laiką skaitydama apie svečias šalis ir buvau nusiteikusi trūks plyš išvažiuoti gyventi į užsienį. Savo vyrą įsimylėjau dar anksčiau, negu jį sutikau, nes buvau girdėjusi, kad jis gyvena Kinijoje. Kai jis mane įsimylėjo, aš nė nenustebau, tarsi visa būtų buvę iš anksto suplanuota. Aš tekėjau už Kinijos. Beveik negalėjau įsivaizduoti jo paprasčiausiai kaip vyro. Buvo aukštas, lieknas, maždaug trisdešimt penkerių, bet atrodė vyresnis. Jo gyvenimas Kinijoje buvo sunkus. Jis neaiškiai tepaminėjo, ką veikė, nes vertėsi įvairiausiais dalykais, kad prasimanytų pinigų. Nešiojo akinius ir atrodė kaip studentas. Mane buvo taip sužavėjusi mintis apie Kiniją, kad man jau regėjos, jog mano vyras ne baltasis, bet rytietis. Net ir kvepia jis, atrodė man, kitaip nei kiti vyrai.

Netrukus mes išvykome į Kiniją. Atvykusi radau

mielus, dailius namus, pilnus tarnų. Nėmaž nenustebau, kad moterys ten ypač gražios. Taip aš jas ir įsivaizdavau. Jos aptarnavo mane labai svetingai, man atrodė, pagarbiai. Jos šukuodavo man plaukus, išmokė komponuoti puokštes, dainuoti, kalbėti ir rašyti savo kalba.

Mes miegodavome atskiruose kambariuose, bet pertvaros buvo lyg kartoninės. Lovos kietos, žemos, su plonais čiužiniais, taigi miegodavau labai prastai.

Vyras pabūdavo truputį su manimi, o paskui išeidavo. Atkreipiau dėmesį į iš gretimo kambario sklindančius garsus, tarsi kas galynėtųsi. Girdėdavau šiugždančius takelius, kartais prislopintą murmesį. Iš pradžių nesuvokiau, kas ten vyksta. Atsikėliau tylut tylutėliai ir atidariau duris. Pamačiau savo vyrą, gulintį ten su dviem ar trim tarnaitėmis ir jas glamonėjantį. Prieblandoje teįmačiau jų visų susipynusius kūnus. Man priėjus, vyras nuvijo jas šalin. Aš apsiverkiau.

Tuomet jis paaiškino man: „Aš taip ilgai gyvenau Kinijoje, kad pripratau prie jų. Vedžiau tave, nes įsimylėjau, bet man nėra taip gera su tavim kaip su tomis moterimis... ir negaliu tau pasakyti, kodėl."

Bet aš prašiau jį pasakyti tiesą, prašiau ir maldavau jį. Po kurio laiko jis pasakė: „Jų lytis tokia smulki, o tu didesnė..."

„Ką gi man tada daryti, — kalbėjau jam. — Ar tu išsiųsi mane namo? Negaliu čia gyventi, kai tu myliesi

su kitomis moterimis už sienos.“

Jis stengėsi mane nuraminti, paguosti. Jis net mane glamonėjo, bet aš nusisukau ir beverkdama užmigau.

Kitą vakarą, kai jau gulėjau lovoje, jis atėjo pas mane ir tarė šypsodamasis: „Jei tu sakai, kad myli mane ir tikrai nenori manęs palikti, gal leistum man išmėginti kai ką, kas padėtų mums mėgautis vienas kitu?“

Buvau apimta tokios nevilties ir pavydo, kad pažadėjau, jog padarysiu viską, ko jis paprašys. Kai mano vyras nusirengė, pamačiau, kad jo varpa apmauta kažkokiu guminiu įtaisu su mažais guminiai spygliukais. Varpa atrodė milžiniška. Iš pradžių išsigandau, bet paskui leidau jam mane taip paimti. Skaudėjo, nors spygliukai ir buvo guminiai, tačiau kai pamačiau, kad jam tai patinka, leidau jam tai. Tesirūpinau vienu, kad malonumas sugrąžintų man jo ištikimybę. Jis prisiekė man, kad taip ir bus, kad jis nebenori savo kinių. Bet naktį aš nemiegojau, gulėjau klausydamasi garsų jo kambaryje.

Sykį ar porą kartų man pasirodė, kad jas girdžiu, bet nedrįsau patikrinti. Mane apsėdo mintis, kad mano lytis didėja ir kad vis mažiau teiksiu jam malonumo. Galų gale taip įsibaiminau, kad susirgau, mano grožis ėmė blėsti. Nusprendžiau nuo jo pabėgti. Išvykau į Šanchajų ir apsistojau viešbutyje. Pasiunčiau tėvams telegramą, kad atsiųstų pinigų parplaukti namo.

Viešbutyje sutikau amerikietį rašytoją, aukštą, stam-

bų, neįtikėtintai judrų, — jis elgėsi su manim lyg būčiau vyras, kompanionas. Mudu drauge eidavome į miestą. Kai džiaugdavosi, jis pliaukštelėdavo mane per petį. Mes gėrėme drauge ir naršėme po Šanchajų. Sykį jis įgėrė mano kambaryje, ir mes ėjome imtynių kaip du vyrai. Jis nedarė man jokių nuolaidų. Vartėmės įvairiomis pozomis, sukdami vienas kitą aplinkui. Jis numetė mane ant grindų, o mano kojos liko užkibusios jam ant kaklo, paskui parbloškė ant lovos taip, kad galva nusviro atgal, liesdama grindis. Maniau, jog nusisuksiu sprandą. Man patiko jo jėga ir tvirtumas. Jaučiau jo kūno kvapą, kai spaudėme vienas kitą. Abudu šnopavome. Aš susimušiau galvą į kėdės kojį. Mes galynėjomės labai ilgai.

Kai būdavau su savo vyru, jis vertė mane gėdytis savo ūgio, jėgos. Šis vyras visa tai nubraukė — jam tai patiko. Aš jaučiausi laisvai. „Tu kaip tigrė. Man tai patinka“, — sakydavo jis.

Kai liovėmis galynėtis, abu buvome išsekę. Nudribome ant lovos. Mano kelnės buvo suplėšytos, diržo sagtis sulaužyta. Marškiniai kabojo išsipešę. Kartu klykėme iš juoko. Jis dar išgėrė. Aš išsitiesiau paslika, šnopuodama. Tuomet jis pakišo galvą man po marškiniais ir ėmė bučiuoti man pilvą ir tempti žemyn kelnes.

Staiga suskambo telefonas, ir aš net pašokau. Kas gi tai galėtų būti? Nė gyvos dvasios nepažinojau Šanchajuje. Pakėliau ragelį — tai buvo mano vyro balsas.

Kažkaip sužinojo, kur aš esu. Jis kalbėjo, kalbėjo. Tuo metu mano bičiulis atsipeikėjo iš nuostabos, kad suskambo telefonas, ir tęsė savo glamones. Jaučiau tokį malonumą, kalbėdama su savo vyru ir klausydamasi maldavimų grįžti namo... Tuo tarpu mano girtasis draugas visai įsidrąsino, jis jau nutempė žemyn kelnes, kandžiojo mane tarp kojų naudodamasis mano padėtimi lovoje, bučiavo mane, glamonėjo krūtis. Šis malonumas buvo toks stiprus, kad tyčia tempiau pokalbį. Aš viską aptariau su savo vyru. Jis žadėjo išsiųsti tarnaites, norėjo atvykti į viešbutį.

Aš prisiminiau viską, kaip jis mane skaudindavo gretimame kambaryje, šaltakraujišką jo apgaudinėjimą. Staiga mane pagavo velniška pagunda. Tariau savo vyrui: „Nedrįsk ateiti manęs lankyti. Gyvenu čia su kitu. Iš tiesų jis guli čia ir glamonėja mane tuo metu, kai kalbamės".

Išgirdau savo vyrą paleidžiant šlykščiausių žodžių, kokius tik mokėjo, tiradą. Buvau laiminga. Padėjau ragelį ir nėriau po didžiuliu mano naujojo draugo kūnu. Iškeliavau su juo...

Sirokas vėl atlapojo duris, ir moteris pakilo jų uždaryti. Vėjas jau rimo, tai buvo paskutinis jo jėgos proveržis. Moteris atsisėdo. Maniau, kad ji tęs. Man buvo smalsu sužinoti apie jos jaunąjį bendrą. Bet ji nebeprabilo. Netrukus aš išėjau. Kitą dieną, kai susitikome prie pašto, ji, atrodo, manęs nepažino.

Tapytojas Novalis buvo ką tik vedęs Mariją, ispanę, kurią įsimylėjo, nes ji priminė jo mylimiausią Goya'os paveikslą „Nuoga macha“. Jie išvyko gyventi į Romą. Lyg mergaitė Marija tik rankomis pliaukštelėjo iš džiaugsmo, išvydusi savo miegamąjį, taip ją sužavėjo prabangūs Venecijos baldai, inkruostuoti perlais ir dramblio kaulu.

Pirmąją naktį Marija, gulėdama didingoje lovoje, kuri tiktų dožo žmonai, visa virpėjo iš susijaudinimo ir smagiai pasirąžė prieš pasislėpdama po plonytėmis antklodėmis. Rausvi jos mažyčių kojų piršteliai krutėjo, tarytum viliodami Novalį.

Bet ji nė karto nebuvo pasirodžiusi vyrui visiškai nuoga. Pirmiausia ji buvo ispanė, be to — katalikė, ir iš tikrųjų buržua sluoksnių. Prieš mylintis šviesa turi būti užgesinama.

Stovėdamas šalia lovos, Novalis žiūrėjo į ją suraukęs antakius, apimtas troškimo, kurio nesiryžo išreikšti: jis norėjo ją matyti, ja grožėtis. Beveik ir nepažinojo

jos, išskyrus tas kelias naktis viešbutyje, kai jiedu girdėdavo svetimų žmonių balsus kitoje plonų sienų pusėje. Tai, ko jis prašė, nebuvo įsimylėjėlio išmonė, bet tapytojo, menininko troškimas. Jo akys alko jos grožio.

Marija priešinosi, raudo truputį pyktelėjusi, nes buvo užgauti jos giliausi įsitikinimai.

— Nekvailiok, Novali, brangusis, — kalbėdavo ji jam. — Eikš į lovą.

Bet jis nepasidavė. Jis įveiks jos buržuazinius skrupulus, tarė sau. Menas tyčiojasi iš tokio kuklumo, žmogaus kūnas turi būti rodomas visa savo didybe, o ne slepiamas ir niekinamas. Jo rankos, saugodamosi, kad neįskaudintų, švelniai traukė jos silpnas moteriškas rankas, sukryžiuotas ant krūtinės. Ji juokėsi:

— Kvailiuk tu, tu mane kuteni. Man skauda.

Žingsnelis po žingsnelio, savo liaupsėmis malonindamas jos moterišką orumą, įveikė Mariją: ji leido, kad su ja būtų elgiamasi kaip su vaiku, švelniai priekaištaudama, tarsi tai būtų malonios kančios.

Jos kūnas, išlaisvintas iš apdangalų, švietė perlo baltumu. Marija užsimerkė, tarsi norėtų pabėgti nuo savo nuogumo gėdos. Menininko akys apsvaigo nuo grakštaus kūno ant glotnios antklodės.

— Tu kerinčioji mažoji Goya'os macha, — tarė jis.

Po to ištisas savaites ji jam nepozavo ir neleido kviestis modelių. Ji netikėtai išdygdavo studijoje ir plepė-

davo su juo, kol jis tapydavo. Vieną popietę atėjusi į studiją, ji išvydo nuogą moterį, pozuojančią ant pakylos, toji gulėjo ant kažkokių kailių rodydama savo dramblio kaulo sėdmenų išlinkimus.

Po to Marija iškėlė sceną. Novalis maldavo ją pozuoti, ir ji kapituliavo. Išsekinta karščio, Marija užmigo. Jis dirbo tris valandas be pertraukėlės.

Visai nesikuklindama, ji žavėjosi savimi drobėje, lygiai kaip darydavo priešais didžiulį veidrodį miegamajame. Apsvaigusi nuo savo pačios grožio, ji akimirką pamiršo savo drovumą. Be to, Novalis nutapė jos kūnui kitą veidą, taigi niekas jos nepažins.

Tačiau po kurio laiko Marija vėl prisiminė savo senuosius įsitikinimus ir atsisakė pozuoti. Kiekvieną sykį, kai Novalis pasisamdydavo modelį, ji keldavo scenas, stebėdavo ir klausydavosi už durų, be paliovos bambėdama.

Nerimas ir liguista baimė paveikė jos sveikatą, ją apniko nemiga. Gydytojas prirašė tablečių, nuo kurių Marija giliai įmigdavo. Novalis pastebėjo, kad išgėrusi tų tablečių, ji negirdėdavo, kaip jis atsikelia, sukinėjasi aplink ar net ką nors išverčia tame pačiame kambaryje. Vieną rytą jis pakilo anksti nusiteikęs dirbti ir pamatė, kad ji įmigusi taip kietai, taip giliai, kad nė nepakruta. Į galvą šovė keista mintis. Jis nutraukė antklodes, paskui palengva ėmė kelti šilkinius naktinius. Pakėlė juos virš krūtų, tačiau ji nė neketino pabusti.

Dabar visas jos kūnas gulėjo priešais, ir jis galėjo stebėti kiek tik nori. Marijos rankos buvo atmestos, o krūtys gulėjo priešais jo akis lyg siūlydamosis. Jis įsiaudrino, bet nedrįso jos nė paliesti. Užtai atsinešė savo piešimo popierių ir pieštukus, atsisėdo šalia ir eskizavo. Dirbdamas jautėsi lyg glamonėtų kiekvieną jos tobulo kūno liniją. Šitaip jis dirbo porą valandų. Kai pastebėjo, kad vaistų poveikis ėmė silpti, jis užtraukė naktinius, užklojo ją antklode ir išėjo iš kambario.

Netrukus Marija su nuostaba pastebėjo, kad jos vyras su nauju užmoju ėmėsi darbo. Jis užsisklęsdavo studijoje kiauras dienas tapydamas iš savo rytmetinių eskizų. Taip jis nutapė keletą jos paveikslų, ir visuose ji buvo prigulusi, visuose mieganti, taip, kaip pirmąją dieną jam ir pozavo. Mariją labai stebino toks jo polinkis. Ji manė, kad tai tik pirmosios pozos kartojimas. Kiekvieną kartą jis pakeisdavo jos veidą. Kadangi tikroji išraiška buvo griežta ir gąsdinanti, niekas nė nebūtų įtaręs, kad šis geidulingas kūnas Marijos.

Novalis daugiau nebetroško savo žmonos, kai ji pabusdavo, — tos griežtos puritoniškos išraiškos, griežto žvilgsnio žmonos. Troškdavo jos miegančios, užsimiršusios, minkštos ir sodrios.

Tapydavo ją be atokvėpio. Likęs studijoje vienas, atsiguldavo ant kušetės priešais paveikslą, ir šiluma nubėgdavo per visą jo kūną, jo akys įsmigdavo į jos krūtis, jos pilvo slėnį, tarpukojo plaukus. Novalis jausda-

vo, kaip sukruta jo varpa. Jis stebėdavosi, kad taip stipriai gali paveikti paveikslas.

Vieną rytą jis stovėjo priešais miegančią Mariją. Jam pavyko truputį praskėsti jos kojas, ir jis pamatė brūkšnelį tarpukojyje. Žvelgdamas į laisvą jos pozą, praskėstas kojas, jis apčiuopė savo varpą, įsivaizduodamas, kad tai ji taip daro. Kiek sykių jis vedė jos ranką prie savo varpos, mėgindamas gauti iš jos šią malonę, tačiau ji visuomet pasišlykštėjusi atitraukdavo ranką. Dabar jis pats tvirtai suėmė savo varpą.

Marija greitai suvokė praradusi vyro meilę. Ir nežinojo, kaip ją atgauti. Ėmė suprasti, kad jis myli tik tapomą kūną.

Ji išvyko į užmiestį pabūti ten savaitę su draugais. Bet po kelių dienų Marija susirgo ir jai teko grįžti ir eiti pas gydytoją. Kai grįžo namo, namas atrodė visai negyvenamas. Ji nutipeno prie Novalio studijos. Už durų nebuvo girdėti nė garso. Ji ėmė vaizduotis, kad jis mylisi su kita moterimi. Priėjo prie durų ir tylut tulutėliai, lėtai nelyginant vagis jas atidarė. Ir štai ką ji išvydo: ant studijos grindų gulėjo jos pačios atvaizdas, ant jo, trindamasis į paveikslą, gulėjo jos vyras, plikas, išsidraikiusiais plaukais, ir ko ji niekada nebuvo mačiusi, atsistojusia varpa. Jis geidulingai glostė paveikslą, bučiuodamas, braukydamas tarp kojų. Jis buvo jį užgulęs taip, kaip niekada nedarė su ja. Atrodė nepaprastai susijaudinęs, aplink jį buvo surikiuota daugybė kitų jos

atvaizdų, ir visur ji buvo nuoga, geidulinga, nuostabi. Jis metė aistringą žvilgsnį į juos ir tęsė savo įsivaizduojamas glamones. Tai buvo jo orgija su ja, savo žmona, orgija, kokios jis niekada nepatyrė realiame gyvenime. Nuo tokio vaizdo ir pačios Marijos suvaržytas juslingumas užsiplieskė, pirmą kartą laisvai suliepsnojo. Kai ji nusimetė drabužius, jam pasirodė jau kita Marija, Marija, nušviesta aistros, atsipalaidavusi kaip paveiksluose, be jokios gėdos siūlanti savo kūną ir nesvyruodama atsiduodanti glamonėms, kad išstumtų iš jo jausmų paveikslus, juos pranokdama.

Mano motinos požiūris į jaunas mergaites buvo europietiškas. Buvau šešiolikos. Dar neidavau pasivaikščioti viena su vaikinais ir skaitydavau tik romanus — visai kitokias knygas nei mano bendraamžės. Gyvenau, kaip jūs pasakytumėte, tarsi futliare, panašiai kaip kinės, kurias išmokė, kaip sukurti dievai žino ką iš turtingos pusseserės atsiųstų išmestų suknelių, dainuoti ir šokti, dailiai rašyti, skaityti geriausias knygas, mandagiai bendrauti, gražiai susišukuoti, rūpintis, kad rankos būtų baltos ir išpuoselėtos, kalbėti tik rafinuota anglų kalba, kurios išmokau atvykusi iš Prancūzijos, ir visada perdėm mandagiai elgtis.

Tiek ir teliko iš mano europietiško išsilavinimo. Tačiau aš ir kitu aspektu buvau labiau panaši į rytietes: ilgus mandagumo tarpsnius nuolat pertraukdavau įniršio proveržiais, kurie įgaudavo pykčio ar maišto formą, o kartais lemdavo skubotus sprendimus ir veiksmus.

Staiga nusprendžiau imtis darbo, su niekuo dėl to nesitariau ir niekieno pritarimo neprašiau. Žinojau, kad mama bus prieš.

Niujorke retai tevaikščiodavau viena. Dabar ėjau gatvėmis skaitydama visus skelbimus. Mano kvalifikacijos nebuvo itin praktiškos. Mokėjau kalbų, bet nemokėjau spausdinti. Galėjau šokti ispanų šokius, bet nepramoginius. Kad ir kur nueidavau, niekur nesukeldavau pasitikėjimo. Atrodžiau dar jaunesnė, nei buvau, ir per daug smulki, per daug jautri. Visiems regėjosi, kad nepakelsiu jokių sunkumų, tačiau taip jiems tik atrodė.

Praėjo savaitė, o aš taip nieko ir nepasiekiau, tik ėmiau jaustis niekam nereikalinga. Tada nuėjau aplankyti vienos šeimos bičiulės, kuri mane labai mėgo. Ji nepritarė, kad motina mane taip saugo. Džiūgavo mane matydama, žavėjosi mano sprendimu ir norėjo man padėti. Kalbėdama apie save ir juokais vardydama savo nuopelnus, juokais užsiminiau, kad praeitą savaitę pas mus lankęsis dailininkas sakė, jog mano veidas labai neįprastas. Mano bičiulė net pašoko.

— Pagaliau, — tarė ji, — žinau, ką galėtum daryti. Tikra tiesa, kad tavo labai neįprastas veidas. Žinau vieną meno klubą, kur dailininkai ateina pasirinkti pozuotojų. Pristatysiu tave jiems. Tai tam tikra apsauga mergaitėms, kad joms nereikėtų pačioms vaikščioti iš studijos į studiją. Menininkai registruojasi tam klube,

ir ten yra žinomi; kai jiems reikia pozuotojos, paskambina.

Kai atvykome į klubą Penkiasdešimt septintoje gatvėje, čia jau šurmuliavo daugybė žmonių. Paaiškėjo, kad jie rengiasi metinei peržiūrai. Kasmet visos pozuotojos pasipuošdavo joms labiausiai tinkančiais drabužiais ir pasirodydavo dailininkams. Mane greitai užregistravo už nedidelį mokestį ir nusiuntė viršun pas porą senyvų moterų, kurios nuvedė mane į drabužių kambarį. Viena parinko XVIII amžiaus kostiumą. Kita sukėlė plaukus virš ausų. Pamokė nusidažyti blakstienas. Ir štai veidrodyje išvydau naują save. Vyko repeticija. Man reikėjo nusileisti žemyn ir sukti ratus po kambarį. Tai buvo visai nesunku, kaip kaukių vakare.

Kai atėjo pasirodymų diena, visi truputį jaudinosi. Pozuotojos sėkmė didžia dalimi priklausė nuo šio įvykio. Drebančiomis ramnkomis išsidažiau blakstienas. Man davė neštis rožę, tad jaučiausi kvailokai. Tačiau mane pasitiko plojimais. Kai merginos lėtai apėjo kambarį, dailininkai ėmė šnekinti mus, užsirašinėjo vardus, tarėsi dėl pozavimo. Mano užsakymų knygelė buvo pilna kaip šokių kortelė.

Pirmadienį devintą ryto turėjau būti labai garsaus tapytojo studijoje, pirmą — iliustruotojo, ketvirtą — miniatiūrų meistro, ir taip toliau. Buvo ir moterų tapytojų. Jos buvo prieš, kad pozuotojos dažosi. Sakė, kad kai užsisako išsidažiusią, o paskui prieš pozavimą

ją nuprausia, tai toji atrodo visai kitaip. Todėl mums nelabai patiko pozuoti moterims.

Namuose mano pranešimas apie tai, kad tapau pozuotoja, trenkė kaip perkūnas iš giedro dangaus. Tačiau tai jau sutarta. Galėjau uždirbti dvidešimt penkis dolerius per savaitę. Motina truputį paverkšleno, bet giliai širdyje buvo patenkinta.

Tą naktį mudvi kalbėjomės tamsoje. Jos kambarys greta manojo, ir durys buvo paliktos atviros. Mano mama susirūpino, ką aš žinau (arba nežinau) apie seksą.

Visos mano žinios apsiribojo štai kuo: keletą kartų, mums begulint paplūdimyje, mane pabučiavo Stefanas. Jis gulėjo ant manęs, ir aš pajutau kažką atsikišusį ir kietą spaudžiantis prie manęs, bet tai ir viskas, tačiau parėjusi namo pamačiau, kad tarp kojų esu visa šlapia. Motinai apie tai nieko neužsiminiau. Tačiau pati sau pamaniau, kad esu labai jusli, kad šis sudrėkimas tarpukojyje tik todėl, kad mane pabučiavo, žada pavojingas tendencijas ateičiai. Iš tiesų jaučiausi kaip tikra kekšė.

Mano mama paklausė:

— Ar žinai, kas atsitinka, kai vyras paima moterį?

— Ne, — pasakiau, — bet norėčiau žinoti, *kaip* vyras paima moterį.

— Na, matei mažą savo broliuko pimpaliuką, kai jį maudei, — jis pasidaro didelis ir kietas, ir vyras įstumia jį vidun.

Man tai pasirodė bjauru.

— Tikriausiai sunku jį ten įkišti, — pasakiau.

— Ne, nes moteris sudrėksta tarpukojyje, ir jis slysta vidun visai lengvai.

Dabar aš supratau savo sudrėkimo paslaptį. Na tada, pamaniau aš, manęs niekada neišprievartaus, nes tam, kad sudrėktum, reikia, kad vyras patiktų.

Prieš keletą mėnesių mane miške pašėlusiai bučiavo didžiulis rusas, po šokių lydėjęs namo. Parėjusi pranešiau, kad esu nėščia.

Dabar prisiminiau, kaip vieną naktį būreliu grįžome iš kitų šokių; mes važiavome greitkeliu, kai išgirdome spiegiančias merginas. Mano palydovas Džonas sustabdė automobilį. Dvi merginos išbėgo iš krūmų, visos susitaršiusios, suplėšytom suknelėm, paklaikusiom akim. Mes priėmėme jas į automobilį. Jos kažką chaotiškai burbėjo apie tai, kaip jas pavežė motociklu, paskui užpuolė. Viena vis kartojo: „Jei jis praplėšė, aš nusižudysiu".

Džonas sustojo užeigoje, ir aš nuvedžiau merginas į moterų tualetą. Jos tuoj pat nuėjo į kabiną drauge. Viena sakė: „Kraujo nėra. Manau, kad jis neprasiveržė". Kita verkė.

Parvežėme jas namo. Viena iš merginų padėkojo man ir tarė: „Kad tau niekada taip neatsitiktų."

Kai mano motina kalbėjo, aš svarsčiau, ar šito ji bijosi ir ar tam mane rengia.

Negalėčiau pasakyti, kad, atėjus pirmadieniui, nejutau jokio nerimo. Jaučiau, kad, jei dailininkas bus patrauklus, man grės didesnis pavojus nei tuomet, jei jis nebūtų, nes, jei jis man patiktų, aš galiu sudrėkti tarp kojų.

Pirmasis buvo maždaug penkiasdešimties, plikas, gana europietiško veido, su mažais ūsiukais. Turėjo nuostabią studiją. Jis pastatė man širmą, kad galėčiau persirengti. Persvėriau savo drabužius per širmos kraštą, ir kai užkabinau paskutinį savo apatinį drabužį, per širmos viršų pasirodė besišypsanti dailninko galva. Bet tai buvo taip komiška ir juokinga, tarsi teatro scenoje, kad nieko nepasakiau, apsirengiau ir atsisėdau jo norima poza.

Kas pusvalandį galėjau pailsėti, surūkyti cigaretę. Tapytojas uždėjo plokštelę ir tarė:

— Gal pašoktum?

Mes šokome ant slidžių poliruotų grindų, sukomės tarp gražių moterų atvaizdų paveiksluose. Pasibaigus šokiui, jis pabučiavo man į kaklą.

— Tokia elegantiška, — tarė jis. — Ar tu pozuoji aktams?

— Ne.

— Labai blogai.

Pamaniau, kad visa tai ne taip jau ir sunku. Vėl atėjo laikas pozuoti. Trys valandos prabėgo labai greitai. Tapydamas jis vis kalbėjo. Jis vedęs savo pirmąją po-

zuotoją, ši buvusi nepakeliamai pavydi, vis įsiveržda-vusi studijon ir keldavusi scenas; neleidusi jam tapyti aktų. Jis išsinuomojęs kitą studiją, apie kurią ji nieko nežinojo. Dažnai ten dirba. Ten rengia ir vakarėlius. Gal aš norėčiau ateiti šeštadienio vakarą?

Man išeinant, jis dar kartą pabučiavo mane į kaklą. Mirktelėjo ir paklausė:

— Tu neįduosi manęs klube?

Per priešpiečius grįžau į klubą, nes ten galėjau atsi-gaivinti ir pasidažyti, be to, mums davė pigius priešpiečius. Kitos mergaitės irgi susirinko. Ėmėme visos plepėti. Kai tik paminėjau kvietimą šeštadienio vaka-rui, visos juokėsi, linksėdamos viena kitai. Niekaip neišpešiau paaiškinimo. Viena mergaitė pasikėlė sijoną ir tyrinėjo apgamą, kylantį šlaunimi. Mažu kaustikiniu pieštuku ji bandė jį išdeginti. Aš pamačiau, kad ji nemūvi kelnaičių, tik juodą apgludusią velvetinę suknelę. Vis suskambėdavo telefonas, kurią nors mergaitę pakviesdavo, ir ji išeidavo į darbą.

Kitas buvo jaunas iliustruotojas. Jo marškinių kaklas buvo prasegtas. Kai įėjau, net nepajudėjo. Tik su-šuko man:

— Man reikia atviros nugaros ir pečių. Užsimesk kokį šalį ar ką nors panašaus.

Paskui padavė man senovišką skėtį ir baltas pirštinaites. Šalį prisegė beveik ties liemeniu. Tai buvo dar-bas žurnalo viršeliui.

Atraiža, dengusi mano krūtinę, buvo taip silpnai teprisegta, kad, kai pakėliau galvą tokiu kampu, kaip jis norėjo — tarsi kviečiančiu gestu, — šalis nuslydo, apnuogindamas mano krūtis. Jis neleido man pajudėti.

— Norėčiau ir jas įkomponuoti, — pasakė.

Šypsodamasis jis darbavosi angliuku. Pasilenkęs matuoti manęs, palietė mano krūtų spenelius pieštuku ir truputį ištepliojo juodai.

— Sėdėk šitaip, — tarė jis, pamatęs, kad jau ketinau sujudėti. Sėdėjau.

Paskui jis tarė:

— Kiekviena mergaitė kartais elgiasi taip, tarytum ji viena turėtų krūtis ir užpakalį. Aš matau jų tiek, kad tai manęs nebedomina, būk tikra. Aš visada paimu savo žmoną apsirengusią. Kuo daugiau ji prisirengusi, tuo geriau. Ir užgesinu šviesą. Per daug gerai žinau, kaip padarytos moterys. Nupiešiau jų milijonus.

Nuo pieštuko prisilietimo mano speneliai sustangrėjo. Įsiutau, nes man tai visai nebuvo malonu. Kodėl mano krūtys tokios jautrios, ir ar jis tai pastebėjo?

Jis toliau piešė ir spalvino savo paveikslą. Paskui sustojo išgerti viskio, pasiūlė ir man. Jis panardino pirštą viskyje ir palietė vieną mano spenelį. Aš nepozavau, taigi piktai nusisukau. Jis toliau šypsojosi.

— Argi nemalonu? — paklausė. — Tai jas sušildo.

Teisybė, speneliai buvo susitraukę ir paraudę.

— Tavo labai gražūs speneliai. Tau nereikia dažyti

jų lūpdažiu, ar ne? Jie natūraliai rausvi. Dauguma jų būna odos spalvos.

Aš prisidengiau. Tai dienai buvo viskas. Jis paprašė mane ateiti rytoj tokiu pat laiku.

Antradienį jis neskubėjo imtis darbo. Vis kalbėjo. Sėdėjo, susikrovęs kojas ant savo darbo stalo. Pasiūlė man cigaretę. Aš segiausi šalį. Jis žiūrėjo į mane.

— Parodyk man kojas. Kitą sykį gal piešiu kojas.

Pasikėliau sijoną virš kelių.

— Sėskis aukštai pasikėlusi sijoną, — pasakė.

Jis padarė kojų eskizą. Nieko nekalbėjo.

Paskui atsistojo, metė pieštuką ant stalo, pasilenkė prie manęs ir pabučiavo tiesiai į lūpas, užvertęs mano galvą atgal. Aš įnirtingai stumtelėjau jį nuo savęs. Jis tik nusišypsojo, greitai šmurkštelėjo ranką man po sijonu, apčiuopė mano šlaunis virš kojinių, ir man dar nespėjus pasipiktinti, jau sėdėjo savo vietoje.

Aš vėl atsisėdau įprasta poza ir nieko nesakiau, nes ką tik padariau atradimą — nepaisant viso mano pykčio, nepaisant to, kad nebuvau įsimylėjusi, jo bučinys ir nuogų šlaunų glamonės buvo malonios. Nors ir stūmiau jį, bet tik iš įpročio, o iš tiesų tai man teikė malonumo.

Pozavimas davė man laiko atsipeikėti nuo malonumų ir prisiminti savo gynybą. Gyniausi aš įtikinamai, ir jis tą popietę nusiramino.

Iš pat pradžių įžvelgiau, kad tai, ko man reikia iš

tiesų saugotis, yra mano pačios jautrumas glamonėms. Be to, mane kankino smalsumas sužinoti daugelį dalykų. Tuo pat metu aš buvau visiškai tikra, kad neatsiduosiu niekam kitam, tik vyrui, kurį įsimylėsiu.

O buvau įsimylėjusi Stefaną. Norėjau nueiti pas jį ir pasakyti: „Paimk mane, paimk". Staiga prisiminiau kitą įvykį, kai prieš metus viena mūsų tetų buvo nusivežusi mane į Naująjį Orleaną į Užgavėnes. Jos draugai atvežė mus automobiliu. Drauge buvo dar dvi jaunos mergaitės. Grupė vaikinų pasinaudojo sumaištimi, triukšmu, susijaudinimu bei linksmybėmis, ir sušokę į mūsų automobilį, nuplėšė mums kaukes ir ėmė mus bučiuoti, kol teta nepakėlė triukšmo. Tada jie dingo minioje. Likau apsvaigusi ir troškau, kad tas jaunuolis, kuris buvo mane apkabinęs ir bučiavo į lūpas, vis dar būtų čia. Aš jaučiausiu suglebusi nuo bučinio, suglebusi ir įsiaistrinusi.

Grįžusi į klubą, svarsčiau, ką jaučia visos kitos pozuotojos. Buvo daug kalbama apie gynimąsi, ir man buvo smalsu, ar visa tai nuoširdu. Viena mėgstamiausių pozuotojų, kurios veidas nebuvo itin gražus, bet kūnas tikrai patrauklus, taip kalbėjo:

— Nežinau, kaip jaučiasi kitos merginos, pozuodamos aktui, — tarė ji. — Man tai patinka. Dar vaikystėje man patikdavo nusirenginėti. Patikdavo matyti, kaip žmonės žiūri į mane. Aš nusirengdavau vakarėliuose, vos tik susirinkusieji šiek tiek išgerdavo. Mėgdavau ro-

dyti savo kūną. Dabar negaliu sulaukti, kada nusirengsiu. Man patinka, kai į mane žiūri. Tai teikia malonumo. Saldus jaudulys nubėga per visą nugarą, kai vyrai žiūri į mane. Ir kai pozuoju visai dailininkų klasei mokykloje, kai matau visas tas akis įsmeigtas į mano kūną, tai teikia man malonumo lyg mylintis. Jaučiuosi graži, jaučiuosi, kaip kartais jaučiasi moterys, nusirengdamos mylimajam. Man patinka mano kūnas. Patinka pozuoti, kai laikau krūtis rankose. Kartais aš jas glamonėju. Sykį dalyvavau burleskoje. Tai buvo puiku. Man patiko nė kiek ne mažiau kaip tiems vyrams, kurie stebėjo. Suknelės aksomas, švelniai prisiglausdamas, virpino visą kūną, kaip malonu buvo išsiimti krūtis, visą save parodyti. Tai labai mane sujaudino. Kai vyrai mane liečia, manęs tai niekada taip nesujaudina... visad nusiviliu. Bet aš žinau, kad kitos merginos taip visai nesijaučia.

— Aš jaučiuosi pažeminta, — tarė rudaplaukė pozuotoja. — Lyg mano kūnas nebėra mano ir lyg jis nebeturi jokios vertės... kai visi į jį žiūri.

— Aš nieko nejaučiu, — pasakė kita. — Man atrodo, kad tai visai neliečia mūsų asmeniškai. Kai vyrai tapo ar piešia, jie visai negalvoja apie mus kaip apie žmones. Vienas tapytojas man sakė, kad modelio kūnas ant pakylos yra objektyvus dalykas ir kad jis erotiškai susijaudino tik akimirką, kai pozuotoja nusimetė kimono. Paryžiuje, taip jie man pasakojo, pozuotojos

nusirengia tiesiog klasėje — tai jau jaudina.

— Jei visa tai būtų taip objektyvu, paskui jie nekviestų mūsų į vakarėlius.

— Ir nevestų savo pozuotojų, — pridėjau, prisiminusi porą dailininkų, kuriuos sutikau, ir jie buvo vedę savo mylimas pozuotojas.

Vieną dieną turėjau pozuoti apsakymų iliustruotojui. Atėjusi jau radau ten dar porą žmonių, merginą ir vyriškį. Drauge turėjome sukomponuoti meilės scenas saldžiai istorijai. Tas vyras buvo maždaug keturiasdešimties, subrendęs, ištvirkusio žmogaus veidu. Jis ir žinojo, kaip mus reikia sukomponuoti. Pastatė mane reikiama poza bučiniui. Reikėjo išlaikyti tą pozą, kol iliustruotojas mus nufotografavo. Man buvo nejauku. Tas vyras man visai nepatiko. Kita mergaitė turėjo vaidinti pavydžią žmoną, kuri įsiveržia į šią sceną. Teko kartoti tai daugybę kartų. Kiekvieną sykį, kai vyras suvaidindavo bučinį, mane net nupurtydavo iš vidaus, ir jis tai jautė. Jis jautėsi įžeistas, o jo akyse įžvelgiau pašaipą. Aš blogai vaidinau. Iliustruotojas šaukė ant manęs, tarsi būtų filmavęs filmą: „Daugiau aistros, įdėk daugiau aistros".

Stengiausi prisiminti, kaip anas rusas bučiavo mane, grįžtant iš šokių, ir tai man padėjo atsipalaiduoti. Vyras pakartojo bučinį. Dabar aš pajutau, kad jis prispaudžia mane labiau nei reikia, ir tikrai jam nereikė-

jo kišti liežuvio man į burną. Jis padarė tai taip greitai, kad aš nespėjau nė mirktelėti. Iliustruotojas ėmėsi kitų scenų.

Vyriškis pozuotojas tarė:

— Aš jau dešimt metų pozuoju. Nesuprantu, kodėl jie visada nori jaunų mergaičių. Jaunos mergaitės neturi nei patirties, nei išraiškos. Europoje tavo amžiaus mergaitės — jaunesnės nei dvidešimties — nieko nedomina. Jų vieta mokykloje ar namuose. O įdomios jos tampa tik po vestuvių.

Kai jis taip kalbėjo, aš galvojau apie Stefaną. Galvojau apie mudu, gulinčius paplūdimyje ant karšto smėlio. Žinojau, kad mane myli. Norėjau, kad mane paimtų. Norėjau kuo greičiau tapti moterimi. Man nepatiko būti nekalta ir visada gintis. Jaučiausi, lyg visi žinotų, kad aš nekalta, ir visiems tik dar labiau maga mane nugalėti.

Tą vakarą su Stefanu ėjau į miestą. Vienaip ar kitaip turiu jam pasakyti. Turiu pasakyti, kad man gresia pavojus, kad mane išprievartaus ir kad būtų geriau, jei jis tai padarytų pirmas. Ne, tada jis labai nerimaus. Kaipgi jam pasakyti?

Turėjau naujienų. Dabar aš pozuotojų žvaigždė. Klube gaunu visų daugiausiai darbo, manęs daugiausiai nori, nes aš užsienietė ir mano veidas neįprastas. Dažnai man reikėdavo pozuoti vakarais. Visa tai papasakojau Stefanui. Jis didžiavosi manimi.

— Ar tau patinka pozuoti? — paklausė jis.

— Patinka. Man patinka būti su dailininkais, stebėti, kaip jie dirba — gerai ar blogai. Patinka ta atmosfera, jų pasakojamos istorijos. Visad kas nors nauja, niekada nebūna taip pat. Tai tikras nuotykis.

— Ar jie... ar jie mylisi su tavimi? — paklausė Stefanas.

— Ne, jei to nenori.

— Bet ar jie mėgina?..

Supratau, kad jis nerimauja. Ėjome nuo geležinkelio stotelės mano namų link per tamsius laukus. Aš pasisukau į jį ir atkišau lūpas. Jis pabučiavo mane. Tuomet pasakiau:

— Stefanai, paimk mane, paimk mane, paimk mane.

Jis buvo visiškai priblokštas. Mečiausi į jo didžiulių rankų glėbį, norėjau, kad mane paimtų ir visa tai baigtųsi, norėjau tapti moterimi. Bet jis nė nepakrutėjo. Išsigandęs tarė:

— Aš noriu tave vesti, bet negaliu to padaryti dabar.

— Man nerūpi vedybos.

Dabar ėmiau suvokti jo nuostabą ir nusiraminau. Buvau be galo nusivylusi jo tradiciniu požiūriu. Mudu praleidome progą. Jis manė, kad tai tebuvo aklos aistros protrūkis, kad pamečiau galvą. Jis net didžiavosi, kad apsaugojo mane nuo mano pačios apsvaigimo. Par-

ėjau namo, atsiguliau ir kūkčiojau į pagalvę.

Vienas iliustruotojas paklausė, ar aš nepapozuočiau sekmadienį, nes jis labai skuba pabaigti plakatą. Sutikau. Kai atėjau, jis jau dirbo. Buvo rytas, ir visas pastatas atrodė ištuštėjęs. Jo studija buvo tryliktame aukšte. Jis jau buvo įpusėjęs savo plakatą. Aš greitai nusirengiau ir apsivilkau jo duotą vakarinę suknelę. Jis tarsi ir nekreipė į mane jokio dėmesio. Gana ilgai tyliai sau dirbo. Pavargau. Jis pastebėjo tai, ir leido man pailsėti. Vaikštinėjau po studiją apžiūrinėdama kitus paveikslus. Daugiausia tai buvo aktorių portretai. Paklausiau, kas jos tokios. Jis man smulkiai papasakojo apie jų seksualinius polinkius:

— Štai šita — ji reikalauja romantikos. Tai vienintelis būdas prie jos prisiartinti. Gana sudėtinga. Ji europietė ir mėgsta įmantrų meilinimąsi. Aš pasidaviau pusiaukelėje. Pareikalavo per daug įtampos. Tačiau ji buvo labai graži; tiesiog nuostabu, jei pavyksta prisivilioti tokią moterį į lovą. Jos akys buvo labai gražios, sklidinos ekstazės, nelyginant kokios indų mistikės. Visad smalsu, kaip tokios elgiasi lovoje.

Pažinojau ir kitų meilės angelų. Nuostabu matyti, kaip jos pasikeičia. Tos aiškios akys, per kurias gali kiaurai matyti, kūnai, sustingstantys taip harmoningai ir įstabiai, tos mažytės dailios rankos... kaip jos pasikeičia, kai jas apima aistra. Meilės angelai. Jos nuosta-

bios, nes toks pasikeitimas būna visiškai netikėtas. Tu, pavyzdžiui, atrodai, tarsi būtum nė nepaliesta, o aš įsivaizduoju, kaip tu kandžiojiesi ir draskaisi... Neabejoju, kad net tavo balsas persimaino — jau mačiau tokių metamorfozių. Pasitaiko moterų tokiais balsais, kurie skamba kaip poetiški, ne šios žemės aidai. Ir tuomet jie pasikeičia. Ir akys pasikeičia. Esu tikras, kad tos legendos apie žmones, naktimis pavirstančius vilkais — kaip, pavyzdžiui, istorija apie vilkolakį, — buvo sukurtos vyrų, kurie matė, kaip iš idealizuojamų, dievinamų būtybių moterys naktį virsta žvėrimis, ir manė, kad jos apsėstos. Bet aš žinau, kad tai kur kas paprasčiau. Tu dar mergaitė, ar ne?

— Ne, aš ištekėjusi, — atsakiau.

— Ištekėjusi ar ne, vis tiek mergaitė. Aš kuo puikiausiai matau. Niekada neapsigaunu. Jei tu ištekėjusi, tavo vyras dar nepadarė tavęs moterimi. Ar tau negaila? Ar nesijauti, kad gaišti laiką, kad tikrasis gyvenimas prasideda tuomet, kai tampi moterimi?..

Tai taip atitiko tai, ką aš jaučiau, ir mano troškimą įgyti tokios patirties, kad aš nutylėjau. Buvo bjauru prisipažinti svetimam žmogui.

Aš suvokiau, kad esu viena su dailininku tuščiame studijų pastate. Buvo liūdna, kad Stefanas nesuprato mano troškimo tapti moterimi. Aš nebijojau, tik buvau nusiteikusi fatališkai, troškau susitikti ką nors, ką galėčiau įsimylėti.

— Žinau, ką galvoji, — pasakė jis. — Bet man tai neturėtų jokios prasmės, nebent jei moteris manęs norėtų. Kai pirmą kartą pamačiau tave, pamaniau, kaip nuostabu būtų atskleisti tau meilės paslaptis. Tu turi tai, kas verčia mane manyti, kad turėsi daug meilės ryšių. Norėčiau būti pirmasis. Bet jokiu būdu, jei tu to nenori.

Aš nusišypsojau:

— Būtent apie tai aš ir galvojau. Tai galėtų įvykti, jei aš norėčiau, bet aš nenoriu.

— Nereikia teikti pirmam atsidavimui tiek reikšmės. Aš manau, kad tai sugalvojo tie žmonės, kurie norėjo išsaugoti savo dukras santuokai, manydami, kad pirmasis merginą paėmęs vyras visiškai ją užvaldys. Manau, jog tai prietarai. Tai buvo sumanyta padėti moterims apsisaugoti nuo įvairių atsitiktinių ryšių. Tačiau tai netiesa. Jei vyras gali priversti moterį jį mylėti, jei jis gali pažadinti aistrą, tuomet jis patrauks ją. Tačiau vien prasiveržęs pro mergystės plėvę šito nepasieksi. Kiekvienas vyras gali tai padaryti ir palikti moterį visai nesusijaudinusią. Ar žinai, kad daugelis ispanų kilmės amerikiečių taip ir paima savo žmonas, ir pradeda daug vaikų, bet iš tiesų neleidžia joms pajusti seksualinio gyvenimo pilnatvės, o tik tiek, kad būtų tikri, jog jos liks ištikimos? Ispanai mano, kad malonumą reikia palikti meilužei. Tikrai, jei tik jie pamato, kad moteris mėgaujasi juslingumu, tuoj pat įtaria, kad šioji neišti-

kima, ko gero, netgi kekšė.

Ištisas dienas iliustruotojo žodžiai nedavė man ramybės. Tada iškilo nauja problema. Atėjo vasara, ir dailininkai sukruto kraustytis į kaimus, paplūdimius, visomis kryptimis į tolimas vietoves. Aš neturėjau pinigų važiuoti jiems įkandin ir nežinojau, kiek darbo ten gausiu. Vieną rytą pozavau vienam iliustruotojui, vardu Ronaldas. Paskui jis paleido įrašą ir pakvietė mane pašokti. Kai šokome, jis paklausė:

— Kodėl gi tau neatvažiavus į kaimą kuriam laikui? Tau tikrai išeis į naudą, turėsi daugybę darbo, o aš sumokėsiu už kelionę. Ten labai mažai tėra gerų pozuotojų. Esu tikras, nespėsi suktis.

Taigi aš išvykau. Išsinuomojau nediduką kambarėlį fermoj ir nukeliavau pas Ronaldą. Jis gyveno netoli, pašiūrėje, kur buvo įdėjęs didžiulį langą. Pirmiausia jis išpūtė man savo cigaretės dūmus tiesiai į burną. Aš užsikosėjau.

— O, — tarė jis, — tu nemoki įtraukti.

— Man visai neįdomu, — pasakiau aš pakildama. — Kokios norite pozos?

— O, — tarė jis juokdamasis, — čia mes taip sunkiai nedirbame. Tau reikės išmokti truputį pasismaginti. Na, paimk dūmus iš mano burnos ir įkvėpk juos...

— Man nepatinka įkvėpti.

Jis vėl nusijuokė. Pamėgino mane pabučiuoti, bet aš pasitraukiau.

— Oo — tu nebūsi labai maloni kompanionė. Bet juk žinai, kad sumokėjau už tavo kelionę ir man čia liūdna. Aš maniau, kad su tavimi bus labai malonu. Kur tavo lagaminas?

— Aš išsinuomojau kambarėlį tolėliau.

— Bet tu buvai pakviesta būti su manimi, — tarė jis.

— Aš supratau, jog norėjote, kad pozuočiau.

— Šiuo metu man reikia ne pozuotojos.

Pakilau eiti.

— Žinai, — tarė jis, — čia yra tam tikra nuomonė apie pozuotojas, kurios nemoka linksmintis. Jei nesirengi pasikeisti, niekas neduos tau darbo.

Aš netikėjau. Kitą dieną ėmiau belsti į visų menininkų, kuriuos tik radau, duris. Bet Ronaldas jau buvo juos aplankęs. Taigi buvau priimta nenuoširdžiai, kaip žmogus, kuris apgavo kitą. Neturėjau pinigų nei grįžti namo, nei užsimokėti už kambarėlį. Ir nieko nepažinojau. Kaimas buvo labai gražus, tarp kalnų, bet aš negalėjau juo džiaugtis.

Kitą dieną išėjau toli pasivaikščioti ir paupyje radau rąstų namelį. Pamačiau lauke tapantį vyrą. Užkalbinau jį. Papasakojau visą savo istoriją. Jis nepažinojo Ronaldo, bet labai supyko, išgirdęs mano pasakojimą. Pasakiau jam, kad tetrokštu vieno — užsidirbti kelionei atgal į Niujorką.

Taigi ėmiau jam pozuoti. Jo vardas buvo Reinold-

sas. Tai buvo apie trisdešimt metų vyras, juodų plaukų, labai švelnių juodų akių, akinamos šypsenos — atsiskyrėlis. Į kaimelį tenueidavo maisto, nesilankydavo restoranuose nė baruose. Jo eisena buvo laisva, o judesiai grakštūs. Buvo plaukiojęs jūroje ir visad krovininiais laivais — dirbo jūreiviu, nes norėjo pamatyti pasaulio. Niekaip negalėjo nurimti.

Tapė iš atminties viską, ką buvo matęs kelionėse. Dabar sėdėjo po medžiu ir, nepakeldamas galvos, tapė laukines Pietų Amerikos džiungles.

Sykį jis su draugais buvęs džiunglėse, pasakojo man Reinoldsas, ir jie užuodę tokį stiprų gyvulio dvoką, kad manę, jog staiga išvys panterą, bet iš krūmų stulbinamu greičiu liuoktelėjo moteris, nuoga laukinė moteris, kuri metė jiems išgąsdinto žvėries žvilgsnį ir nuskuodė, palikdama tik aitrų žvėries kvapą, pūkštelėjo į upę ir dingo, jiems dar nė kvapo nespėjus atgauti.

Reinoldso draugas, pasak jo, buvo sugavęs tokią moterį. Kai jis nuprausė raudonus dažus, kuriais toji buvo išsitepusi, ji pasirodė besanti labai graži. Kai su ja maloniai elgėsi, ji irgi buvo švelni ir lengvai palenkiama dovanomis — karoliais ir kitokiais papuošalais.

Reinoldsą pykinęs jos stiprus kvapas, kol draugas nepasiūlė praleisti su ja nakties. Jos juodi plaukai buvo kieti ir dygūs kaip barzda. Dėl žvėries kvapo jam vis atrodė, kad guli su pantera. Be to, ji buvo daug stipresnė, tad netrukus jam teko vos ne moters vaidmuo,

o ji vartė jį kaip norėjo. Laukinė moteris buvo neišsenkamos jėgos ir įsiaudrindavo ne taip greitai. Vieni niekai jai buvo glamonės, kurios jį išsekino tiek, kad jis užmigo jos glėbyje.

Tuomet jis pajuto, kad ji užlipo ant jo ir užlašino jam ant varpos kažkokio skysčio, nuo kurio ta iškart sustangrėjo ir įnirtingai pašoko. Jis išsigando. Jo varpa buvo lyg užsidegusi arba raudonaisiais pipirais pabarstyta. Jis trynėsi į jos kūną ne tiek iš aistros, kiek dėl to, kad palengvintų tą deginimą.

Jis įtūžo. O ji šypsojosi ir minkštai sau kikeno. Jis paėmė ją su įniršiu, varomas baimės, kad tai, ką ji padarė jam, sujaudino jį paskutinį kartą, jog tai tarsi koks užkerėjimas, kuris išsunks visą jo aistrą iki paskutinio atodūsio, iki mirties.

Kvatodama ji nuvirto ant nugaros, rodydama savo baltus dantis, o jos žvėries kvapas dabar veikė jį erotiškai, kaip muskusas. Moteris rangėsi taip energingai, kad atrodė, jog nutrauks jam varpą. Tačiau dabar geidė ją pavergti. Tuo pat metu ją glamonėjo.

Tai ją nustebino. Atrodė, kad anksčiau niekas nėra jai to daręs. Po dviejų orgazmų, kai jis pavargo ją imti, tebebraukė varputę, ir jai tai patiko. Ji praskėtė kojas plačiau prašydama dar. Paskui netikėtai apsivertė kniūpsčia, susirietė ant lovos ir iškėlė užpakalį neįtikėtinu kampu. Tikėjosi, kad ją vėl paims, bet jis tik glamonėjo. Po to ji vis troško tos rankos. Trynėsi į ją it

didžiulė katė. Dieną, jei susitikdavo, vogčiomis trindavo savo lytį jam į ranką.

Reinoldsas sakė, kad po tos nakties jam visos baltosios moterys atrodo silpnos. Juokėsi papasakojęs šią istoriją.

Paveikslas jam priminė tą laukinę moterį, besislapstančią krūmynuose, laukiančią, kad galėtų lyg tigrė šokti ir pabėgti nuo vyrų su šautuvais. Ir ją nupiešė paveiksle — sunkiomis stačiomis krūtimis, gražiomis plonomis kojomis, laibu liemeniu.

Aš nežinojau, kaip pozuoti jam. Bet jis mąstė apie kitą paveikslą. Jis tarė:

— Tai bus labai lengva. Noriu, kad tu užmigtum. Bet aš tave suvyniosiu į baltas antklodes. Sykį Maroke esu matęs panašų vaizdą ir visad norėjau tai nutapyti. Ta moteris užmigo tarp savo šilko siūlų, chna nudažytomis kojomis spausdama šilko ratelio rėmą. Tavo labai gražios akys, bet teks užsimerkti.

Jis nuėjo į namelį ir atsinešė baltų antklodžių, suvyniota į jas atrodžiau lyg su suknele. Paguldė mane ant medinės dėžės, pataisė kūno ir rankų padėtį, kaip jam reikėjo, ir tuoj pat ėmėsi eskizuoti. Buvo labai karšta. Įvyniotai į antklodes man buvo dar šilčiau, o poza buvo tokia patogi, kad aš ištiesužmigau, ir nežinau, kiek miegojau. Jaučiausi suglebusi ir nereali. Ir tuomet pajutau minkštą ranką tarpukojyje; labai minkštą, glamonėjančią mane taip švelniai, kad turėjau pabusti, jog

įsitikinčiau, kad mane tikrai liečia. Reinoldsas buvo pasilenkęs virš manęs, tačiau jo veide atsispindėjo tokia laimė ir švelnumas, kad aš nepakrutėjau. Jo akys buvo švelnios, burna pusiau pravira.

— Aš tik glamonėju, — pasakė jis. — Vien tik glamonėju.

Aš nejudėjau. Niekada nebuvau jutusi ko nors panašaus į šią ranką, minkštai, švelniai glamonėjančią odą tarp kojų, tačiau nesiekiančią mano lyties. Jis tepalietė mano gaktos plaukų galiukus. Tada jo ranka nuslydo žemyn prie mažo slėnio aplink lytį. Aš pasidariau dar glebesnė ir minkšta. Jis pasilenkė ir pridėjo savo burną prie manosios, švelniai liesdamas mano lūpas, kol mano lūpos atliepė, ir tik tada jis palietė mano liežuvio galiuką savuoju. Jo ranka judėjo, tyrinėdama, bet taip švelniai, taip jaudinamai. Aš jau sudrėkau ir žinojau, kad, jei jo ranka nuslys bent kiek toliau, jis tai pajus. Mane apėmė tingulys. Kiekvieną sykį, kai jo liežuvis paliesdavo manąjį, jaučiausi taip, lyg mano viduje randasi kitas mažas liežuvėlis, kuris taip pat nori būti liečiamas. Ranka judėjo tik aplink mano lytį ir aplink sėdmenis, ir man regėjos, tarsi jis įmagnetina kraują sekti paskui tas rankas. Pirštas švelniai palietė varputę, o paskui šmurkštelėjo tarp lytinių lūpų. Jis pajuto drėgmę. Su pasitenkinimu ją palietė bučiuodamas mane, guldamas ant manęs, ir aš nejudėjau. Šiluma, augalų kvapai, jo burna prispausta prie manosios, pavei-

kė mane it narkotikai.

— Tik glamonė, — pakartojo jis švelniai, o pirštas švelniai judėjo aplink varputę, kol mažoji kalvelė išburko ir sukietėjo. Tada pasijutau lyg sprogstantis pumpuras, mane apėmė džiaugsmas, nuo kurio virpėte virpėjau po jo pirštais. Pabučiavau jį su dėkingumu. Jis šypsojosi.

— Ar tu norėtum mane paglamonėti?

Linktelėjau, tačiau nežinojau, ko jis iš manęs nori. Jis atsisegė kelnes, ir aš pamačiau jo varpą. Paėmiau ją į rankas.

— Spausk stipriau, — pasakė jis. Suprato, kad aš nežinau, ką daryti. Jis suėmė mano plaštaką ir ją vedžiojo. Truputis baltų putų ištryško man ant rankos. Jis prisidengė ir pabučiavo mane tokiu pačiu dėkingumo bučiniu, nes aš suteikiau jam malonumą.

— Ar žinai, kad indas mylisi su savo žmona dešimt dienų prieš paimdamas ją? Dešimt dienų jie tik glamonėjasi ir bučiuojasi.

Jis vėl įsiuto, prisiminęs Ronaldo elgesį — kaip jis mane apšmeižė visų akyse. Aš pasakiau:

— Nepyk. Džiaugiuosi, kad jis taip padarė, nes tai privertė mane eiti taip toli už kaimo ir ateiti čia.

— Aš įsimylėjau tave, vos išgirdau tavo akcentą. Pasijutau, lyg vėl keliaučiau. Tavo veidas visai kitoks, ir eisena, ir manieros. Tu priminei man mergaitę, kurią ketinau nutapyti Fese. Taip miegančią aš mačiau ją tik

vieną kartą. Vis svajodavau pažadinti ją šitaip, kaip pažadinau tave.

— O aš visada svajojau, kad mane kas pažadintų tokiomis glamonėmis.

— Jei būtum nemiegojusi, tikriausiai nebūčiau išdrįsęs.

— Tu — nuotykių medžiotojas, kuris suėjo su laukine moterimi?

— Iš tiesų aš negyvenau su laukine moterimi. Tai atsitiko mano draugui. Jis nuolat apie tai kalbėdavo, tad aš visad pasakoju apie tai, lyg pats būčiau viską patyręs. Iš tiesų esu drovus su moterimis. Galiu nuskinti vyrą ir kovoti, ir prisigerti, bet moterys mane baugina, net kekšės. Jos juokiasi iš manęs. O šitai įvyko būtent taip, kaip ir buvau planavęs, kad įvyktų.

— Bet po dešimties dienų aš jau būsiu Niujorke, — tariau juokdamasi.

— Po dešimties dienų nuvešiu tave atgal, jei tau reikia ten būti, bet dabar tu mano kalinė.

Dešimt dienų mes dirbome lauke, gulėdami saulėje. Saulė įšildydavo mano kūną, kol Reinoldsas laukdavo, kad užsimerkčiau. Kartais apsimesdavau, kad noriu iš jo daugiau. Manydavau, jei aš užsimerksiu, gal jis mane paims. Man patikdavo, kai jis prieidavo prie manęs kaip medžiotojas, atsiguldavo greta be garso. Kartais jis pakeldavo suknelę ir ilgai žiūrėdavo į mane. Tada jis švelniai paliesdavo mane, tarsi nenorėda-

mas manęs pažadinti, kol nesudrėksiu. Paskui jo pirštai judėdavo greičiau. Mes laikydavome suspaudę burnas, o mūsų liežuviai glamonėdavosi. Aš išmokau paimti jo varpą į burną. Tai jį ypač sujaudindavo. Jis prarasdavo visą švelnumą, brukdavo varpą man į burną, ir aš bijodavau užspringti. Sykį įkandau, kad jam skaudėtų, tačiau jis nekreipė dėmesio. Aš rijau baltas putas. Kai jis bučiavo mane, mūsų veidai jomis išsiterliojo. Nuostabus lyties kvapas įsigėrė man į pirštus. Aš nenorėjau plautis rankų.

Aš jutau, kad mus jungia magnetinė srovė, bet tuo pat metu mūsų daugiau niekas nesiejo. Reinoldsas pažadėjo nuvežti mane į Niujorką. Jis daugiau nebegalėjo pasilikti kaime. Man reikėjo susirasti darbo.

Kai važiavome atgal, Reinoldsas sustabdė automobilį ir mes gulėjome ant antklodės miške, ilsėjomės. Mes glamonėjomės. Jis paklausė:

— Ar tu laiminga?

— Taip.

— Ar galėtum šitaip būti ir toliau laiminga?

— Kodėl, Reinoldsai, kas yra?

— Paklausyk, aš myliu tave. Tu tai žinai, bet aš negaliu tavęs paimti. Aš sykį tai padariau vienai mergaitei, ji tapo nėščia ir pasidarė abortą. Ji mirtinai nukraujavo. Nuo to laiko aš nebegaliu paimti moters. Man taip atrodo. Jei taip atsitiktų tau, aš nusižudyčiau.

Niekada nebuvau apie tai pagalvojusi. Tylėjau. Mes

ilgai bučiavomės. Pirmą sykį jis bučiavo mane tarp kojų, užuot glamonėjęs, bučiavo, kol aš pajutau orgazmą. Mes buvome laimingi. Jis tarė:

— Ta mažytė moterų žaizda... ji gąsdina mane.

Niujorke dar buvo karšta, ir visi menininkai tebebuvo išvažiavę. Niekam nereikėjo pozuoti, tad nuėjau dirbti manekene drabužių parduotuvėse. Įsidarbindavau lengvai, bet kai manęs prašydavo vakarais eiti linksminti pirkėjų, atsisakydavau ir prarasdavau darbą. Galų gale mane įdarbino didelėje parduotuvėje netoli Trisdešimt ketvirtosios gatvės, kur dirbo šešios manekenės. Ta vieta buvo pilka ir grėsminga. Kabėjo ilgiausios drabužių eilės, buvo keli suoleliai mums atsisėsti. Mes laukdavome vienais apatiniais, kad spėtume greitai persirengti. Kai šūktelėdavo kurios numerį, padėdavome viena kitai apsirengti.

Trejetas vyriškių, kurie prekiavo suknelių modeliais, dažnai bandydavo mus glamonėti, glamžyti. Mes paeiliui pasilikdavome per priešpiečius. Labiausiai bijojau likti viena su atkakliausiu vyriškiu. Sykį kalbėjau su Stefanu, kuris klausė, ar galėtume pasimatyti tą vakarą, o anas vyras priėjęs kyštelėjo ranką man į iškirptę čiupinėti krūtų. Nežinodama, ką dar galėčiau padaryti, spyriau jam laikydama ragelį ir mėginau toliau kalbėti su Stefanu. Tačiau jis neišsigando. Dabar siekė grabinėti man apie sėdmenis. Aš spyriau vėl.

Stefanas šaukė:

— Kas, kas yra?

Aš baigiau pokalbį ir atsisukau į tą vyrą. Tačiau jis jau buvo dingęs.

Pirkėjai žavėjosi mūsų fiziniu grožiu ne mažiau nei suknelėmis. Vyriausiasis pardavėjas labai didžiavosi manimi ir vis kartodavo glostydamas man plaukus: „Ji pozuoja menininkams“.

Tai girdėdama dar labiau ilgėjausi pozavimo. Nenorėjau, kad Reinoldsas ar Stefanas rastų mane čia, šioje šlykščioje kontoroje, besivilkinėjančią sukneles dėl bjaurių pardavėjų ir jų pirkėjų.

Pagaliau mane pakvietė pozuoti į Pietų Amerikos tapytojo studiją. Jis buvo moteriško veido, išblyškęs, didelių juodų akių, ilgais juodais plaukais, o judesiai glebūs ir bejėgiški. Jo studija buvo labai graži — prabangūs kilimai, didžiuliai moterų aktai, šilkinės drapiruotės, smilkstantis smilkalas. Jis pasakė, kad jam reikia labai sudėtingos pozos. Jis tapąs šuoliuojantį didžiulį arklį su jojančia nuoga moterimi. Paklausė, ar kada nors esu jojusi ant arklio. Atsakiau kad teko, kai buvau jaunesnė.

— Puiku, — tarė jis, — kaip tik tai, ko man reikia. Štai čia aš padariau įtaisą, kuris padės man pasiekti reikiamą efektą.

Tai buvo žirgo be galvos maketas, tik kūnas ir kojos, be to, pabalnotas.

Jis tarė:

— Pirmiausia nusirenk, ir aš tau parodysiu. Man iškilo šiokių tokių keblumų su šia pozos dalimi. Moteris virsta atgal, nes arklys dumia it pašėlęs, štai taip.

Jis atsisėdo ant žirgo maketo parodyti man kaip sėdėti.

Tuo metu aš jau nesidrovėjau pozuoti aktams. Nusirengiau ir sėdausi ant arklio, atmetusi atgal rankas, kojomis apsikabinusi arklio šonus, kad nenukrisčiau. Dailininkui patiko. Jis paėjo atgal ir pažvelgė į mane.

— Tai sunki poza, ir aš neversiu tavęs ilgai taip sėdėti. Kai pavargsi, sakyk.

Jis apžiūrėjo mane iš visų pusių. Tada priėjo ir tarė:

— Kai padariau eskizą, ši kūno dalis buvo aiškiai matyti, štai ši, tarp kojų.

Jis švelniai palietė mane, lyg būčiau jo piešinio dalis. Aš truputį įtraukiau pilvą, kad galėčiau išmesti šlaunis į priekį, ir tada jis tarė:

— Dabar puiku. Taip ir sėdėk.

Jis ėmė eskizuoti. Sėdėdama suvokiau, kad ant balno buvo viena neįprasta detalė. Žinoma, daugumos balnų forma atitinka sėdmenų formą — jie pakyla ties guga, kur kartais trinasi į moters lytį. Remdamasi į gugą, aš daug sykių patyriau šios detalės privalumus ir trūkumus. Sykį atsirišo mano kojinės raištelis ir ėmė kliūti už jojimo kelnių. Mano draugai jojo risčia, todėl nenorėjau atsilikti, taigi nestabdžiau arklio. Mano raiš-

tis, visaip šokinėdamas, galų gale įsispraudė tarp lyties ir balno ir skaudžiai spaudė. Sukandusi dantis, jojau toliau. Tas skausmas buvo keistai sumišęs su kitu pojūčiu, kurio negalėjau išreikšti. Tada aš buvau visai vaikas ir apie seksą nieko neišmaniau. Tikėjau, kad moters lytis yra jos viduje, ir nieko nežinojau apie varputę.

Kai atjojome, man labai skaudėjo. Aš užsiminiau apie tai vienai gerai pažįstamai mergaitei, ir mes nuėjome į vonios kambarį. Ji padėjo man nusimauti kelnes ir tada paklausė:

— Ar nesusižeidei? Tai labai jautri vieta. Galbūt niekad negalėsi patirti malonumo, jei susižeidei.

Leidausi apžiūrima. Ji buvo raudona ir ištinusi. Labiausiai susikrimtau dėl to, kad galiu netekti malonumo, malonumo, apie kurį aš nieko nežinojau. Ji reikalavo kad nuplautume ją šlapia vata, glamonėjo mane ir galiausiai pabučiavo, „kad pasveiktų".

Ėmiau aiškiai jausti šią savo kūno dalį. Ypač kai ilgai jojome karštyje — pajutau tokią šilumą ir jaudulį tarp kojų, kad tik vieno tenorėjau: nulipti nuo žirgo ir leisti savo draugei vėl mane slaugyti.

— Ar skauda? — vis klausinėjo jinai.

Taigi pagaliau atsakiau:

— Tik truputį.

Nulipome nuo arklių ir vėl nuėjome į vonios kambarį. Ir vėl ji mane čiupinėjo sakydama:

— Bet ji neatrodo ištinusi. Galbūt tu vėl galėsi jausti

malonumą.

— Nežinau, — pasakiau. — Ar manai, kad ji galėjo... numirti nuo skausmo.

Labai švelniai mano draugė pasilenkė, palietė mane.

— Ar skauda?

Aš atsiguliau ant nugaros ir pasakiau:

— Ne, aš nieko nejaučiu.

— O ar jauti tai? — paklausė ji susirūpinusi, spausdama mano lyties lūpas tarp pirštų.

— Ne, — pasakiau, žiūrėdama į ją.

— O ar jauti tai? — dabar ji pirštais vedžiojo aplink varputę, suko mažus ratukus apie viršūnėlę.

— Nieko nejaučiu.

Ji panoro išsiaiškinti, ar aš praradau jautrumą, ir ėmė mane glamonėti smarkiau, trindama varputę viena ranka ir vibruodama galiuką kita, glostė mano lytinius plaukus ir švelnią odą aplink. Pagaliau aš pajutau, smarkiai, ir ėmiau judėti. Ji šnopavo, pasilenkusi virš manęs, stebėdama mane ir kartodama:

— Puiku, puiku, tu tai jauti...

Aš prisiminiau tai sėdėdama ant žirgo, kai supratau, kad guga per didelė. Kad dailininkas galėtų matyti tai, ką jis norėjo tapyti, aš pasislinkau į priekį, ir tada mano lytis ėme trintis į atsikišusią odinę gugą. Tapytojas stebėjo mane.

— Ar tau patinka mano arklys?— paklausė. — Ar žinai, kad jis juda?

— Tikrai?

Jis priėjo arčiau ir paleido arklį judėti. Iš tiesų modelis buvo puikiai sukonstruotas ir judėjo kaip arklys.

— Man patinka, — pasakiau. — Tai primena man tuos laikus, kai jodinėjau būdama mergaitė.

Aš pastebėjau, kad dabar jis netapė, o žiūrėjo į mane. Judantis arklys dar labiau prispaudė mano lytį prie balno ir labai mane jaudino. Pamaniau, kad tapytojas tai pastebės, ir pasakiau:

— Išjunkite jį dabar.

Bet jis tik šypsojosi ir nesustabdė.

— Argi tau nepatinka? — paklausė jis.

Man tikrai patiko. Nuo kiekvieno judesio oda prisispausdavo prie mano varputės, todėl pamaniau, kad nesulaikysiu orgazmo, jei tai užtruks. Visa išraudusi meldžiau jį sustabdyti.

Tapytojas įdėmiai žiūrėjo į mane, stebėjo kiekvieną malonumo išraišką, kurios aš nebepajėgiau kontroliuoti, o mane tai taip užvaldė, jog užsimiršusi atsidaviau arklio šuoliavimui ir tol tryniausi į odą, kol pasiekiau viršūnę ir sprogau šitaip jodama priešais jį.

Tik tada supratau, kad to jis ir tikėjosi, kad visa tai padarė tam, kad pamatytų, kaip tuo mėgaujuosi. Jis žinojo, kada išjungti mechanizmą.

— Dabar gali pailsėti, — pasakė jis.

Netrukus ėjau pozuoti pas dailininkę iliustruotoją, vardu Lena, susipažinau su ja vakarėlyje. Ji mėgo, kai

aplink sukiojosi žmonės. Čia rinkdavosi aktoriai ir aktorės, rašytojai. Durys visad būdavo atlapos. Svečiai atsinešdavo išgerti. Šnekos būdavo aštrios ir žiaurios. Man atrodė, kad visi jos draugai — karikatūristai. Silpnybės būdavo tuoj pat iškeliamos aikštėn, netgi ir savosios. Vienas jaunas, dailus ir labai elegantiškai pasipuošęs vyriškis nė neslėpė savo profesijos. Jis trainiodavosi dideliuose viešbučiuose, laukdavo vienišų senyvų damų ir kviesdavo jas šokti. Labai dažnai šios damos pasikviesdavo jį į savo kambarį.

Lenos veidą iškreipė grimasa.

— Ir kaip tu sugebi? — paklausė ji. — Su tokiomis senomis moterimis, kaip tau atsistoja? Aš pabėgčiau pamačiusi tokią senę gulinčią mano lovoje.

Jaunasis vyriškis nusišypsojo.

— Esama daugybės būdų, kaip tai padaryti. Vienas jų — užsimerkti ir įsivaizduoti, kad tai ne sena moteris, o tavo mylimoji, be to, kai užsimerkiu, imu galvoti, kaip malonu bus kitą dieną užsimokėti nuomą arba nusipirkti naują kostiumą, arba šilkinių marškinių. Taip mąstydamas, aš glostau moters lytį visai nežiūrėdamas, ir žinai, jei užsimerki, tai tau beveik tas pats. Kartais, beje, kai man nepavyksta, geriu vaistus. Aišku, aš žinau, kad šitaip nepratempsiu ilgiau nei penkerius metus, po to jau būsiu netinkamas net jaunai moteriai. Bet po tiek laiko būsiu laimingas nematydamas iš viso jokių moterų.

Šiaip jau tikrai pavydžiu savo kambariokui argentiniečiui. Jis dailus, aristokratiškos išvaizdos vyriškis — visai bejėgis. Moterims jis patiktų. Kai aš išeinu, žinote, ką jis daro? Atsikelia iš lovos, išsitraukia mažytį elektrinį lygintuvą ir lyginimo lentą, pasiima kelnes ir ima lyginti. Lygindamas įsivaizduoja, kad šitaip nepriekaištingai apsirengęs išeis miestan, leisis Penktąja gatve, kur nors nusižiūrės dailią moterį, seks jos kvepalų aromatą keletą kvartalų, įsispraus su ja į prikimštą liftą jau beveik liesdamas ją. Moteris dėvės vualį ir kailį ant kaklo. Suknelė paryškins figūrą.

Panardęs paskui ją po parduotuves, jis galų gale prašnekins ją. Moteris išvys besišypsantį dailų veidą, kavalierišką laikyseną. Jiedu nueis kur nors drauge ir prisės puodeliui arbatos, paskui eis į jos viešbučio kambarį. Kai įeis vidun, nuleis užuolaidas ir mylėsis gulėdami tamsoje.

Rūpestingai po siūlelę lygindamas kelnes mano bičiulis įsivaizduoja, kaip jis mylėsis su ta moterimi — ir tai jį jaudina. Jis žino, kaip jis ją nutvers. Jam patinka kišti varpą iš nugaros pusės ir pakelti moters kojas, o paskui truputį pasukti moterį, kad galėtų matyti, kaip varpa įlenda ir išlenda. Jam patinka, kai moteris tuo pat metu suspaudžia jo varpą prie šaknies, nes pirštai spaudžia tvirčiau nei lyties lūpos, ir tai jį aistrina. Jam judant, ji taip pat glamonės jo kapšelius, o jis lies jos varputę, nes tai jai teikia dvigubą malonumą. Ji ims

dūsauti ir aikčioti, ji virpės ir drebės nuo kojų ligi galvos maldaudama dar.

Šitaip viską įsivaizduodamas, stovėdamas pusnuogis prie lyginimo lentos, mano draugas pajunta, kad jo varpa sukietėjo. Tik to jis ir nori. Jis pasideda kelnes, lygintuvą ir lentą, vėl atsigula į lovą ir, taip gulėdamas ant nugaros, rūkydamas, dar apgalvoja tą sceną, kol kiekviena jos detalė būna tobulai nušlifuota, ir ant varpos galvutės atsiranda lašelis sėklos; jis ją nusibraukia, toliau sau rūkydamas ir svajodamas pasekti kitą moterį.

Pavydžiu jam, kad gali taip įsiaistrinti galvodamas apie visa tai. Jis vis mane klausinėja. Jam knieti, kaip sudėtos mano moterys, kaip jos elgiasi...

Lena nusijuokė. Paskui pasakė:

— Karšta, eisiu, nusisegsiu korsetą.

Ir ji nuėjo už spintos. Kai sugrįžo, jos kūnas atrodė atsipalaidavęs ir sudribęs. Ji atsisėdo, užmetė nuogas kojas viena ant kitos, bliūzelė buvo pusiau prasegta. Vienas jos draugų sėdėjo taip, kad galėjo ją matyti.

Kitas dailus vyriškis stovėjo šalia manęs ir šnibdžėjo man komplimentus, kol aš pozavau. Jis kalbėjo:

— Aš myliu tave, nes tu man primeni Europą, ypač Paryžių. Nežinau, kas yra tame Paryžiuje, bet net ore ten tvyro juslingumas. Kaip užkratas. Tai toks žmogiškas miestas. Nežinau, ar tai todėl, kad porelės nuolat bučiuojasi gatvėse, prie staliukų kavinėse, kine, par-

kuose. Jie apsikabina taip laisvai, sustoja ilgam giliam bučiniui ant šaligatvio, metro įėjimuose. Galbūt tai, o gal minkštas oras. Nežinau. Tamsoje kiekviename įėjime stovi vyras ir moteris veik ištirpę vienas kito glėbyje. Kekšės tik ir tyko kiekviename žingsnyje... net paliečia tave.

Vieną rytą aš stovėjau autobuso stotelėje be tikslo apžiūrinėdamas namus. Pamačiau pravertą langą ir moterį su vyru gulinčius lovoje. Moteris sėdėjo ant vyro.

Penktą valandą pavakary tai tampa tiesiog nebepakeliama. Oras prisisunkęs meilės ir aistros. Visi gatvėse. Kavinės sausakimšos. Kino teatre įrengtos mažos būdelės, su užuolaidėlėmis, taigi galima mylėtis ant žemės, kol rodomas filmas, ir niekas nematys. Viskas taip atvira, taip paprasta. Jokia policija nesikiša. Viena mano draugė, prie kurios gatvėje prisikabino vyriškis, pasiskundė policininkui. Tas nusijuokė ir pasakė:

— Jums labiau nepatiks, kai vieną dieną joks vyras nebenorės prie jūsų kibti, ar ne? Šiaip ar taip, turėtumėte būti dėkinga užuot pykusi.

Ir jis nieko jai nepadėjo.

Tada mano gerbėjas tarė tylėliau:

— Ar nenueitum su manim papietauti, o paskui į teatrą?

Jis buvo mano pirmasis tikras meilužis. Aš pamiršau Reinoldsą ir Stefaną. Dabar jie man atrodo lyg vaikai.

Dailininkas sėdėjo šalia savo pozuotojos, maišė spalvas ir pasakojo apie kekšes, kurios kadaise buvo jį sujaudinusios. Jo marškiniai buvo prasegti, matėsi tvirtas lygus kaklas ir juodų plaukų velėna, diržas patogiai atpalaiduotas, kelnėse trūko sagos, o rankovės laisvai atraitytos.

— Man visų labiausiai patinka kekšės, — kalbėjo jis,— nes jaučiu, kad jos niekada neprisiklijuos prie manęs, niekada neįsipainios. Tuomet jaučiuosi laisvas. Jų mylėti neprivalau. Vienintelė kitokia moteris, suteikusi man tokį pat malonumą, buvo iš tų, kur negalėjo įsimylėti, ji atsiduodavo kaip kekšė ir niekino visus vyrus, kuriems atsiduodavo. Kadaise ji buvo kekšė ir tapo šaltesnė už statulą. Dailininkai ją pastebėjo ir kviesdavo pozuoti. Pozuodavo ji puikiai. Toje moteryje glūdėjo pati kekšės esmė. Keistu būdu kekšės šaltos įsčios, nuolat atsiduodančios aistrai, sukuria ypatingą efektą. Visas erotizmas iškyla į paviršių. Nuolatinis gy-

venimas su varpa viduje nuostabiai paveikia moterį. Atrodo, tarsi jos įsčios būtų matomos, atsispindėtų visoje jos būtybėje. Net kekšės plaukai, ir tie prisigėrę sekso. Tos moters plaukai... tai buvo jautulingiausi plaukai, kokius kada nors esu matęs. Matyt, Medūzos buvo tokie patys plaukai, jais ji prisiviliodavo vyrus, kurie nebegalėdavo atsispirti jos kerams. Jie buvo sklidini gyvybės, sunkūs ir tokie aitrūs, lyg išplauti spermoje. Man vis atrodydavo, kad jie buvo užvynioti ant varpos ir permirkę išskyrose. Tai buvo plaukai, kuriuos norėdavau užsivynioti ant savo varpos. Jie buvo šilti ir muskusiniai, riebūs ir stiprūs. Tai buvo žvėries plaukai. Pasišiaušdavo, kai juos paliesdavai. Užtekdavo perbraukti ranka jai per plaukus, ir man jau atsistodavo. Būčiau galėjęs pasitenkinti vien liesdamas jos plaukus.

Tačiau ne tik plaukai kerėjo. Ir oda buvo erotiška. Ji gulėdavo ištisas valandas, leisdama man ją glostyti, kaip žvėris, visiškai rami, apatiška... Pro persišviečiančią odą ryškėjo turkio mėlynumo siūleliai, raizgantys visą jos kūną, ir aš jusdavau, kad čiuopiu ne tik aksomą, bet ir gyvas kraujagysles, tokias gyvas, kad, kai liesdavau jos odą, atrodė lyg jausčiau srovenimą po ja. Gulėdavau prisispaudęs prie jos sėdmenų ir glamonėdavau ją — norėdavau pajusti, kaip susitraukia raumenys, išduodami, kad ji atliepia glamonėms.

Jos oda buvo sausa it smėlio dykuma. Kai sugulda-vome į lovą, ji būdavo vėsi, ir paskui staiga įšildavo,

įkaisdavo. Jos akys — niekaip kitaip apie jas nepapasakosi, — galiu tik pasakyti, kad tai buvo orgazmo akys. Jose nuolat vykdavo kažkas karštligiško, kurstančio, intensyvaus; tuo metu, kai pažvelgęs jai tiesiai į akis pajusdavau savo varpą pakylant ir pulsuojant, taip pat pastebėdavau, tarsi kas pulsuotų jos akyse. Ji galėdavo atsiliepti vien akimis, atsiliepti erotiškai, tarsi jose virpėtų sujaudintos bangos, beprotybės tvenkiniai... praraja, kuri gali pagriebti vyrą kaip liepsna, sunaikinti jį anksčiau niekada nepatirtu malonumu.

Tai buvo kekšių karalienė, Bižu. Taip, Bižu. Dar prieš keletą metų galėjai pamatyti ją sėdint kokioje nors kavinukėje Monmartre, it Rytų Fatimą, bet vis dar išbalusią, vis degančiomis akimis. Ji buvo tarsi išverstos įsčios. Jos lūpos, ne, tai ne lūpos, kurios skatina jus galvoti apie bučinį ar maistą, ne lūpos kalbėti, dėlioti žodžius, ne, tai buvo tiesiog moters lyties lūpos — ir jų pavidalas, ir judesiai — tarsi norėtų tave įtraukti, įaistrinti — visad drėgnos, raudonos ir sodrios kaip glamonėjamos lyties lūpos... Kiekvienas tų lūpų judesys turėjo galios pažadinti tokį patį judėjimą, tuos pačius bangavimus vyro lytyje, tarsi perduotų juos kaip užkratą, tiesiog tą pačią akimirką. Kai jos nusileisdavo, kaip banga, kuri tuoj pakils ir apglėbs, jos įsakydavo leistis ir varpai, ir kraujui. Kai sudrėkdavo, man įvykdavo erotinė sekrecija.

Taip jau buvo, kad visą Bižu kūną valdė erotizmas,

talentas atspindėti kiekvieną aistros išraišką. Tai buvo nepadoru, aš jums sakau. Tarsi mylėtumeisi su ja viešai — kavinėje, gatvėje, visiems matant. Ji nieko nesaugojo nakčiai, lovai. Viskas vykdavo atvirai, viešumoje. Ji iš tiesų buvo kekšių karalienė, valdanti kiekvieną savo gyvenimo akimirką, net kai valgydavo ar lošdavo kortomis, ji nesėdėdavo pasyviai kaip kitos moterys, kurios įsitraukia į žaidimą ir jų kūne nelieka jokio juslingumo. Galėjai justi iš jos pozos, iš to, kaip jos užpakalis apglėbęs kėdę, kad ji visa pasirengusi valdyti. Jos pilnos krūtys nusvirdavo vos ne ant stalo. Jei ji juokdavosi, tai buvo seksualus patenkintos moters juokas, juokas kūno, kuris mėgaujasi kiekviena savo pora ir ląstele, kurį glamonėja visas pasaulis.

Gatvėje, eidamas jai įkandin, kai ji to nejusdavo, matydavau net vaikėzus ją sekiojančius. Dar nė nematę jos veido, ją sekdavo vyrai. Keista, kas gali atsitikti vyrui, kai jis pamato iš tiesų seksualų žvėrį. Moters gyvuliška prigimtis taip kruopščiai slepiama — jos lūpos ir užpakalis, ir kojos pritaikytos visai kitiems tikslams, kaip kokios spalvotos plunksnos, kurios greičiau išblaško vyro aistrą, nei sukelia ją.

Moteris, kurios nesidrovi savo seksualumo, kurių įsčios išrašytos joms ant veido, kurios sukelia vyrui troškimą tuoj pat sviesti joms savo penį, moteris, kurioms drabužiai tėra būdas išryškinti kai kurias savo kūno vietas, ir tas, kurios dėvėdavo turniūrus užpakaliams pa-

ryškinti, ir tas, kur nešiodavo korsetus, kad išspaustų krūtis lauk iš drabužių, moteris, kurios atiduoda mums savo lytį — per plaukus, akis, nosį, burną, visą kūną, — tokias moteris aš myliu.

Kitos... kaip jose ieškosi žvėries. Jos sunaikino, paslėpė, iškvėpino jį, kad kvepėtų kaip kažkas kitas — kaip kas? angelas?

Papasakosiu, kas vienąkart man nutiko su Bižu. Ji buvo iš prigimties neištikima. Sykį paprašė mane išdekoruoti ją Meno pobūviui. Tais metais tapytojai ir pozuotojai turėjo būti apsirengę Afrikos laukiniais. Taigi Bižu paprašė ją ištapyti ir todėl atėjo į mano studiją kelios valandos prieš pobūvį.

Ėmiausi dekoruoti jos kūną savo paties sukurtais afrikietiškais ornamentais.Stovėjo priešais mane nuoga, ir aš iš pradžių atsistojau ir ištapiau jos pečius ir krūtis, paskui atsitūpiau tapyti pilvo ir nugaros, ir galiausiai atsiklaupiau ir ėmiau tapyti apatinę jos kūno dalį ir kojas... tapiau ją su meile, dievindamas, tarsi garbindamas. Jos nugara buvo plati ir stipri, kaip cirko arklio. Aš galėjau ant jos užsėsti, ir ji nebūtų sulinkusi po tokia našta. Būčiau galėjęs užsėsti ant tos nugaros, nuslysti žemyn ir duoti jai jį iš užpakalio, kaip botagą. Aš norėjau. Turbūt dar labiau norėjau suspausti jos krūtis taip, kad nuo jų nusibrauktų dažai, nuglamonėti jas švariai, taip, kad galėčiau bučiuoti... Bet aš susivaldžiau ir toliau verčiau ją laukine moterimi.

Kai ji judėjo, ryškūs ornamentai taip pat judėjo, kaip riebi jūra su povandeninėm srovėm. Nuo teptuko prisilietimų jos speneliai tapo kieti kaip uogos. Kiekvienas išlinkimas teikė man palaimą. Aš atsisegiau kelnes. Išsitraukiau varpą. Ji net nepažvelgė į mane. Kai ištapiau šlaunis ir nuolaidumą, vedantį lyties plaukų link, ji suvokė, kad nepajėgsiu pabaigti savo užduoties ir tarė:

— Tu viską sugadinsi, jei paliesi mane. Kai dažai išdžius, tu būsi pirmas. Aš lauksiu tavęs puotoje. Bet ne dabar, — ir ji man nusišypsojo.

Žinoma, lytis liko neištapyta. Bižu ėjo visiškai nuoga, prisidengusi tik dirbtiniu figos lapeliu. Man buvo leista pabučiuoti neišdažytą lytį, tik atsargiai, kad neprary čiau gelsvai žalios ar kinų raudonos spalvos. O Bižu taip didžiavosi savo afrikietiškomis tatuiruotėmis. Dabar ji atrodė kaip dykumų karalienė. Jos akys svaiginamai blizgėjo. Ji papurtė savo auskarus, nusijuokė, prisidengė apsiaustu ir išėjo. Aš buvau taip susijaudinęs, kad man prireikė ištisų valandų pasirengti pobūviui — tik nusidažyti rudai.

Jau sakiau jums, kad Bižu buvo neištikima. Ji net nepalaukė, kol išdžius dažai. Kai atvykau, pamačiau, kad nė vienas vyras nepabūgo išsitepti jos ornamentais. Tatuiruotės buvo visiškai sutepliotos. Puota kunkuliavo pačiam įkaršty. Visos kabinos knibždėjo susi-

pynusių porų. Tai buvo kolektyvinis orgazmas. Ir Bižu manęs nepalaukė. Kai ji praeidavo pro šalį, jai įkandin driekėsi srovelė sėklos, pagal kurią aš lengvai galėjau ją visur sekti.

Hilda ir Rango

Hilda buvo graži Paryžiaus pozuotoja, kuri iki ausų įsimylėjo amerikietį rašytoją, garsų savo knygomis, taip persisunkusiomis geiduliais ir prievarta, kad masinte masino prie jo moteris. Jos rašydavo jam laiškus arba mėgindavo susipažinti per jo draugus. Ir tos, kurioms pavykdavo jį susitikti, stebėjosi jo švelnumu, minkštu būdu.

Hilda taip pat labai nustebo. Matydama, kad jis liko abejingas, pati ėmė jam mergintis. Ir tik tada, kai ji žengė pirmuosius žingsnius ir ėmė jį glamonėti, jis ėmė mylėtis, kaip ji ir tikėjosi. Bet kiekvieną kartą jai tekdavo pradėti iš naujo. Pirmiausia ji turėdavo jį kaip nors sugundyti — užsirišti laisvesnį kojinės raištį, pasakoti kokias nors praeities istorijas ar, gulėdama ant jo kušetės, užversti galvą ir atkišti krūtis išsirietusi it didžiulė katė. Ji sėdėdavo jam ant kelių, siūlydavo savo lūpas, atsegdavo jam kelnes, stengėsi jį įaistrinti.

Jiedu gyveno drauge jau keletą metų, labai vienas

prie kito prisirišę. Ji įprato prie jo seksualinio ritmo. Jis gulėdavo ant nugaros laukdamas, patenkintas. Ji išmoko būti aktyvi ir drąsi, bet kentėjo, nes iš prigimties buvo labai moteriška. Giliai viduje ji tikėjo, kad moteris gali valdyti savo aistrą, o vyras ne, ir jam stengtis taip elgtis net kenksminga. Jautė, kad moteris turi atsiliepti vyro aistrai. Ji svajojo apie vyrą, kuris palaužtų jos valią, seksualiai ją valdytų, vadovautų.

Hilda nuolaidžiaudavo jam, nes jį mylėjo. Išmoko siekti jo varpos ir liesti ją, kol ji susijaudindavo, siekti jo burnos ir sujaudinti jo liežuvį, prisiglausti prie jo, įaudrinti jį. Kartais jie gulėdavo drauge ir kalbėdavosi. Ji padėdavo ranką ant jo varpos ir pajusdavo, kad ji kieta. Tačiau jis nė piršto nepajudindavo jos link. Tad palaipsniui ji išmoko išreikšti savo aistrą, savo nuotaikas. Ji prarado drovumą, savitvardą.

Vieną vakarą Monparnase ji susitiko tapytoją meksikietį, tamsų vyrą, niūrių, juodų it anglis akių, antakių ir plaukų. Jis buvo girtas. Vėliau jai pasakė, kad jis beveik visada girtas.

Tuo tarpu jos vaizdas jį sukrėtė. Jis atsitiesė iš savo svyrinėjančios, griuvinėjančios eisenos ir žvelgė į ją nelyginant liūtas į tramdytoją. Kažkas joje vertė jį stovėti ramiai ir mėginti prablaivėti, išnirti iš rūkų ir ūkų, kuriuose jis nuolatos skendėjo. Kažkas jos veide vertė jį drovėtis savo nevalyvų drabužių, dažų panagėse, susivėlusių juodų plaukų. O ji buvo priblokšta šio demono

paveikslo, demono, kurį ji įsivaizdavo egzistuojant iš amerikiečio kūrinių.

Jis buvo tikras milžinas, nenuorama, griovėjas, nieko nemylėjo ir prie nieko nebuvo prisirišęs; valkata ir nuotykių ieškotojas. Tapydavo bičiulių studijose, pasiskolindavo iš jų dažų ir drobės, ir, palikęs darbus, keliaudavo sau toliau. Daugiausia gyvendavo su čigonais Paryžiaus priemiesčiuose. Čigonų vežimais dardėdavo per visą Prancūziją. Gerbė jų įstatymus, niekada nesimylėdavo su čigonų moterimis, kai jiems reikėdavo piningų, skambindavo kartu su jais gitara naktiniuose klubuose, valgydavo jų maistą, labai dažnai pagamintą iš vogtų viščiukų.

Tuo metu, kai sutiko Hildą, už vienų Paryžiaus vartų turėjo nuosavą čigonišką vežimą — netoli senovinių, dabar jau yrančių barikadų. Vežimas kadaise priklausė portugalui, kuris buvo išmušęs jo sienas dirbtine oda. Lova buvo pritaisyta vežimo gale, kaip gultas laive. Langeliai pusapvaliai, o lubos tokios žemos, kad viduje veik neįmanoma išsitiesti.

Pobūvyje tą pirmąjį vakarą Rango nepakvietė Hildos šokiui, nors draugai ir buvo parūpinę muzikos. Šviesa studijoje buvo užgesinta, kadangi pakako iš gatvės sklindančių atšvaitų, apsikabinusios porelės rymojo balkone. Skambėjo lėta, tirpdanti muzika.

Rango stovėjo šalia spoksodamas į Hildą. Paskui tarė:

— Gal norėtum pasivaikščioti?

Taip, atsakė Hilda. Rango žingsniavo, susibrukęs rankas į kišenes, lūpų kamputyje tabalavo cigaretė. Jis prasiblaivė, galva buvo giedra kaip naktis. Jis suko miesto pakraščio link. Jie praėjo pro skudurų rinkėjų lūšnas, mažas, kreivai, beprotiškai sulipdytas lūšnas pasvirusiais stogais, be langų — ganėtinai oro vidun pakliūdavo pro sueižėjusias lentas, nevykusiai sukaltas duris. Takai buvo suplūkti iš žemių.

Atokiau stovėjo čigonų vežimai. Buvo keturios ryto, ir visi miegojo. Hilda nieko nekalbėjo. Ji ėjo Rango šešėlyje, aiškiai jausdama, kad ją veda nuo jos pačios, kad ji nebeturi valios ir nežino, kas vyksta, ir ją vis labiau užvaldo jausmas, kad kažkur plaukia.

Rango rankos buvo plikos. Hilda suvokė tik viena — norą, kad tos rankos ją pačiuptų. Jis pasilenkė lįsdamas į savo vežimą. Uždegė žvakę. Rango buvo per aukštas, ir jam teko pasilenkti, o ji, būdama mažesnė, galėjo stovėti tiesiai.

Žvakės metė didžiulius šešėlius. Jo lova buvo nepaklota, tik antklodė užmesta. Aplinkui mėtėsi išdraikyti drabužiai. Čia buvo ir dvi gitaros. Jis paėmė vieną ir, įsitaisęs tarp drabužių, ėmė groti. Hildai atrodė, kad ji sapnuoja, kai jautė, kad negali akių nuleisti nuo jo plikų rankų, kaklo, kyšančio iš prasegtų marškinių, — o kad jis pajustų tai, ką ji jaučia, pajustų tą pačią trauką. Tuo pat metu ji juto, kad krinta į tamsą, į jo gelsvai

rudą kūną, — jis palinko prie jos ir apipylė ją bučiniais, karštais, greitais bučiniais, sykiu giliai alsuodamas. Jis bučiavo ją už ausų, į užmerktas akis, jos kaklą, pečius. Ji apako, apkurto, prarado visus jutimus. Kiekvienas bučinys it vyno gurkšnis kliūstelėdavo į kūną dar šilumos. Su kiekvienu bučiniu jo lūpos vis labiau degė. Bet jis net nemėgino pakelti jai suknelę ar ją nurengti.

Jie gulėjo taip gana ilgai. Žvakė sudegė. Purkštelėjo ir užgeso. Tamsoje Hilda pajuto, kaip ją gobia jo deginantis sausumas, nelyginant dykumos smėlis.

Tuomet tamsoje Hildai, kuri jau tiek kartų buvo dariusi šį gestą, teko, pabudus iš sapno ir apsvaigimo, dar kartą tai pakartoti. Ranka apgraibomis susirado jo diržą su šalta sidabrine sagtimi, apčiuopė kelnių sagas, pajuto jo aistrą.

Staiga jis bloškė jos ranką, tarsi būtų jį sužeidusi. Kiek svirduliuodamas atsistojo, uždegė kitą žvakę. Ji nesuprato, kas atsitiko, bet matė, kad jis supyko. Jo akys degė pykčiu. Stambiuose jo skruostuose, kur visad žaidė šypsena, jos nebeliko. Lūpos buvo kietai suspaustos.

— Ką aš padariau? — paklausė ji.

Jis atrodė kaip laukinis drovus žvėris, kurį kažkas nuskriaudė. Stovėjo pažemintas, įžeistas, išdidus, nepaliečiamas. Ji pakartojo:

— Ką aš padariau?

Ji suprato, kad padarė kažką, ko nereikėjo daryti. Tačiau norėjo, kad jis suprastų, jog ji nekalta.

Dabar jis ironiškai nusišypsojo iš jos aklumo. Paskui tarė:

— Tai kekšės elgesys.

Ją nutvilkė baisi gėda ir skausmas. Moteris, kuri buvo priversta taip elgtis su kitu meilužiu, moteris, verčiama išduoti savo tikrąją prigimtį taip dažnai, kad tai tapo jos įpročiu, dabar nesivaldydama pravirko. Ašaros jo nesujaudino. Ji pakilo sakydama:

— Net jei esu čia paskutinį kartą, noriu, kad žinotum tai. Moteris ne visada daro tai, ką nori. Vienas... žmogus mane išmokė... žmogus, su kuriuo gyvenau daug metų ir kuris privertė mane... privertė elgtis kaip...

Rango klausėsi. Ji kalbėjo toliau:

— Iš pradžių aš kentėjau, pasikeitė mano visa prigimtis... aš...

Tada ji liovėsi.

Rango atsisėdo šalia.

— Suprantu.

Jis vėl pasiėmė gitarą, grojo jai. Jie gėrė. Bet jis jos nebelietė. Jie lėtai grįžo prie jos viešbutėlio. Išsekusi ji krito ant lovos ir užmigo verkdama, ne tik todėl, kad prarado Rango, bet kad prarado dalį savęs, iškreipė save, pakeitė iš meilės vyrui.

Kitą dieną Rango laukė prie jos viešbutėlio durų. Jis stovėjo, skaitė ir rūkė. Kai ji išėjo, tarė paprastai:

— Einam, išgersi su manim kavos.

Jie sėdėjo „Martinikos“ kavinėje, kavinėje, kur nuolat trynėsi mulatai, boksininkai, narkomanai. Jis išrinko tamsų kampelį ir ėmė ją bučiuoti. Nesiliovė. Įsisiurbė lūpomis į jos lūpas ir nejudėjo. Ji ištirpo bučinyje.

Jiedu ėjo gatvėmis kaip Paryžiaus chuliganai, visą laiką bučiuodamiesi, beveik nesąmoningai artėdami prie čigonų vežimo. Vidury dienos čia knibždėte knibždėjo čigonių, besirengiančių prekiauti nėriniais turguje. Jų vyrai miegojo. Kiti rengėsi keliauti į pietus. Rango kalbėjo, kad jis visad norėjęs su jais keliauti. Tačiau jis skambinąs gitara naktiniame klube, kur jam neblogai moka.

— O dabar, — pasakė jis, — aš turiu tave.

Vežime pavaišino ją vynu, jiedu sėdėjo ir rūkė. Ir vėl ją bučiavo. Kilstelėjo nuleisti užuolaidėlę. Tuomet nurengė ją, lėtai, atsargiai numovė kojines, laikė jas rudose rankose, tarsi tai būtų nematoma migla. Stabtelėjo pažvelgti į keliaraiščius. Pabučiavo jai pėdas. Nusišypsojo. Jo veidas buvo keistai tyras, nušviestas jaunuoliško džiaugsmo, ir nurengė ją taip, tarsi ji būtų jo pirmoji moteris. Hildos sijonas sudarė šiokių tokių kebeknių, tačiau paskui jį atsegė, stebėdamasis, kad šitaip užsisega. Kiek meistriškiau pakėlė megztinį virš galvos, ir ji liko vien su kelnaitėmis. Puolė ant jos vis bučiuodamas į lūpas. Tada nusimetė savo drabužius ir vėl puolė ant jos. Taip jiems besibučiuojant, ranka su-

griebė jos kelnaites ir traukė šnibždėdamas:

— Tu tokia smulki, tokia daili, aš netikiu, kad tu turi lytį.

Jis praskyrė jos kojas tik pabučiuoti. Ji pajuto jo kietą varpą prisispaudus jai prie pilvo, bet jis paėme ją ir nustūmė žemyn.

Hilda nustebo, matydama, kad jis bruka varpą sau tarp kojų, žiauriai stumia šalin savo aistrą. Tarsi jam būtų malonu save neigti ir tuo pačiu bučiniais aistrinti juos abu iki nutrūkimo.

Hilda dejavo iš pasitenkinimo ir laukimo skausmo. Jis judėjo ant jos kūno bučiuodamas čia lūpas, čia jos lytį. Atnešė lyties kiaukutų skonį jai į burną, ir tie du skoniai susimaišė jo burnoje ir kvėpavime.

Tačiau vis tiek stūmė šalin savo varpą, ir kai jiedu išseko nuo nepasotinto aistrinimosi, užmigo jai ant krūtinės it vaikas, sugniaužęs kumščius. Jis vis dar glamonėjo ją murmėdamas:

— Negali būti, kad tu turi lytį, tu tokia smulki, tokia mažutė... tu netikra.

Jo ranka liko jai tarp kojų. Ji atsirėmė į jo kūną, kuris buvo dusyk už ją didesnis. Visa taip virpėjo, kad negalėjo užmigti.

Jo visas kūnas kvepėjo prabangiu mišku: plaukai sandalu, oda kedru. Tarsi būtų visad gyvenęs tarp medžių ir augalų. Gulėdama šalia, negavusi pasitenkinti, Hilda jautė, kad yra mokoma nusileisti vyrui, paklusti

jo norams. Jautė, kad jis baudžia ją už aną gestą, už nekantrumą, už pirmąjį vadovavimo žingsnį. Jis sujaudins ją ir neleis pasitenkinti, kol nepalauš šitos jos valios.

Ar jis suprato, kad tai nebuvo jos noras, ne tikroji jos prigimtis? Suprato ar ne, aklai užsispyrė ją palaužti. Jie nuolat susitikdavo, bučiuodavosi ir glamonėdavosi, kol imdavo krėsti drebulys, ir kiekvieną kartą jis brukdavo varpą sau tarp kojų, slėpė ją.

Daug kartų ji pasyviai gulėdavo, nerodydama aistros, nekantrumo. Ji būdavo taip susijaudinusi, kad tai paaštrindavo visus jos pojūčius. Tarsi būtų gėrusi kokius naujus vaistus, kurie atgaivino visą kūną glamonėms, prisilietimui, netgi orui. Jai atrodydavo, kad visa liečia ją tarytum ranka, nuolat dirgina jos krūtis, jos šlaunis. Ji atrado naują nežinomybės ir laukimo, erotinio budrumo erdvę, kurios anksčiau nepažinojo.

Sykį vaikčiodama su juo pametė kulniuką. Jam teko ją nešti. Tą naktį žvakės šviesoje jis paėmė ją. Tarsi demonas susirietė viršum jos, jo plaukai išsidraikė, akys it anglys degino žvilgsniu, o stipri varpa niro į ją, į moterį, kurios pasidavimo jis pirma kartą pareikalavo — pasidavimo jo aistrai, jo valandai.

Laura prisiminė, kad, kai jai buvo šešiolika, dėdė, prieš daugelį metų gyvenęs Brazilijoje, pasakodavo nepabaigiamas istorijas apie tą šalį. Jis juokdavosi iš europiečių draudimų. Sakė, kad Brazilijoje žmonės mylisi kaip beždžionės — dažnai ir lengvai; moterys ten lengvai pasiekiamos ir aistringos, ir jo geidulių apetitui būdavo mielai atliepiama. Jis juokdamasis prisimindavo, kokį patarimą davęs vienai pažįstamai, vykstančiai į Braziliją.

— Pasiimk dvi skrybėles, — pasakęs jis tada.

— Kodėl? — paklausė draugė. — Aš nenoriu apsikrauti daiktais.

— Vis tiek, — taręs Lauros dėdė, — turi pasiimti dvi skrybėles. Vieną vėjas gali nunešti.

— Bet galiu ją pasikelti, ar ne? — paklausė bičiulė.

— Brazilijoje, — įspėjo dėdė, — negalima pasilenkti, nes...

Jis taipogi tvirtino, kad Brazilijoje gyvenąs gyvūnė-

lis, vardu čančikito. Jis panašus į paršelį su labai išvystytu šnipu. Čančikito mėgstąs lįsti moterims po sijonais ir kišti savo šnipą joms tarp kojų.

Vieną dieną, pasakojęs dėdė, labai prašmatni aristokratė surengė susitikimą su savo advokatu dėl palikimo. Jis buvo žilas, žymus senyvo amžiaus žmogus, kurį ponia pažinojo daugybę metų. Ji — našlė, šalta, įspūdinga, prabangiai apsirengusi plačiais aksomo sijonais, tvarkingai iškrakmolytais apykaklės ir rankogalių nėriniais, veidą prisidengusi vualiu. Sėdėjo tiesi, sustingusi, tarytum nužengusi iš senovinio paveikslo, vieną ranką pasidėjusi ant skėčio, kitą ant kėdės rankūrio. Jie tyliai nuosekliai aptarinėjo palikimo smulkmenas.

Senasis teisėjas kadaise buvo įsimylėjęs šią damą, tačiau ir dešimties metų mėginimų jam nepakako, kad ją užkariautų. Tad jų pokalbiai paprastai turėdavo šiokį tokį flirto atspalvį, labiau primenantį senovės galantiškumus.

Susitikimas vyko tos damos užmiesčio name. Buvo labai šilta, ir visos durys atviros. Tarnai indai buvo surengę šventę. Su degančiais žibintais rankose jie apsupo namą. Gal išgasdintas tų žibintų ir negalėdamas išbėgti iš šviesos rato kažkoks žvėrelis nuskuodė tiesiai į namą. Po keletos minučių didingoji senoji dama ėmė spiegti persikreipusi kėdėje, apimta isterijos. Tuoj pat pakvietė tarnus. Iškvietė gydytoją burtininką. Gydyto-

jas burtininkas ir senoji dama užsidarė kamabaryje. Kai gydytojas išėjo, jis nešė čančikito, ir čančikito atrodė nusikamavęs, tarsi jo ekspedicija jam vos nekainavo gyvybės.

Ši istorija išgąsdino Laurą — mintis, kad kažkoks žvėris gali snukiu įsitrinti tau tarp kojų. Ji bijojo ten net pirštą įkišti. Tačiau tuo pat metu ši istorija atskleidė jai, kad tarp moters kojų yra vietos ilgam žvėries šnipui.

Sykį per atostogas, kai ji su mergaitėmis žaidė ant pievelės ir parvirto aukštielninka, kvatodama iš kažkokios istorijos, tuoj pribėgo didžiulis policijos šuo, puolė uostinėti ją ir jos drabužius ir įkišo nosį jai tarp kojų. Laura suspiegė ir nustūmė jį šalin. Apėmęs jausmas išgąsdino ją, bet ir sujaudino.

Dabar Laura gulėjo ant plačios, žemos lovos susisukusiu sijonu, palaidais plaukais, lūpos nelygiai nuteptos dažais. Šalimais tysojo dvigubai už ją didesnis ir storesnis vyras, apsirengęs darbininko drabužiais: velvetinėmis kelnėmis, odiniu švarku, kurį buvo atsisegiojęs, tad buvo matyti jo nuogas kaklas, neįspraustas į marškinių apykaklę.

Ji grįžtelėjo apžiūrėti jį. Matė aukštą žandikaulį, tokios formos, jog atrodė, kad jis nuolat juokiasi, akys buvo šiek tiek įkypos, tarsi jis visą laiką pokštautų. Plaukai atrodė susivėlę, jis rūkė atsipalaidavęs.

Janas buvo menininkas, kuris juokėsi iš alkio, darbo, vergavimo, iš visko. Jau geriau valkataus, nei praras laisvę, miegoti kiek nori, valgyti, ką gaus, kada panorės, tapyti tik tada, kai apima aistra dirbti.

Kambarys buvo pilnas jo drobių. Paletėje dar neišdžiūvo dažai. Jis paprašė Laurą jam papozuoti ir ėmėsi darbo su įkarščiu, nematydamas jos kaip asmens, bet stebėdamas tik jos galvos formą — kaip ją laiko tarsi per laibas galvos svoriui kaklas, ir tai teikė jai bauginamo trapumo. Ji išsitiesė ant lovos. Pozuodama žiūrėjo į lubas.

Namas buvo labai senas, dažai luposi nuo sienų, trupėjo tinkas. Ir kai ji taip žiūrėjo, tinko nelygumai ir daugybė įtrūkimų ėmė įgauti įvairius pavidalus. Ji nusišypsojo. Plyšelių ir įtrūkimų maišalynėje, tarsi suplaktame paviršiuje matė įvairias formas. Ji tarė Janui:

— Kai pabaigsi savo darbą, noriu, kad nutapytum man ką nors ant lubų, ką nors, kas ten jau yra, jei pamatysi tai, ką aš matau...

Janas susidomėjo ir visai nebenorėjo daugiau dirbti. Jam jau reikėjo tapyti rankas ir pėdas, o tai jį glumino ir nepatiko; jam niekad nepavykdavo jų pagauti; tad jis dažnai įvyniodavo savo figūrų rankas ir pėdas į beformių raiščių debesį, lyg kokio luošio, ir šitaip palikdavo piešinį — tik kūną, kūną be kojų pabėgti ir be rankų ką nors glamonėti.

Jis ėmė studijuoti lubas. Atsigulė ant lovos prie Lau-

ros ir susidomėjęs pažvelgė aukštyn, ieškodamas tų formų, kurias ji matė, stebėdamas jos smiliaus brėžiamą kontūrą.

— Matai, matai, štai čia... ar matai ant nugaros gulinčią moterį?

Janas pusiaugulom pakilo lovoje — tame kampe lubos buvo labai žemos, mat tai buvo palėpė, — ir ėmė piešti ant tinko angliuku. Pirmiausia jis nupiešė moters galvą ir pečius, paskui, radęs kojų kontūrą, pabaigė ties užsirietusias nykščiais.

— Sijonas, sijonas, aš matau sijoną, — tarė Laura.

— Aš matau jį čia, — tarė Janas, gana aiškiai piešdamas aukštyn užverstą sijoną, paliekantį kojas ir šlaunis nuogas. Tada Janas patamsino plaukus aplink tos moters lytį. Rūpestingai, lyg pieštų žolę po lapelį, pridėjo detalę prie kojų susijungimo linijos. Ir štai moteris, begėdiškai prigulusi ant lubų, ir Janas gali žiūrėti į ją, truputį erotiškai susijaudindamas. Kai Laura pamatė tą erotinę liepsnelę jo mėlynose akyse, ją pagavo pavydas.

Norėdama paerzinti, kad žiūri į tą moterį, ji tarė:

— Aš matau į kiaulę panašų žvėrelį netoli jos.

Suraukęs antakius, Janas žvelgė įdėmiai, mėgindamas susekti kontūrą, bet nerado. Ėmė piešti apgraibomis, sekdamas apdriskusius kraštus ir susipynusias linijas, ir tai, kas pamažu ėmė ryškėti, buvo šuo, lipantis ant tos moters, o paskutiniu ironišku anglies štrichu jis

nupiešė šuniui į peilį panašų penį, veik liečiantį moters lyties plaukus.

— Aš matau kitą šunį, — tarė Laura.

— Aš nematau, — atsakė Janas ir atsigulė ant nugaros pasigrožėti savo piešiniu, o Laura pasikėlė ir ėmė piešti kitą šunį, kuris lipo ant Jano šuns nugaros klasikine poza, o jo pasišiaušusi galva buvo pasislėpusi pirmojo kupros gauruose, tarsi jį ėstų.

Tada Laura angliuku ėmėsi ieškoti vyro. Jai būtinai reikia vyro šiame piešinyje. Ji norėjo vyro, į kurį galėtų žiūrėti, kaip Janas į savo moterį užverstu sijonu. Ji ėmė piešti atsargiai, nes linijų negalima išgalvoti, o jei jos bus per daug vingrios ir per daug atitiks tinko kontūrus, tai išeis medis, krūmas arba beždžionė. Tačiau pamažu išniro ir vyro torsas. Tiesa, jis buvo be kojų, ir galva per maža, bet visa tai visiškai kompensavo didžiulė jo lytis, kuri buvo aiškiai agresyviai nusiteikusi, kai vyras žiūrėjo į tuos šunis, besiporuojančius kone ant prigulusios moters.

Tuomet ir Laura patenkinta atsigulė. Jie abu žiūrėjo į piešinį juokdamiesi, ir taip jiems besijuokiant Janas didelėmis rankomis, ištepliotomis sudžiūvusiais dažais, ėmė tyrinėti po jos sijonu, tarsi piešdamas, kartodamas kontūrus pieštuku, su meile paliesdamas kiekvieną liniją, nepraleisdamas nė lopinėlio, rūpestingai paliesdamas kiekvieną išlinkimą.

Lauros kojos buvo pusiau suglaustos, kaip ir tos mo-

ters ant lubų, nykščiai užsirietę viršun it baleto šokėjos, taigi, kai Jano ranka pasiekė šlaunis ir norėjo patekti tarp jų, teko truputį pasidarbuoti, kad jas praskirtų. Laura nervingai priešinosi, tarsi tenorėtų būti ta moteris ant lubų, tik atsidengusi, bet užverta lytimi, sustingusiomis kojomis. Janas plušėjo norėdamas ištirpdyti griežtumą, tvirtumą ir ėmė labai švelniai ir atkakliai pirštais sukti magiškus apskritimus ant jos kūno, tarsi galėtų priversti kraujo verpetus suktis truputį greičiau ir dar greičiau.

Ir kai Laura žvelgė į tą moterį ant lubų, ji praskyrė kojas. Kažkas palietė jos šlaunis, kaip tos moters šlaunis lietė sustangrėjusi šuns lytis, pasijuto, lyg ant jos būtų poravęsi šunys. Janas suprato, kad ji jaučia ne jį, bet paveikslą. Jis piktai ją papurtė ir, tarsi norėdamas nubausti, paėmė ją taip energingai ir tol vagojo, kol ji neėmė šaukti, kad liautųsi. Tuomet jau nė vienas nežiūrėjo į lubas. Pusiau užsikloję, jie susipainiojo tarp paklodžių ir antklodžių, galvos ir kojos susimaišė į vieną. Taip jie ir užmigo, ir dažai paletėje išdžiūvo.

Feja buvo gimusi Naujajame Orleane. Šešiolikos metų ją ėmė merginti keturiasdešimtmetis vyras, kuris jai visad patiko, nes buvo aristokratas ir originalus. Feja buvo neturtinga, ir Alberto apsilankymai — tikras įvykis jos šeimoje. Jam jų skurdas visad buvo paskubomis maskuojamas. Albertas pasirodydavo kaip išlaisvintojas, pasakodavo Fejai apie gyvenimą kitame miesto gale — gyvenimą, kurio ši niekada nepatyrė.

Kai jiedu susituokė, Feja buvo įtaisyta kaip princesė jo name, pasislėpusiame didžiuliame parke. Jai patarnavo daili spalvotoji. Albertas buvo jai ypač švelnus.

Pirmą naktį jis jos nepaėmė. Tvirtino, kad tai meilės įrodymas — ne versti jėga, bet siekti jos lėtai ir ilgai, kol ji bus pasirengusi ir nusiteikusi būti užvaldyta.

Jis atėjo į Fejos kambarį ir tik glamonėjo ją. Jiedu gulėjo įsivynioję baltame tinkle nuo moskitų tarsi nuotakos vualyje, tysojo karštą naktį vien bučiuodamiesi

ir glamonėdamiesi. Feja gulėjo apsvaigusi, atsipalaidavusi. Su kiekvienu bučiniu joje gimė nauja moteris, vėrėsi naujos pajautos. Paskui, kai jis ją paliko, ji ilgai vartėsi, negalėdama užmigti. Tarsi po jos oda jis pažadino mažutėlaites sroveles, uždegė liepsneles, kurios neleido jai nurimti.

Taip tobulai jis kankino ją keletą naktų. Būdama neprityrusi, ji nesistengė jo skatinti visiškai suartėti. Pasiduodavo jo bučinių lietui, byrančiam ant jos plaukų, kaklo, pečių, rankų, nugaros, kojų... Albertas mėgavosi bučiuodamas ją, kol toji imdavo dejuoti, — tarsi dar nebūtų tikras, kad jau pažadino kokį nors jos kūno lopinėlį, o paskui jo lūpos keliaudavo toliau.

Jis atrado virpantį jautrumą po ranka, kur tik prasideda krūtys, bangeles, nuraibuliuojančias nuo speneliių iki lyties ir nuo lyties lūpų iki lūpų, visus paslaptingus ryšius, kurie žadino ir jaudino visai kitas, nei bučiuojamos, vietas, sroveles, tekančias nuo plaukų šaknų iki stuburo šaknelių. Kiekvieną bučiuojamą vietą jis liaupsino ir ja žavėjosi, pastebėdamas ir duobutes jos nugaros apačioje, ir jos sėdmenų stamantrumą, ir giliai išlinkusį kaklą — dėl to išlinkimo jos sėdmenys buvo atsikišę: „Kaip spalvotosios“, — sakydavo jis. Jis suimdavo pirštais jos kulkšnis, ilgam sustodavo ties pėdomis, kurios buvo tokios pat tobulos kaip ir rankos, glostė ir glostė jos glotnias skulptūrines kaklo linijas,

mėgaudavosi tankiais ilgais plaukais.

Jos akys buvo pailgos ir siauros nelyginant japonės, lūpos putlios, visad pusiau praviros. Krūtys banguodavo, kai jis ją bučiuodavo ar dantimis nužymėdavo jos pečių nuolydį. Ir kai ji imdavo dejuoti, jis palikdavo ją, rūpestingai uždengdamas baltąjį tinklą, paslėpdamas kaip brangenybę, ir palikdavo su tarp kojų prasiveržusia drėgme.

Kaip visada vieną naktį ji negalėjo užmigti. Nuoga atsisėdo tinklu uždengtoje lovoje. Kai pakilo pasiimti kimono ir šlepečių, lašelis medaus išriedėjo iš jos lyties, nusirito koja ir nutiško ant balto kilimo. Feją glumino Alberto susilaikymas, jo santūrumas. Kaip jis gali nuslopinti savo aistrą, miegoti po tų bučinių ir glamonių? Netgi nenusirengia visas. Nebuvo mačiusi jo kūno. Feja nusprendė išeiti pasivaikščioti, kol nusiramins. Visas jos kūnas pulsavo. Ji lėtai nulipo plačiais laiptais, išėjo į sodą. Vos neapsvaigo nuo gėlių kvapų. Ją švelniai gaubė medžių šakelės, o samanoti takeliai sugėrė jos žingsnius. Feja jautėsi tarytum sapne. Ilgokai ėjo be jokio tikslo. Tuomet ją išgąsdino kažkoks garsas. Tai buvo dejonė, ritmiška dejonė, lyg besiskundžiančios moters. Mėnulio šviesa krito tarp šakų, ir toje šviesoje ji išvydo ant samanų gulinčią nuogą spalvotąją, o ant jos Albertą. Tai buvo malonumo dejonės. Susirietęs kaip laukinis žvėris Albertas sunkiai spyruok-

liavo viršum jos. Jis irgi kažką šūkčiojo; ir Feja išvydo, kaip jie tiesiai jai prieš akis raitosi pašėlusio malonumo konvulsijose.

Nė vienas nepastebėjo Fejos. Ji net nešūktelėjo. Išsyk ją paraližavo skausmas. Paskui parbėgo namo, pažeminta dėl savo jaunystės, nepatyrimo; ją apniko abejonės. Ar tai jos kaltė? Ko gi jai trūksta, ko ji nepadarė, kad patenkintų Albertą? Kodėl jis turi ją palikti ir eiti pas spalvotąją? Ta baisi scena vis nedavė jai ramybės. Kaltino save, kad pasidavė jo glamonių kerams ir galbūt nesielgė taip, kaip jis būtų norėjęs. Jautėsi lyg pasmerkta paties moteriškumo.

Albertas galėjo pamokyti. Sakė, kad nori ją įkalbėti... laukia. Jam tereikėjo šnipštelėti keletą žodžių. Ji buvo pasirengusi paklusti. Žinojo, kad jis vyresnis, o ji nekalta. Tikėjosi, kad ją pamokys.

Vieną naktį Feja tapo moterimi — slėpdama nuoskaudą, ji pasiryžo išgelbėti savo laimę su Albertu, parodydama išmintį ir subtilumą. Kai jis gulėjo šalia, ji sušnibždėjo:

— Norėčiau, kad nusirengtum.

Jis tarsi išsigando, tačiau sutiko. Tada ji pamatė šalia savęs jauną liekną kūną, jo žili plaukai spindėjo — tai buvo keistas jaunystės ir brandaus amžiaus derinys. Jis ėmė ją bučiuoti. Tuomet ranka droviai išsitiesė jo kūno link. Iš pradžių ji bijojo. Pirma palietė jo krūtinę.

Paskui juosmenį. Jis toliau ją bučiavo. Jos ranka lėtai išsitiesė, siekdama jo varpos. Albertas truktelėjo šalin. Ji buvo minkšta. Jis pasitraukė ir ėmė bučiuoti ją tarp kojų. Vis šnibždėjo vieną ir tą pačią frazę:

— Tavo kūnas nelyginant angelo. Negali būti, kad tu turi lytį. Tavo kūnas nelyginant angelo.

Tuomet pykčio banga nutvilkė Feją, ją užliejo pyktis, kad jis patraukė savo varpą nuo jos rankos, ir ji tarė:

— Aš ne angelas, Albertai. Aš moteris. Ir noriu, kad mylėtum mane kaip moterį.

Tai buvo liūdniausia Fejos naktis, nes Albertas bandė ją paimti ir negalėjo. Jo varpa nestangrėjo, jis mėgino įterpti ją, tačiau ji suglebdavo Fejos rankose.

Jis buvo įsitempęs, tylus.

— Palauk dar truputį, dar truputį palauk, — kartojo jis. Kalbėjo taip kukliai, taip švelniai. Fejai atrodė, kad ji guli visą naktį, sudrėkusi, apimta aistros, laukdama; visą naktį puolė ją, stengėsi paimti, bet jam ir vėl nepasisekdavo, jis traukėsi bučiuodamas, tarsi atsilygindamas. Tada Feja pravirko.

Ši scena kartojosi dar dvejetą ar trejetą naktų, paskui Albertas nebeatėjo į jos kambarį.

Ir beveik kiekvieną dieną Feja matydavo sode šešėlius, apsikabinusius šešėlius. Ji bijojo išeiti iš savo kambario. Namas buvo išklotas kilimais, todėl nieko ne-

galėjai girdėti, tad vieną dieną ji išvydo Albertą lipantį laiptais paskui spalvotąją merginą ir jo ranką šmurkštelint po jos plačiu sijonu.

Feją ėmė persekioti dejonių garsai. Jai atrodė, kad girdi juos nuolatos. Sykį nuėjo į spalvotųjų merginų kambarius atskirame namelyje ir klausėsi. Iš ten sklido tokios pačios dejonės, kokias ji girdėjo parke. Ji prapliupo ašaromis. Tuomet atsivėrė durys. Tai buvo ne Albertas, bet vienas spalvotųjų sodininkų. Jis rado Feją ten kūkčiojančią.

Galų gale Albertas paėmė ją, susiklosčius pačioms neįprasčiausioms aplinkybėms. Jie pasikvietė į pobūvį draugų ispanų. Nors Feja retai eidavo apsipirkti, tąsyk nuėjo specialių krokų ryžiams, labai retos veislės, ką tik atvežtų laivu iš Ispanijos. Jai patiko pirkti ką tik iškrautus krokus. Jai visad patiko kvapai — uostų, sandėlių. Vos gavusi mažyčius paketėlius krokų, įbruko juos į savo rankinę, kurią nešėsi po ranka, prie krūtinės. Kvapas buvo toks stiprus, kad įsiskverbė į drabužius, rankas, patį jos kūną.

Kai grįžo namo, Albertas jos laukė. Jis priėjo prie automobilio ir juokais iškėlė ją lauk. Kai jis taip padarė, čiupo ją į glėbį, prispaudė prie savęs ir sušuko:

— Tu kvepi krokais.

Ji pamatė jo akyse keistą spindesį, kai jis priglaudė veidą jai prie krūtinės uostydamas ją. Tada ją pabučia-

vo. Nusekė paskui ją į miegamąjį, o ji numetė ant lovos savo rankinę. Rankinė atsisegė, ir krokų kvapas pasklido po kambarį. Albertas parvertė ją ant lovos su visais drabužiais ir paėmė be jokių bučinių ar glamonių.

Pakui jis tarė laimingas:

— Tu kvepi kaip spalvotoji.

Ir kerai išsisklaidė.

Apšviesti dangoraižiai spindi it Kalėdų eglutės. Turtingi draugai pakvietė mane pabūti su jais „Plazoje“. Prabanga mane užliūliuoja, bet aš guliu minkštoje lovoje, kankinama nuobodulio, kaip gėlė oranžerijoje. Kojos ilsisi ant minkšto kilimo. Nagi įkaitink mane, Niujorke — didysis Babilonijos mieste.

Matau Lilianą. Daugiau jos nebemyliu. Vieni šoka, o kiti raitosi į mazgus. Man patinka tie, kurie plaukia ir šoka. Vėl susitiksiu Mari. Galbūt šįkart nebūsiu drovi. Prisimenu, ji vienąsyk atvažiavo į Sen Tropezą ir mes netyčia susitikome kavinėje. Vakare ji pakvietė mane į savo kambarį.

Mano meilužis Marselis tą vakarą turėjo važiuoti namo, jis gyveno gana toli. Aš buvau laisva. Vienuoliktą valandą palikau jį ir nuėjau pasitikti Mari. Vilkėjau savo ispanišką kretoninę suknelę su raukinukais, buvau įsisegusi gėlę į plaukus, nudegusi saulėje, jaučiausi graži.

Kai atėjau, Mari tysojo ant lovos, vėsinamu kremu išsitepusi veidą, kojas ir pečius, mat buvo deginusis paplūdimyje. Ji tepė kremą ant kaklo, gerklės — visa buvo išsitepliojusi kremu.

Aš nusivyliau. Sėdėjau lovos gale, kalbėjomės. Praradau troškimą ją pabučiuoti. Ji norėjo pabėgti nuo savo vyro. Ištekėjo vien tam, kad jaustųsi apsaugota. Tačiau niekada nemylėjo vyrų, tik moteris. Vos spėjo susituokti, ir ji pripasakojo jam apie save visokių istorijų, kurių nereikėjo pasakoti; ji buvusi šokėja Brodvėjuje ir miegodavusi su vyrais; kai trūkdavę pinigų, net eidavusi į viešnamį užsidirbti, paskui susitikusi vyrą, kurį įsimylėjo, ir buvo išlaikoma keletą metų. Jos sutuoktinis taip ir neatsigavo nuo šių istorijų. Tai sukėlė jam pavydą ir abejones, ir jų gyvenimas drauge tapo nebepakenčiamas.

Po mūsų pasimatymo tądien ji išvažiavo iš Sen Tropezo, ir aš gailėjausi jos nepabučiavusi. Dabar vėl ketinu ją pamatyti.

Niujorke aš išskleidžiau savo tuštybės ir koketiškumo sparnus. Mari tokia pat miela kaip visad, ir, regis, aš ją jaudinu. Ji visa minkštutėlė, vieni išlinkimai. Akys plačios ir skaidrios, spindintys skruostai. Lūpos sodrios, plaukai šviesūs ir kuplūs. Ji lėta, pasyvi, letargiška. Mes einame į filmus drauge. Tamsoje ji paima mano ranką.

Ji vaikšto pas psichoanalitiką ir išsiaiškino tai, ką aš jau seniai numaniau: ji niekada nepatyrė tikro orgazmo, nors sulaukė trisdešimt ketverių ir nugyveno tokį seksualinį gyvenimą, kurį tik prityręs buhalteris galėtų suregistruoti. Imu suprasti jos apgaules. Ji visad šypsosi, linksma, bet po kauke jaučiasi netikra, atskirta nuo aplinkinių, neragavusi tikrosios patirties. Ji gyvena lyg sapne. Ir mėgina pabusti virsdama į lovą su bet kuo, kas tik pakviečia.

Mari sako:

— Labai sunku kalbėti apie seksą, man taip gėda.

Jai visai negėda daryti ką tik nori, tačiau kalbėti apie tai ji negali. Bet su manim kalbėti jai negėda. Valandų valandas mes sėdime gerai kvepiančiose vietose, kur groja muzika. Jai patinka, kur renkasi aktoriai.

Mudvi traukia vieną prie kitos, bet tik fiziškai. Visad jaučiamės taip, lyg tuoj krisim į lovą. Tačiau ji niekada neturi laiko vakarais. Ir neleidžia man susitikti su savo vyru. Bijo, kad nepaviliočiau.

Ji mane žavi, nes iš jos veržte veržiasi geismas. Aštuonerių ji jau buvo užmezgusi lesbietišką istoriją su vyresne pussesere.

Mes abi mėgstame rafinuotumą, kvepalus, prabangą. Ji tokia tingi, apatiška — tiesiog gėlė, iš tikrųjų. Aš niekad nesu mačiusi labiau atsiduodančios moters. Ji sako, kad visad tikisi sutikti vyrą, kuris ją sujaudins. Ji

turi gyventi seksualioje atmosferoje, netgi tuomet, kai nieko nejaučia. Tai jos klimatas. Labiausiai jai patinka pareikšti: „Tuo metu aš miegodavau su visais kur pakliuvo“.

Jei kalbame apie Paryžių ir žmones, kuriuos ten pažinojome, ji visad sako:

— Aš jo nepažįstu. Su juo aš nemiegojau.

Arba:

— Taip, taip, jis buvo nuostabus lovoje.

Niekad negirdėjau, kad ji priešintųsi — ir visa tai neatsiejama nuo frigidiškumo. Ji apgauna visus, taip pat ir save. Ji atrodo tokia drėgna ir atvira, kad vyrai mano, jog ji nuolatos netoli orgazmo. Bet tai netiesa. Aktorė joje atrodo linksma ir rami, o viduje ji byra į gabalus. Ji geria, o užmiega tik išgėrusi vaistų. Visad ateina čiulpdama saldainį, kaip mokinukė. Atrodo lyg jai būtų dvidešimt. Paltas atsagstytas, skrybėlaitė rankoje. Plaukai palaidi.

Vieną dieną ji nuvirsta ant mano lovos ir nuspiria batelius. Pažvelgia į savo kojas ir sako:

— Jos per storos. Kaip Renoiro moterų kojos, taip man sykį sakė Paryžiuje.

— Bet man patinka, — sakau aš. — Man patinka.

— Ar tau patinka mano naujos kojinės? — ji pakelia sijoną man parodyti.

Ji nori išgerti viskio. Paskui nusprendžia išsimau-

dyti. Pasiskolina mano kimono. Suprantu, kad nori mane sugundyti. Išeina iš vonios kamabario dar drėgna, kimono atsilapojęs. Jos kojos visad truputį prasiskėtusios. Ji atrodo taip arti orgazmo, kad negali susilaikyti nepamanęs: tik viena glamonė, ir ji išsprogs. Kai ji atsisėda ant mano lovos krašto užsimauti kojinių, aš nebegaliu ilgiau susivaldyti. Aš atsiklaupiu priešais ją ir uždedu ranką jai ant plaukų tarpukojyje. Aš glostau juos švelniai švelniai ir sakau:

— Mažytė sidabrinė laputė, mažytė sidabrinė laputė. Tokia minkšta ir graži. Ach, Mari, aš negaliu patikėti, kad nejauti nieko čia, viduje.

Atrodo, kad ji tuoj pajus, — jos kūnas atrodo atviras kaip gėlė, kojos praskėstos. Jos lūpos tokios drėgnos, tokios viliojančios, tokios pačios turi būti ir jos lyties lūpos. Ji praskečia kojas ir leidžia man ten pažiūrėti. Aš paliečiu švelniai ir praskiriu lūpas pažiūrėti, ar jos sudrėkusios. Ji jaučia, kad aš liečiu jos varputę, bet aš noriu, kad ji patirtų gilesnį orgazmą.

Bučiuoju jos varputę, dar drėgną nuo maudynių, jos lyties plaukus, dar drėgnus kaip jūržoles. Jos lytis turi kriauklės skonį, nuostabios, šviežios, sūrios kriauklės skonį. Ach, Mari. Mano pirštai kruta dar sparčiau, ji nuvirsta ant lovos, siūlydama visą savo lytį man, atvirą ir drėgną, kaip kameliją, kaip rožės žiedlapius, kaip aksomą, atlasą. Ji tokia rausva ir šviežia, lyg niekas nie-

kada nebūtų jos lietęs. Tarsi jaunos mergaitės lytis.

Jos kojos kadaruoja per mano lovos kraštą. Jos lytis atvira, aš galiu įkąsti, bučiuoti ją, įkišti liežuvį. Ji neju-da. Maža varputė sukietėja kaip spenelis. Mano galvą tarp jos kojų apgaubia nuostabiausi šilkinio, sūraus kū-no kerai.

Mano rankos keliauja jos sunkių krūtų link ir jas glamonėja. Ji ima tyliai dejuoti. Dabar jos rankos ke-liauja žemyn ir drauge glamonėja savo lytį. Jai patin-ka, kai liečiu jos lyties įeigą, žemiau varputės. Ji liečia tą vietą drauge su manimi. Tai čia aš norėčiau įsprausti varpą ir tol ją judinti, kol ji imtų spiegti iš pasitenkini-mo. Aš pridedu liežuvį prie įeigos ir stumiu jį kiek ga-liu. Abiem rankom kaip didelį vaisių apkabinu jos už-pakalį ir stumteliu jį aukštyn, ir kol mano liežuvis žai-džia jos lyties įeigoje, pirštai susminga į jos užpakalio minkštumą, keliauja jo apvalumu į išlinkimą, smilius užčiuopčia mažytę išeinamosios angos įeigą ir švelniai įsliuogia vidun.

Staiga Mari šokteli, tarsi aš būčiau įžiebusi elektros kibirkštį. Ji pasistumia įtraukti mano pirštą. Aš stumiu jį toliau, visą laiką judindama liežuvį jos lyties viduje. Ji ima dejuoti, banguoti.

Kai ji leidžiasi žemyn, jaučia mano plakantį liežuvį, kai kyla aukštyn — plakantį pirštą. Su kiekvienu jude-siu ji jaučia mano greitėjantį ritmą, kol jai ateina ilgas

spazmas ir ji ima burkuoti kaip balandis. Savo pirštu aš jaučiu malonumo pulsavimą vieną, du, tris kartus, ekstazišką plakimą.

Ji virsta ant lovos pūškuodama.

— O Mandra, ką tu man padarei, ką tu man padarei.

Ji bučiuoja mane, gerdama sūrią drėgmę nuo mano lūpų. Jos krūtys krinta ant manęs, kai ji laiko mane apkabinusi vėl kartodama:

— O Mandra, ką tu man padarei...

Vieną vakarą mane pakvietė jauna aukštuomenės pora, ponai H. Tai beveik tas pats, kas lankytis laive, nes jie gyvena netoli Rytų upės, ir mums kalbantis, pro šalį plaukia baržos, upėje verda gyvenimas. Miriama tikra gražuolė Brunhilda — krūtys pilnos, spinduliuojantys plaukai, viliojantis balsas. Jos vyras Polas, smulkus ir velnių padermės — ne vyras, bet faunas, lyriškas žvėris, greitas ir juokaujantis. Jis mano, kad aš graži. Elgiasi su manim kaip su *objet d'art.* Juodaodis durininkas atidaro duris. Polas sušunka išvydęs mane, mano gobtuvą kaip iš Goya'os paveikslo, raudoną gėlę plaukuose, skuba į saloną manęs parodyti. Miriama sėdi sukryžiavusi kojas ant purpurinės atlasinės sofos. Jos grožis natūralus, o mano dirbtinis, ir jam reikia tinkamos aplinkos ir šilumos, kad sėkmingai išsiskleistų.

Jų butas apstatytas daiktais, kurių kiekvienas man ypač bjaurus — sidabriniai kandeliabrai, stalai su vijoklinėms gėlėms skirtais kampeliais, milžiniški tamsiai raudoni atlasiniai rokoko stiliaus pufai, nepaprastai prabangūs daiktai, surinkti su snobišku žaismingumu, tarsi norint pasakyti: „Mes galime linksmintis su viskuo, ką sukūrė mada, mes aukščiau viso to".

Visa turi aristokratiško įžūlumo atspalvį, ir pro jį matau persišviečiant ponų H pasakišką gyvenimą Romoje, Florencijoje, dažnus Miriamos pasirodymus „Vogue" su Chanel suknelėmis, jų šeimų pompastiškumą, jų pastangas būti elegantiškiems ir bohemiškiems ir jų pamišimą dėl to, kas nusakoma svarbiausiu visuomenės žodžiu, jog viskas turi būti „įdomu".

Miriama kviečiasi mane į vonios kambarį parodyti man naują Paryžiuje pirktą maudymosi kostiumėlį. Ji visiškai nusirengia, pasiima ilgą audinio atraižą ir ima vyniotis ja, tarsi primityviai drapiruodama Balio kostiumą.

Jos grožis apsuka man galvą. Ji nusivynioja audinį, vaikšto nuoga po kambarį, paskui taria:

— Norėčiau atrodyti kaip tu. Tu tokia tobula ir elegantiška. O aš tokia didelė.

— Bet kaip tik todėl man ir patinki, Miriama.

— O, tavo kvepalai, Mandra.

Ji kiša veidą po plaukais siekdama peties ir uosto

mano odą.

Aš padedu ranką jai ant peties.

— Esi nuostabiausia moteris iš visų, kokias tik mačiau, Miriama.

Polas nekantraudamas šaukia mudvi:

— Kuomet ten baigsite plepėti apie drabužius? Man nuobodu.

Miriama atsako:

— Ateiname.

Ir greitai užsimauna kelnes. Kai ji išeina, Polas sako:

— O dabar apsirengei lyg sėdėtume namuose, o aš ketinau nusivežti jus pasiklausyti Virvinio Žmogaus. Jis dainuoja nuostabiausias dainas apie virvę, o paskui ant jos pasikaria.

Miriama sako:

— Ak, na gerai, aš apsirengsiu, — ir išeina į vonios kambarį.

Aš pasilieku su Polu, bet netrukus Miriama šūkteli:

— Mandra, eikš pasikalbėti.

Tikiuosi, kad ji jau bus pusiau apsirengusi, bet ne, ji stovi nuoga vonios kambaryje, pudruojasi, dažosi.

Ji vešli kaip burleskų karalienė. Kai pasistiebia ant pirštų galų ir palinksta prie veidrožio rūpestingiau nusidažyti blakstienų, mane vėl sujaudina jos kūnas. Aš prieinu iš užpakalio ir žiūriu į ją.

Truputį droviuosi. Ji nėra tokia kviečianti kaip Mari. Ji iš tiesų belytė, kaip moteris paplūdimyje ar turkiškoje pirtyje, kur nuogumas nieko nereiškia. Aš pamėginu pakštelėti ją į petį. Ji nusišypso man ir sako:

— Gaila, kad Polas toks irzlus. Norėčiau, kad pasimatuotum maudymosi kostiumėlį. Įdomu, kaip atrodytum.

Ji irgi mane pabučiuoja, į lūpas, atsargiai, kad nenusiteptų jos lūpdažio kontūras. Nežinau, ką toliau daryti. Noriu ją apkabinti. Stoviu šalia.

Tuomet Polas nepasibeldęs įeina į vonios kambarį ir sako:

— Miriama, kaip gali čia taip vaikštinėti? Nekreipk dėmesio, Mandra. Ji taip įpratusi. Ją tiesiog apsėdęs potraukis vaikščioti nuogai. Apsirenk, Miriama.

Miriama eina į kambarį ir užsitempia suknelę — tiesiai ant nuogo kūno, užsimeta lapės peleriną ir sako:

— Aš pasirengusi.

Automobilyje ji padeda ranką ant manosios. Paskui traukia mano ranką į kailius, į savo suknelės kišenę, ir aš pasijuntu beliečianti jos lytį. Mes važiuojam tamsoje.

Miriama sako, kad iš pradžių nori važiuoti per parką. Polas nori važiuoti tiesiai į naktinį klubą, bet nusileidžia, ir mes važiuojame per parką, o mano ranka glamonėja Miriamos lytį, ir aš jaučiu, kad pati susijau-

dinu taip, kad vos begaliu kalbėti.

Miriama be paliovos gudriai čiauška. Aš manau pati sau: tuoj tu negalėsi kalbėti. Bet ji gali, visą laiką, kol aš glamonėju ją po atlasu ir kailiais. Aš jaučiu, kaip ji pakyla aukštyn link mano rankos, truputį praskečia kojas, kad galėčiau įkišti visą ranką. Tada ji sustingsta nuo mano glamonių, ir aš žinau, kad ji mėgaujasi malonumu. Tai užkrečiama. Aš patiriu orgazmą nė nepaliesta.

Aš taip sudrėkstu, kad bijau, jog sudrėks ir suknelė. Tikriausiai ir Miriamos suknelė sudrėko. Įėjusios į klubą, mes nenusimetame kailių.

Miriamos akys gilios, spindinčios. Polas mus trumpam palieka, ir mes einame į tualetą. Šįsyk Miriama pabučiuoja mane atvirai, drąsiai. Mes susitvarkome ir grįžtame prie stalo.

Pjeras gyveno viename bute su daug jaunesiu vyruku Žanu. Sykį Žanas parsivedė namo mergaitę, kurią rado klajojančią gatvėmis. Jis suprato, kad ji ne prostitutė.

Vargu ar jai buvo šešiolika, nešiojo trumpai berniūkštiškai kirptus plaukus, buvo vaikškos figūros, aštriom atsikišusiom krūtim. Ji tuoj pat atsiliepė, kai Žanas ją pakalbino, bet tarsi apsvaigusi.

— Pabėgau iš namų, — pasakė ji.

— Ir kur dabar trauki? Pinigų turi?

— Ne, neturiu nei pinigų, nei kur miegoti.

— Tai einam su manim. Gausi pavalgyti ir kambarį.

Ji nusekė jį neįtikėtinai klusniai.

— Kuo vardu?

— Žanetė.

— O, mes puikiai tinkam. Aš Žanas.

Tame bute buvo du miegamieji, kiekviename — dvigulė lova. Iš pradžių Žanas tikrai ketino išgelbėti mer-

gaitę ir eiti miegoti į Pjero lovą. Pjeras neparėjo namo. Žanas jos visai nenorėjo, jautė vien tik gailestį tai vienišai, pasimetusiai mergaitei. Pagamino jai vakarienę. Žanetė pasakė norinti miego. Jis davė jai savo pižamą, nuvedė į savo kambarį ir išėjo.

Vos nuėjęs į Pjero kambarį, išgirdo ją šaukiant. Ji atsisėdo lovoje kaip pavargęs vaikas ir privertė jį atsisėsti šalia. Paprašė pabučiuoti ją nakčiai. Jos lūpos buvo neprityrusios. Ji pabučiavo jį švelniai ir nekaltai, tačiau tai pažadino Žano geidulius. Jis pabučiavo ją ilgesniu bučiniu ir įkišo liežuvį į mažą minkštą burną. Ji leidosi bučiuojama taip pat patikliai, kaip ir atėjo su juo.

Tai dar labiau įaistrino Žaną. Jis išsitiesė greta. Atrodo, kad jai tai patiko. Jį truputį gąsdino jos jaunystė, bet niekaip netikėjo, kad ji dar mergaitė. Bučinys jam dar nieko neįrodė. Jis pažino daugybę moterų, kurios nemokėjo bučiuotis, bet mokėjo kitaip įsikibti į vyrą ir priimdavo jį labai svetingai.

Jis ėmė mokyti ją bučiuotis. Jis aiškino jai:

— Duok man savo liežuvį, kai aš tau duodu savąjį.

Ji pakluso.

— Ar tau patinka?

Linktelėjo galva.

Paskui, kai jis gulėjo, žiūrėdamas į ją, ji pasirėmė ant alkūnės, labai rimtai iškišo liežuvį ir padėjo jį Žanui tarp lūpų.

Žanas susižavėjo. Ji puiki mokinė. Jis pamokė judinti jį ir plekšėti. Jie gulėjo įsisiurbę lūpomis vienas į kitą gana ilgai, kol jis išdrįso pamėginti kitas glamones. Paskui jis ištyrė jos mažytes krūtis. Ji atsiliepė į jo švelnius gnybčiojimus ir bučinius.

— Tu niekad nesibučiavai su vyru? — paklausė jis netikėdamas.

— Ne, — atsakė mergaitė labai rimtai. — Bet visada norėjau. Todėl ir pabėgau. Žinojau, kad motina toliau mane slapstys. Bet ją pačią nuolat lanko vyrai. Aš juos girdėdavau. Mano mama graži, ir vyrai ateina ir užsirakina su ja. Ji niekada neįsileisdavo manęs jų pasižiūrėti ir niekada neišleisdavo vienos į miestą. O aš irgi norėjau bent kelių vyrų sau.

— Kelių, — tarė juokdamasis Žanas. — Vieno maža?

— Dar nežinau, — atsiliepė ji taip pat rimtai. — Reikės išsiaiškinti.

Tada Žanas visą dėmesį nukreipė į mažas ir stangrias užsirietusias Žanetės krūtis. Jis bučiavo jas ir glamonėjo. Žanetė stebėjo jį labai susidomėjusi. Kai jis stabtelėjo pailsėti, ji staiga atsegė jo marškinius, prispaudė savo jaunas krūtis jam prie krūtinės ir ėmė trintis į jį visai kaip tingi geidulinga katė. Žaną sužavėjo jos mylėjimosi talentas. Ji labai greitai darė pažangą. Jos speneliai žinojo, kaip prisiliesti prie jo spenelių, kaip trintis į jo, krūtinę ir jį aistrinti. Taigi dabar jis

atklojo ją ir ėmė atrišinėti pižamos virvutę. Tačiau tuomet ji paprašė užgesinti šviesą.

Apie vidurnaktį parsiradęs Pjeras, praeidamas pro šalį, kambaryje išgirdo moters dejones ir suprato, kad tai malonumo garsai. Stabtelėjo. Nesunkiai įsivaizdavo, kas vyksta už durų. Iš ten sklido ritmiškos dejonės, kartais pereinančios į balandžio ulbėjimą. Pjeras nesusiturėjo nepasiklausęs.

Kitą dieną Žanas papasakojo jam apie Žanetę. Jis pasakė:

— Žinai, aš manau, kad ji tik jauna mergaitė, o ji buvo... ji nekalta, bet dar niekada nesi matęs tokių gabumų mylėtis. Ji nepasotinama. Jau spėjo mane nuvarginti.

Tuomet jis išėjo į darbą ir visą dieną negrįžo. Pjeras liko namuose. Vidurdienį gana droviai išdygo Žanetė ir paklausė, ar jis ketina valgyti priešpiečius. Pavalgė drauge. Pavalgiusi ji dingo, kol neparėjo Žanas. Kitą dieną viskas vyko taip pat. Ji buvo tyli it pelytė, tačiau kiekvieną naktį Pjeras už durų girdėdavo ją dejuojant ir vaitojant, ir ulbant lyg balandį. Praėjus aštuonioms dienoms jis pastebėjo, kad Žanas pavargo. Šiaip jau Žanas buvo dvigubai už ją vyresnis, o Žanetė tikriausiai stengėsi pralenkti savo motiną.

Devintą dieną Žanas neparėjo namo. Žanetė atėjo žadinti Pjero. Ji buvo sunerimusi. Tikriausiai Žanui atsitiko nelaimė. Bet Pjeras perprato jį. Iš tiesų Žanas

jau pavargo nuo mergaitės ir norėjo pranešti motinai, kur yra jos duktė. Tačiau jam nepavyko iš Žanetės išvilioti adreso. Taigi jis tiesiog negrįžo.

Pjeras mėgino kaip įmanydamas raminti Žanetę, paskui atsigulė. Ji be tikslo blaškėsi po butą, čia paimdavo knygą, čia numesdavo, mėgino valgyti, skambinti į policiją. Vidurnaktį ji įžengė į Pjero kambarį pasikalbėti apie savo nuogąstavimus, bet tik žiūrėjo į jį ilgesingai, bejėgiškai.

Pagaliau išdrįso paklausti:

— Ar manai, kad Žanas nebenori, kad aš čia dar pabūčiau? Manai, kad turėčiau grįžti namo?

— Manau, kad tau reiktų grįžti namo, — tarė Pjeras pavargusiu, mieguistu balsu, visai abejingas jaunajai merginai.

Bet kitą dieną ji tebebuvo bute, ir tai sudrumstė jo abejingumą.

Žanetė prisėdo ant jo lovos krašto pasikalbėti. Ji vilkėjo plonytę suknelę, kuri atrodė lyg kvepalų pakelis, dengiantis jos kūno kvapus. Įvairius kvapus, tokius stiprius ir skvarbius, kad Pjeras jautė visus jų atspalvius: karčiai ir stipriai dvelkė plaukai, ant kaklo išsimušė keli prakaito lašeliai, taip pat ir po krūtimis ir pažastyse, šios kvepėjo drauge rūgščiai ir saldžiai, tarsi citrina būtų sumišusi su medumi, o po visais šiais — jos moteriškumo aromatas, pažadintas saulės kaitros, kaip kad pažadinami ir gėlių kvapai.

Jis pajuto visą savo kūną, kaip pižama švelniai glamonėja odą, — tikriausiai pro ant krūtinės prasegtą pižamą ji jaučia jo kvapą, kaip ir jis.

Staiga jį užvaldė gaivalinga aistra. Jis trūktelėjo Žanetę prie savęs taip, kad ta išsitiesė greta, pro ploną jos suknelę jautė mergaitės kūną. Bet tą pačią akimirką prisiminė, kaip Pjeras priversdavo ją dejuoti ir burkuoti ištisą valandą: įdomu, ar ir jam tai pavyks? Anksčiau niekad neteko būti taip arti kito besimylinčio vyro ar girdėti dejuojant malonumo išsekintą moterį. Jis nėmaž neabejojo savo galia. Turėjo gausiai įrodymų, kad jis geras ir patenkinti sugebantis meilužis. Bet tuo metu, kai jis ėmė glamonėti Žanetę, jį pagavo abejonė — tokia baimė, kad net aistra atslūgo.

Žanetė nustebo, kad Pjeras staiga suglebo pačiame aistringų glamonių įkarštyje. Ji pajuto panieką. Buvo per daug neprityrusi suprasti, kad taip gali atsitikti bet kuriam vyrui, susiklosčius tam tikroms aplinkybėms, tad nieko ir nedarė, kad atgavintų jų meilės žaidimą. Ji išsitiesė ant nugaros, atsiduso ir įsmeigė žvilgsnį į lubas. Tada Pjeras pabučiavo ją į lūpas, ir tai jai patiko. Jis pakėlė jos ploną suknelę, pažvelgė į jos jaunas kojas, nusmaukė žemyn apvalius kojinių raiščius. Žemyn raitojamos kojinės vaizdas ir mažytės baltos kelnaitės, kuriomis ji mūvėjo, jos lyties, kurią jis jautė po pirštais, mažumas vėl įaistrino, pagavo troškimas paimti ją ir įskaudinti — tokią pasiduodančią ir drėgną. Jis įstū-

mė savo galingą varpą į ją ir pajuto stangrumą. Tai jį sužavėjo. Jos makštis stipriai suspaudė varpą švelniai glamonėdama. Jis pajuto grįžtant savo galią, įprastinę savo galią ir pasitikėjimą. Iš mažiausio jos krustelėjimo suprato, kur ji trokšta būti liečiama. Kai prisispaudė prie jo, apglėbė šiltomis rankomis mažus apvalius sėdmenis, pirštu palietė jos angą. Ji šoktelėjo jam prisilietus, tačiau neišspaudė nė garso.

O Pjeras šito garso laukė kaip pritarimo, padrąsinimo. Tačiau Žanetė tylėjo. Pjeras klausėsi toliau vagodamas ją.

Paskui jis liovėsi, pusiau ištraukė varpą, ir tik pačiu galiuku suko jos mažytėje rausvoje lytyje.

Ji nusišypsojo ir išsiskleidė, tačiau nė necyptelėjo. Ar jai nepatinka? Ką Žanas jai darydavo, kad išspausdavo iš jos tokius malonumo šūksnius? Pjeras išmėgino visus būdus. Kilstelėjo ją per pusiaują, prisitraukė jos lytį prie savęs, o pats atsiklaupė, kad geriau į ją įsiskverbtų, bet ji vis tiek tylėjo. Apvertė ją ir paėmė kniūpsčią. Jo rankos buvo visur. Ji pūškavo, drėko, tačiau tylėjo. Pjeras glamonėjo jos mažus sėdmenis, mažytes krūtis, kandžiojo jai lūpas, bučiavo jos lytį, paėmė ją inirtingai, paskui švelniai įsisuko į ją, bet ji vis tylėjo.

Apimtas nevilties jis tarė:

— Pasakyk, kai tu norėsi, pasakyk, kai norėsi.

— Ateik dabar, — atsakė ji tuoj pat, tarsi tik to ir

laukusi.

— Ar tu nori? — vėl paklausė jis, apimtas abejonių.

— Taip, — atsakė ji, bet net nepajudėjo, ir jis suabejojo. Jam praėjo aistra, noras patenkinti ją. Jo aistra užgeso joje. Merginos veide jis išvydo nusivylimą.

Tai ji jam tarė:

— Man atrodo, kad aš tau ne tokia patraukli kaip kitos moterys.

Pjeras nustebo:

— Žinoma, tu man patinki, bet man atrodo, kad tau nebuvo gera, tai mane ir sulaikė.

— Man buvo gera, — tarė nustebusi Žanetė. — Žinoma, buvo. Aš tik bijojau, kad nepareitų Žanas ir neišgirstų manęs. Pamaniau, jei jis pareis ir ras mane čia, tai, neišgirdęs manęs, galbūt pamanys, kad paėmei mane jėga. Bet jei jis išgirs, supras, kad man gera, ir įsižeis, nes jis man vis sako: „Tai tau patinka, tau patinka, tada pasakyk, na, pasakyk, šauk, a? Tau gera, malonu, tada mėgaukis, pasakyk tai, kalbėk, ką jauti!“ Aš negaliu pasakyti, ką jaučiu, ir tada šaukiu, o jis laimingas, nes tai jį dar labiau sujaudina.

Žanas turėjo numatyti, kas įvyks tarp Žanetės ir Pjero, kai jo nebus, tačiau nesitikėjo, kad Pjeras galėtų rimtai ja susidomėti, juk ji visai dar vaikas. Grįžęs labai nustebo, kad Žanetė pasiliko, o Pjeras kuo mieliausiai ją guodė ir vedėsi į miestą.

Pjeras mėgo pirkti jai drabužius. Jis lydėdavo ją į parduotuves ir laukdavo, kol ji matuojasi mažytėse kabinose. Jis mėgavosi pro greitosiomis užtrauktų užuolaidų plyšelį matydamas ne tik Žanetę, kaip ji velkasi ir nusivelka sunkneles ant vaikiško kūno, bet ir kitas moteris. Jis tyliai sėdėdavo kėdėje veidu į persirengimo kambarius, rūkydavo. Už užuolaidų šmėkščiojo pečių, nuogų nugarų, kojų fragmentai. O Žanetės dėkingumas už perkamus drabužius virsdavo tokiu koketiškumu, jog prilygdavo tik striptizo manieringumui. Kai tik jiedu iškeldavo koją iš parduotuvės, ji prilipdavo prie jo sakydama:

— Tik pažvelk į mane, argi nenuostabu? — ir provokuojamai atkišdavo krūtis.

Vos jie įlipo į taksi, ji užsinorėjo, kad jis paliestų medžiagą, įvertintų sagas, pataisytų apykaklę. Ji geidulingai išsitempė pasižiūrėti, ar suknelė glaudžiai apgulusi jos kūną, glamonėjo medžiagą, sakytum tai būtų jos pačios oda.

Ir taip pat karštai, kaip ką tik troško vilkėti tą suknelę, dabar norėjo ją nusirengti, kad ją paliestų Pjeras, kad jis ją suglamžytų, pakrikštytų savo aistra.

Ji kraipėsi priešais jį su savo naująja suknele, ir jis visu kūnu jautė jos gyvybingumą. Ir kai jie pagaliau grįžo namo, ji norėjo užsisklęsti su juo kambaryje, kad jis išnaudotų jos suknelę, taip pat kaip išnaudodavo jos kūną, ir po visų trynimųsi ir bangavimų Pjerą pa-

gavo pašėlęs noras nuplėšti nuo jos tą suknelę. O kai tai jau buvo įvykę, ji nepasiliko jo rankose, bet šokavo po kambarį vienais apatiniais, šukuodamasi plaukus, pudruodamasi veidą — tarytum tik tiek ji ir ketino nusivilkti, ir Pjerui tuo ir teks pasitenkinti.

Ji vis dar mūvėjo savo aukštakulnius batelius ir kojines, ir kojinių raiščius — tarp jų ir kelnaičių apačios ir vėl tarp kelnaičių ir mažytės liemenėlės buvo matyti kūnas.

Pjeras tuoj pat įsigeidė ją sugauti. Jis tespėjo atsegti liemenėlę, ir ji išslydo iš jo rankų — truputį jam pašokti. Visus žingsnius, kuriuos tik mokėjo, ji norėjo pašokti jam. Pjeras žavėjosi jos grakštumu.

Jis sugavo ją praskriejančią, bet Žanetė neleido paliesti savo kelnaičių. Ji leido jam numauti kojines ir batus. Tačiau kaip tik tą akimirką išgirdo, jog įėjo Žanas.

Ir kaip buvusi, liuoktelėjo iš Pjero kambario ir nuskubėjo jo pasitikti. Žanas pamatė, kad ji puola jam į glėbį, visai nuoga, tik su kelnaitėmis. Paskui jis išvydo ir Pjerą, kuris atsekė paskui ją piktas, kad buvo sutrukdytas jo malonumas ir kad pirmenybę ji teikia Žanui.

Žanas viską suprato. Bet Žanetei jis nebejautė jokios aistros. Jis norėjo išsivaduoti nuo jos. Taigi jis atstūmė ją ir paliko.

Tada Žanetė užsipuolė Pjerą. Pjeras mėgino ją ra-

minti, bet ji neatlyžo. Ėmė rengtis, krautis daiktus, ruoštis išeiti.

Pjeras užtvėrė jai kelią, nusinešė į savo kambarį ir numetė ant lovos.

Dabar tai jau jis ją paims, kad ir kas būtų. Kova buvo maloni, jo šiurkštus kostiumas braukėsi į jos odą, sagos į švelnias krūtis, batai — į plikas jos kojas. Tai buvo šiurkštumo ir švelnumo, šalčio ir šilumos, griežtumo ir atsidavimo kamuolys, Žanetė šįsyk pirmąkart pajuto Pjerą kaip valdovą. Jis suvokė tai. Nuplėšė kelnaites, atrado jos drėgmę.

Ir tada jį apėmė velniškas noras ją įskaudinti. Jis įterpė tiktai pirštą. Jis judino tą pirštą, kol Žanetė ėmė melsti ją patenkinti ir raitėsi aistros apimta, ir pagaliau liovėsi.

Kai Žanetė apstulbusi pažvelgė į jį, jis paėmė savo pasistojusią varpą ir ėmė glamonėti, suteikdamas sau tokį malonumą, kokį tik galėjo, čia braukdamas dviem pirštais aplink galiuką, čia suimdamas visu delnu, o ji matė kiekvieną susitraukimą ir išsipūtimą. Tarsi jis laikytų rankose plazdenantį paukštį, sugautą paukštį, kuris stengėsi mestis jos link, bet Pjeras laikė jį savo malonumui. Susižavėjusi spoksojo į jo varpą. Ji pasilenkė arčiau. Tačiau jis vis dar virė pykčiu, kad ji puolė iš kamabario pas Žaną.

Ji atsiklaupė priešais jį. Nors pulsavo tarpukojyje, jautė, kad galbūt pabučiavusi jo varpą, galėtų numal-

šinti savo aistrą. Pjeras leido jai klūpoti. Jis tarsi ir ketino pasiūlyti varpą jai į burną, bet persigalvojo. Toliau masažavosi, piktai mėgaudamasis savo judesiais, tarytum sakydamas: „Man tavęs nereikia“.

Žanetė isteriškai krito ant lovos. Jos beprotiški gestai, kai ji įmurkdė galvą į pagalvę, nebegalėdama daugiau žiūrėti, kaip Pjeras save glamonėja, jos aukštyn išsilenkęs kūnas sujaudino Pjerą, bet jis vis dar nedavė varpos. Jis panardino galvą jai tarp kojų. Žanetė atsigulė ant nugaros ir nusiramino. Kažką tyliai niurnėjo.

Pjero lūpos surinko šviežias putas jai tarp kojų, bet jis vis tiek neleido jai pasiekti malonumo viršūnės. Vos pajutęs pradedant ją plakti malonumo ritmu, liaudavosi. Laikė jos kojas praskėtas. Jo plaukai nusviro jai ant pilvo lyg glamonėdami. Kaire ranka jis pasiekė jos krūtį. Žanetė gulėjo beveik alpdama. Jis žinojo, kad dabar gali įeiti Žanas, ir ji nepastebės jo. Jis gali mylėtis su ja, ir ji nepastebės jo. Visiškai pakerėta Pjero pirštų, ji telaukė malonumo iš jo. Kai pagaliau jo iškilusi varpa palietė jos minkštą kūną, tarytum nudegino ją, ji visa suvirpėjo. Jis nebuvo matęs jos kūno tokio atsidavusio, tokio bejausmio viskam, išskyrus troškimą būti paimtai ir patenkintai. Ji pražydo nuo jo glamonių, jau nebe mergina, bet gimstanti moteris.

1903 Vasario 21 dieną Paryžiaus priemiestyje Neuilly-sur-Seine gimsta Anaïs Nin — pirmagimė duktė Joaquin Nin y Castellanos, garsaus ispanų pianisto, kompozitoriaus ir muzikologo, ir Rosa Culmell, danų-prancūzų kilmės dainininkės, šeimoje. Anaïs Nin tėvai susipažino Kuboje, kur jos senelis iš motinos pusės dirbo Danijos konsulu. Anaïs lydi tėvą jo gastrolių po Europos šalis metu. Nuo pat vaikystės Anaïs Nin patenka į kosmopolitišką menininkų ir bohemos aplinką, kurioje praleidžia visą savo gyvenimą.

1914 Joaquin Nin palieka šeimą, ir motina su vaikais, Anaïs ir dviem jos jaunesniais broliais, išvyksta į JAV. Kelionės metu Anaïs pradeda savo įžymųjį dienoraštį (iš pat pradžių kaip neišsiunčiamus laiškus prarastam tėvui), kurį rašo visą gyvenimą.

1919 Anaïs palieka mokyklą, užsidirba pragyvenimui pozuodama dailininkams ir šokdama ispaniškus šokius. Savarankiškai lavinasi, daug skaito ir studijuoja.

1923 Kovo 3 d. ištеka už Hugh Guiler, Kolumbijos universiteto absolvento, bankų ir finansų specialisto. Hugh Guiler žinomas ir kaip kino režisierius bei grafikas, Ian Hugo pseudonimu. Nors Anaïs Nin

įvairiais jos gyvenimo periodais siejo meilės ryšiai su daugeliu vyrų (tarp jų Henry Miller, Antonin Artaud, Lawrence Durrell ir Otto Rank), santuoka ir prisirišimas prie Hugh Guiler truko iki pat Anaïs Nin mirties.

1924 Jaunoji pora išvyksta į Prancūziją, kur Anaïs toliau tęsia modelio ir šokėjos karjerą, taip pat atsiduoda literatūrinei kūrybai. Abu sutuoktiniai įsilieja į tarptautinės Paryžiaus menininkų ir rašytojų bohemos gyvenimą.

1932 Išleidžiama Anaïs Nin pirmoji knyga „D. H. Lawrence: neprofesionali studija" (*D.H. Lawrence: An Unprofessional Study*), kurioje teigiamai vertinama ir ginama tuo metu kontroversiško rašytojo kūryba. Manoma, kad D. H. Lawrence turėjo didžiausios įtakos pačios Nin kūrybai. Antroji įtakinga figūra — Djuna Barnes, amerikiečių rašytoja modernistė, jos kūryba vertinama kaip artimesnė prancūzų modernistams, lyginama su Kafka ir Céline; Djuna Barnes vadinama „krizės teologijos estete", ją aukštai vertino T. S. Eliot. Tyrinėtojai pažymi Djuna Barnes įtaką Anaïs Nin asmenybei, jos gyvenimo būdui. Spėjama, kad ypatingo fizinio grožio, valingą ir talentingą, seksualiai nepriklausomą Djuna Barnes, kuri savo amžininkams reprezentavo „išsilaisvinusios moters archetipą" (Kenneth Rexroth), Anaïs Nin pasirinko savo gyvenimo modeliu. Jos romanuose ir

apsakymuose dažnai sutinkama protagonistė, vardu Djuna.

1933 Tampa žymaus austrų psichoanalitiko Otto Rank paciente, o vėliau ir mokine. Po metų persikėlęs į Niujorką Otto Rank pakviečia Anaïs Nin dirbti savo klinikoje. Nors praktika ir sėkminga, tačiau Anaïs Nin, vis labiau siejanti savo ateitį su literatūrine kūryba, grįžta į Paryžių.

1934 Padrąsina Henry Miller išleisti savo pirmąjį romaną „Vėžio atogrąža" (*Tropic of Cancer*). Paremia knygos leidimą finansiškai ir parašo pratarmę.

1936 Paryžiuje išleidžiamas pirmasis Anaïs Nin romanas „Incesto namai" (*House of Incest*, JAV leidimas 1947 m.), dažnai vadinamas „poema proza", „parašyta prancūzų simbolistų maniera" (Harry T. Moore), „sukomponuota iš siurrealistiškai pateiktų sapnų" (Robert B. Voitle).

1939 Paryžiuje išleidžiamas romanas „Išmonių žiema" (*The Winter of Artifice*, JAV leidimas 1942 m.), kurio pagrindinė tema — tėvo ir dukters santykiai. Kurdama šią knygą, Anaïs Nin aiškiai pasinaudoja savo psichoanalizės išmanymu ir praktine — tiek pacientės, tiek gydytojos — patirtimi.

Tais pačiais metais, prasidėjus karui, Anaïs Nin ir Hugh Guiler sugrįžta į JAV, Niujorką.

1944 Apsakymų rinkinys „Po stiklo varpu“ (*Under a Glass Bell*). Neradusi komercinių leidėjų, Anaïs Nin nusiperka seną, koja varomą spausdinimo mašiną, įkuria savo spaustuvę *Gemor Press* ir pati išleidžia savo apsakymų rinkinį. Edmund Wilson, vieno autoritetingiausų to meto amerikiečių kritikų, reakcija: Anaïs Nin „yra labai gera menininkė, kaip turbūt nė vienas siurrealistas rašytojas“.

1946 Tokiu pat būdu išleidžiamas romanas „Laiptai į ugnį“ (*Ladders to Fire*), iliustruotas Anaïs Nin vyro grafikos darbais, — erotinių ryšių tarp keturių moterų kronika, parašyta sąmonės srauto technika. Tais pačiais metais romaną išleidžia E. P. Dutton leidykla.

Tais pačiais metais: literatūros teorijos esė rinkinys „Realizmas ir realybė“ (*Realism and Reality*).

1947 Išleidžiamas romanas „Albatroso vaikai“ (*Children of Albatross*) ir perleidžiamas apsakymų rinkinys „Po stiklo varpu“. Anaïs Nin įsikuria Los Andžele su šešiolika metų už ją jaunesniu Rupert Pole, kuris tampa faktišku antruoju jos vyru. Taip prasideda, jos pačios žodžiais tariant, gyvenimas „ant ištempto lyno“ tarp dviejų namų ir vyrų, vieno — Niujorke, kito — Kalifornijoje. Ši aplinkybė išaiškėjo tik po Anaïs Nin mirties.

1950 Romanas „Ketvirčiuota širdis“ (*The Four-Chambered Heart*).

1954 Romanas „Pasalūnė meilės namuose“ (*A Spy in the House of Love*).

1959 „Laiptai į ugnį“, „Albatroso vaikai“, „Ketvirčiuota širdis“ ir „Pasalūnė meilės namuose“ išleidžiami kaip vienas romanas „Vidinių miestų“ (*Cities of the Interior*) pavadinimu.

1961 Pasirodo romanas „Minotauro suvedžiojimas“ (*Seduction of the Minotaur*), kuris įtraukiamas į vėlesnius „Vidinių miestų“ leidimus.

1965 Publikuojami Henry Miller laiškai Anaïs Nin.

1966 Pradedamas spausdinti fundamentalus viso gyvenimo autobiografinis veikalas „Anaïs Nin dienoraštis“ (*The Diary of Anaïs Nin*), kurį Henry Miller prilygino „šv. Augustino, Petronijaus, Abelard, Rousseau, Proust atsivėrimams“. Iki Anaïs Nin mirties išleidžiami šeši dienoraščio tomai, apimantys jos gyvenimą nuo 1931 iki 1966 metų. „Dienoraštis“ jo autorei pelno tarptautinį pripažinimą ir populiarumą. Anaïs Nin kviečiama skaityti paskaitų įvairiuose Šiaurės Amerikos universitetuose, poezijos centruose ir skaitytojų

klubuose. Ji pati tampa legendine figūra, įkūnija „išsilaisvinusios moters archetipą“, kurį kadaise jai pačiai reprezentavo Djuna Barnes.

1968 Literatūros teorijos esė rinkinys „Ateities romanas“ (*The Novel of the Future*).

1969 Bettina L. Knapp studijos „Antonin Artaud: įžvalgos žmogus“ (*Antonin Artaud: Man of Vision*) įžanga.

1970 Pradedamas leisti ketvirtinis žurnalas „Po Žuvų ženklu: Anaïs Nin ir jos ratas“ (*Under the Sign of Pisces: Anaïs Nin and Her Circle*).

1975 Rinktinė „Kalba moteris: Anaïs Nin paskaitos, seminarai ir interviu“ (*A Woman Speaks: The Lectures, Seminars and Interviews of Anaïs Nin*).

1977 Sausio 14 d. miršta nuo vėžio Los Andžele, rašydama septintąjį savo dienoraščio tomą. Tais pačiais metais pasirodo penktajame dešimtmetyje parašytų erotinių novelių rinkiniai „Paukšteliai“ (*Little Birds*) ir „Veneros delta“ (*Delta of Venus*), kuriuos publikuoti Anaïs Nin sutiko tik prieš pat savo mirtį. Abu rinkiniai tapo pasauliniais bestseleriais, „Veneros delta“ buvo ekranizuota.

1978 Publikuojamas septintasis „Dienoraščio“ tomas (1966-1974). Pradedamas spausdinti „Ankstyvasis

Anaïs Nin dienoraštis“ (*The Early Diary of Anaïs Nin*), kurio keturi tomai apima jos gyvenimą nuo 1914 iki 1931 metų.

1982 Anaïs Nin Fondas (*Anaïs Nin Foundation*) išleidžia pirmąjį metinio žurnalo „Anaïs: tarptautinis žurnalas“ (*Anaïs: An International Journal*) numerį.

1987 Po Hugh Guiler mirties pradedamos spausdinti „Dienoraščio“ dalys, kurias pati Anaïs Nin leido publikuoti tik po savo ir vyro mirties. Iki šiol pasirodė trys šių fragmentų, pavadintų „Meilės žurnalu“ (*A Journal of Love*), tomai — „Henry ir June“ (*Henry and June*), „Incestas“ (*Incest*) ir „Ugnis“ (*Fire*). 1996 metų pabaigoje rengiamasi išleisti paskutinį, ketvirtąjį, tomą „Arčiau mėnulio“ (*Nearer the Moon*).

Yra parašyta daugybė biografijų, kuriose didžiausias dėmesys skiriamas Anaïs Nin erotiniam gyvenimui. Jos kūrybai nagrinėti skirta nemažai monografijų, apie ją rašomos disertacijos, ji dėstoma universitetuose, įtraukiama į antologijas. Anaïs Nin dažnai lyginama su V. Woolf ir J. Joyce, jos prozoje įžvelgiama simbolizmo, siurrealizmo, psichoanalizės ir kai kurių modernistinės tapybos pakraipų technikos bruožų.

Parengė Edita Pukelytė

C H A R I B D Ė
1996/1997

MODERNIOSIOS KLASIKOS SERIJA

Oscar WILDE
De profundis

Anaïs NIN
Paukšteliai

Jean GENET
Vagies dienoraštis

NAUJAS ROMANAS

Erik Fosnes HANSEN
Psalmė kelionės pabaigoje

SVEIKATOS KNYGOS

Anne Vesterdal
SVEIKATOS PRIEŽIŪRA IR
LIGONIŲ SLAUGA

Nick Fisher
JAUNIMO SEKSO VADOVAS

Elizabeth Davis
MOTERYS: LYTIS IR GEISMAS

ANAÏS NIN
PAUKŠTELIAI
Novelės

Redaktorė R. Kubilienė
Dailininkas R. Orantas
Maketavo D. Kubilius
Techninė redaktorė L. Mikšienė

SL 682. Tiražas 4000 egz. Užsakymas 1038
Išleido „Charibdės" leidykla, Gabijos 77 — 1, 2022 Vilnius
Spausdino AB „Vilspa", Viršuliškių sk. 80, 2056 Vilnius

Kaina sutartinė

Daugiau nei prieš pusšimtį metų Anaïs Nin nežinomo turtuolio užsakymu (doleris už puslapį) rašė erotinius apsakymus. Nors užsakovas reikalavo „tiesiog istorijų, jokios analizės, jokios filosofijos“, tačiau Anaïs Nin nesugebėjo užgniaužti savo subtilios tarpukario Paryžiaus avangardo išugdytos vaizduotės bei įgimtos prancūziškos elegancijos ir sukūrė erotiką, kurią gaubia, anot kritikų, „ypatinga poezijos ir transcendencijos aura“(The Reader's Adviser, 1986). Pirmą kartą išleisti 1977 m. (po autorės mirties) du erotinių apsakymų rinkiniai — „Paukšteliai“ ir „Veneros delta“ — ne tik iki šiol yra pasaulinių bestselerių sąrašuose, bet ir pripažinti neginčijama XX a. literatūros klasika. Anaïs Nin proza išversta į 27 pasaulio kalbas. „Paukšteliai“ Vokietijoje, Austrijoje ir Šveicarijoje buvo išleisti dešimčia skirtingų leidimų. Italijoje ir Prancūzijoje išėjo po dvylika šio apsakymų rinkinio leidimų. Net trys Ispanijos leidyklos turi teisę leisti „Paukštelius“ — dvi iš jų ispanų, viena katalonų kalbomis. Rinkinys ne vieną kartą publikuotas Argentinoje, Portugalijoje, Brazilijoje. Daugiausia kartų ne originalo kalba „Paukšteliai“ išleisti Olandijoje — vien pigiais viršeliais pasirodė aštuoni leidimai. Rinkinys išverstas į visas skandinavų kalbas, taip pat ir Farerų salų dialektą. Neseniai „Paukšteliai“ pasirodė Japonijoje bei Vidurio ir Rytų Europoje — serbų-kroatų, slovakų, čekų, lenkų, vengrų, rumunų kalbomis, taip pat rengiamasi leisti Bulgarijoje ir Rusijoje. Be to, „Paukšteliai“ daugybę kartų milijoniniais tiražais išleisti anglų kalba — prestižinė *Penguin* leidykla nuolat kartoja šį rinkinį „XX amžiaus klasikos“ serijoje.

ANAIS NIN

Paukšteliai

EROTIKA

Prancūzija nuo senų laikų turi rafinuotos, elegantiškos erotinės literatūros tradiciją. Kai pradėjau rašyti užsakovui, maniau, kad čia [Amerikoje] ji taip pat egzistuoja, bet klydau. Viskas, ką teko skaityti, tebuvo antrarūšių rašytojų sukurptas slamštas. Atrodo, nė vienas geras rašytojas net nebandė rašyti erotikos.

Subūriau poetus ir mes visi kūrėme nuostabią erotiką. Nors iš mūsų primygtinai reikalavo gašlybių, negalėjome suvaldyti aistringos poezijos šėlsmo. Erotikos rašymas mums rodė kelią į šventumą, o ne į nuodėmę.

Homoseksualai rašė tarsi jie būtų moterys. Drovieji rašė apie orgijas. Frigidiškos moterys — apie beprotišką aistrą. Patys lyriškiausieji pasinėrė į kūnišką pasitenkinimą, patys tyriausieji atsidavė perversijų tyrinėjimui.

Anaïs Nin, Dienoraštis, III t.
Niujorkas, 1941, spalis

Garnelė